ספר
תורת חיים

כולל:

עיקרי הדינים והוראות כלליות בדיני שחיטה, טריפות, נקור, מליחה, הדחה, בשר בחלב ותערובות איסור והיתר

ונלוו לו גם:

הערות כלליות ע"ד רום ערכה של הכשרות, והשפעתה הנפלאה והמצויינת על עיצוב דמותו הרוחנית והגופנית של האדם, מטעם גדולי המדע והפילוסופיה, אנשי השם אשר מעולם המה.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשע"ב

מאת

הרב חיים מאלאד בלא"א ר' שמעון זלמן ז"ל

רב לעדת מפיצי דיני ומנהגי ישראל דניו-יארק, אינק.
נשיא אגודת הרבנים המשגיחים יוניאן
לאקאל 464 א. פ. ל. — סי. א. א.

תשט"ז

כתובת המחבר:

RABBI HYMAN L. MOLOD

2081 Wallace Avenue

New York 62, N. Y.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ב

ספר תורת חיים

מסת־עיון והגות על דבר הקדושה העילאית, הרוחנית והגופנית גם יחד, אליה יכול להגיע כל אדם מישראל על ידי שמירה מדוקדקת של דיני הכשרות באכילה עפ"י הוראות תוה"ק והחז"ל.

וקריאה לבבית תלבבה להמונות בית־ישראל באמריקה על דבר חשיבותה וחיוניותה של הכשרות להמשך קיומה המסרתי של היהדות.

בספר עבודת המלך, מרבנו מנחם קראקאווסקי, מו"צ ומ"מ דווילנא, הביא בשם פסיקתא זוטרתא, (דברים א', י"ח) ואצוה אתכם, אלו דקדוקי המצות שנתנו בקבלה, כגון שחיטה וניקור הבשר, ושאר המצות שהן קבלה לישראל.

רמב"ן עה"ת, ודרש סיפא דקרא, כל הדברים אשר תעשון קאי על תורה שבע"פ, שהם הלכה למשה מסיני.

סתירה — ובנין

מאת רבי ח. מולוד

(הגיון על גורלו של האדם — (היהודי) המודרני)

I

עתה זה תקונן, תתאונן בן־אדם
על הארץ ומלואה כי נשחתה גוונה
ואתה, יציר עלוב ותם, באש ובדם
תתפרכס כשה כבול על העקדה לך הוכנה...

II

חבל ואוי, תגנח נשמתך וחרש תילל.
והיא נאלחה ומשועת: איך זה הנענו עד הלום?!
איך זה הפך זיו היום והשחיר משחור ליל,
נבל הרוח, ויחולל השפר ויופקר וירד תהום!

III

ובוכה נשמתך על החוצפה כי תשגה ותרון
כי תשתרר בכל... אף בחוץ ולפנים מן הקלעים...
על היושר כי הוכרע ועל הכזב שנעשה לאדון
על אמונת־תם כי פסה, כי ירדה ושקעה פלאים...

IV

ועל האמת כי נסחפה... ותושלך בדחיפה
אל עפרות הטמיון הנעלמים...
על זוך המדות על טוהר השאיפה
חדלו להיות אורח כנשים... כאילו שכחו לעולמים.

V

אבל! מה לך בן־אדם, תקונן תתאונן?
הלא ככה רצית, ולערעור ה„פנטיזם" שאפת!
ל„התקדמות" כרעת, כשכור מתחולל ומתרונן...
ותצלח כסלתך ותבצע את אשר דמית חשבת.

VI

הרסת גדרים ותהרוס סייגים, מרדת ולא פחדת
כל קוו מסורת עיקפת, ותעקם האנך והמשקולת.
עטרת־תפארת־קדומים קפחת הורדת
וכל ערכי־הרוח וארמונותיה שמת לעת מפולת!

VII

ומה לך עתה, כי תילל, הוי גבור מנצח !
כי לא תרון תריע, ויהפך לאבל נצחונך?!
הלא נצחת, והרסת כבר כל אבני המזבח!
ובוססת אור־חיים־עתיק שהרגיז והעלה חרונך?!

VIII

כאבל תעמוד הלום כוזב תשוקתך ועפעפיך יזלון
רעתך תייסרך, נצחונך מאפע, ומרר תמרר בבכי...
כי פג השכרון, נתגלה הקלון... קולות ה„התקדמות" יחדלון.
ותשפל איש, ותתערטל בן־אדם, ותלך מדחי אל דחי.

IX

אהה בן־אדם, על חורבנך בכה וספד!
כי נהרסו האשיות ומט הוא לנפל כל הבנין!
וזכר תזכר: אמנם קל להרס אף למרד ולקפד,
ברם, לבנות ולנטוע זהו צוו האלקים... וכל הענין...

הסכמות

הסתדרות המזרחי באמריקה
הרב זאב גאלד

ניו יורק, נ. י.

ב"ה י"ט סיון תרצ"ג

הנני בזה להכיר לפני חברי את הרב המופלג בתורה ויר"א ר' חיים ליב ב"ר שמעון זלמן מאלאד יח' אשר מתעסק במלאכת השחיטה והבדיקה ובזמן האחרון בראותו את הקלקולים היוצאים ע"י שקצבי ישראל אינם בקיאים בדיני נקור החלבים והגידים ויתר הדינים הנוגעים לקצבי ישראל במדינה זו, חבר חבור קל להבין בשלש שפות עברית אידיש ואנגלית בשם „תורת חיים". באמת עשה דבר טוב ומועיל וכדאי לתומכו להוציא את חבורו לאור ולהפיצו בין קהל קצבי ישראל.

הרב המחבר שואף גם כן לעלות לארצנו הק' ותקותו חזקה שע"י תמורת מחיר הספר שיקבל יעלה בידו לחסוך מעט כסף בשביל עליה לארץ הקודש. בודאי שגם שאיפה זו ראוי' לתשומת לב כל אוהבי ציון.

בברכת התורה וציון,

זאב גאלד

הרב אברהם גאלאנטי (ז"ל)

בראנקס, נ. י.

ב"ה יום ג' לסדר נצבים וילך

הנה בא לפני הרב מו"ה ר' חיים ליב מאלאד שו"ב בפה בראנקס והביא לי איזה קונטרסים מספרו שחבר על דיני ניקור, ואחרי שעיינתי בו באיזה מקומות מצאתי שדבריו ראוים לבוא בדפוס כי ברכה בהם

בעד אותם הטבחים יודעי ספר שימצאו מן המוכן לפניהם דיני ניקור בקיצור בפרט שהמחבר השכיל לתרגם את דינים אלו בהשפות הזשארגאנית והאנגלית ועל ידי זה ספרו יהי' דבר השוה לכל נפש, ותועלתו תהי' מרובה גם בעד המשגיחים שישגיחו בחניות של מוכרי בשר כשר, שאף הטובים שבהם יכולים להתפאר רק בהדברים „טריפה לא הבאתי לביתי" אבל המכשילה רבה וגברה מאד בעניני ניקור במדינה זאת; ויראו ענוים מהמשגיחים וישמחו וישרים יעלוזו בספרו זה שימצאו בו דיני ניקור בקיצור נמרץ מסודר בטוב טעם ובשים שכל, ומגלגלין זכות על ידי זכאי.

יום הנ"ל.

אברהם נפתלי גאלאנטי, חופ"ק בראנקס

הרב אליהו גארדאן (ז"ל)

בראנקס, נ. י.

הנה כבוד הרב המופלג וכו' מו"ה חיים ליב נ"י מאלאד שו"ב בנויארק אשר אני יודע ומכיר אותו לאיש אומן במלאכתו מלאכת השו"ב ומופלג בדיני איסור והיתר.

והנה בעת הראה לי ספרו הנקוב בשם „תורת חיים" על הלכות ניקור וכל עניני טריפות הריאה השייכים לטבח וקצת דיני מליחה השייכים לכל מלוקט מגדולי האחרונים בסדר נכון ומסודר בלשון צח וקצר, הנה טוב עשה בעמיו כמה שאמר הרמ"א ז"ל ואם אפשר להראות לבקי אין לסמוך על המנקר אם לא ידעינן אותו בקי בניקור ומוחזק בכשרות אע"ג דרוב המצוים אצל ניקור מומחים הם מ"מ טוב להחמיר (רמ"א סי' ס"ה ס"ק י"ג) וביחוד במדינה זו מדינת בבל שהיא בלולה מעמים ולשונות שונות, וביחוד אחב"י שנקבצו ובאו ממקומות שונות ובביתו היה או בעל מלאכה או איש מסחרי ובמדינה זו הנהו עוסק בטבחות בודאי שהמכשלה תחת ידו וביחוד בחוטים האסורים משום חלב אם לא הסיר החוטים והקרומים ונמלח כך אסור ע"ד ס' אם הוא שמן (יו"ד סי' ק"ה סעי"ט). והעתיק ללשונות המדוברת כדי שיבינו הגדולים והקטנים ויוכלו ללמוד כ"א בזמן קצר

ואין לו תירוץ ואמתלא שאין כחו ללמוד משו"ע יו"ד הלא ספרו מצוי אצל הכל והכל מבינים. וכאשר הנהו אומן במלאכתו מלאכת ניקור כתב מפורש איך להתנהג, כי אין ללמוד סדר הניקור רק במראות עין מן המומחה הבקי בניקור (רמ"א ס"ד ס"ק ז'). ואני ראיתי ספרו הנ"ל כי הביא דברי האחרונים כדת, ואני אומר יישר כוחו כי זכות הרבים תלוי בו ותקותי שספרו יהי' לתועלת גדול להטבחים הישרים שכונתם שלא להכשיל את הרבים.

ולראי' באתי על החתום יום ג' כ"ה אדר לסדר לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש תר"ץ לפ"ק, פה בראנקס

הרב אלי' גארדאן, רב דהנ"ל ומקודם רב בווילנא

הרב רפאל מרדכי בארישנסקי (ז"ל)

בראנקס, נ. י.

ב"ה יום א' י"א לחדש אייר ה'תרצ"ו, בראנקס, נ. י.

הנה בא אלי השו"ב המופלג והנעלה מהור"ר חיים ליב מאלאז וספרו תורת חיים בידו על הלכות נקור וטרפות ומליחה ועיינתי בו מהחל ועד כלה ומוסר אני להקוראים השקפתי על ספרו ותעודתי להמחבר המופלג כי מלאכה גדולה ומפוארה עשה המחבר הזה. בקבצו מכל ספרי האחרונים פניני הדינים הנוגעים לניקור ולשחיטה ולמליחה, חטט ונקר בכל ספר שלא שזפתו עין ורחוק המציאות ושם בילקוטו וסידר בסדר מצוין כל הדינים הנחוצים לדעתם מכל ענף וענף, ועשה מטעמים להקוראים שלא יכשלו בענין כשרות ולא יבוא אל פיהם בשר פגול יגע ומצא כדי מדתו ורבים יברכוהו בהביאם אל ביתם ספרו כשיצא מהדפוס כי בעלי המקולין הפשוטים וכן בעלות הבית ידעו איך להתנהג בעניני היהדות ואברכו שיראה ברכה בעמלו בזכותו את הרבים.

דברי המדבר לכבוד התורה ולומדיה,

רפאל מרדכי בארישנסקי, חופ"ב

הרב ישראל מאושאוויץ (ז"ל)

בראנקס, נ. י.

ב"ה יום א' כ"ד טבת תרצ"ג

הנה בא לפני הרב השו"ב המופלג בחורפא ושנון כש"ת מוהר"ר חיים ליב מאלאד והראה לי ספרו תורת חיים על הלכות ניקור חלק הפנים ועניני טריפות וקצת דיני מליחה מלוקט מגדולי אחרונים אשר משם ישקה עדרים צאן קדשים לבאר בכמה מקומות דעת האוסרים והמתירין וגם דבר שהוא מדאורייתא או מדרבנן לכתחילה או דיעבד כולם על אדני פז מיוסדים ועד עולם לא נפרדים, כי טעמם ונמוקם גלוים ונוחים הציב לו יד חפן מלא חפנים לקבץ בו להלכה כל דעת קדושים גאוני קדמאי ובתראי לבאר דעותיהם, כללותיהם ופרטיהם הנותנת אמרי שפר להוניה ודורשיה יגילו המעיינים הן השונים והן הקונים ויתברכו בברכה המשולשת.

ולראי' באתי על החתום ב"ה יום הנ"ל לשנת הנ"ל ופ"ק הנ"ל.

גאם ישראל מאושאוויץ

ולמען תת אות כי ראיתי דבריו אמרתי לכתוב בקצרה.

לא יתחיל בהפשטה ונתוח כל זמן שהיא מפרכסת וכמובן בזה משום צער בעלי חיים כמבואר בדבריו ולפי דעתי נראה שיש בזה אסור זולת זה משום שמבליע דם באברים כמבואר ביורה דעה ס' ס"ז סעיף ג' בהגה י"א שיש ליזהר לכתחלה לשבור מפרקת הבהמה או לתחוב סכין בלבה משום שמבליע דם באבריו הגם שמבואר בס' כ"ג בהגה דמותר להכותה על ראשה לקרב מיתתה מבואר בט"ז שרבים מתרצים דשם לא בא אלא להשמיענו שלא יעשה שהייה ואמר מוטב שיכנו ממה שישחוט פעם אחרת אבל באמת אף בהכאה אסור משום מבליע הדם ולפי דברי המתרצים יהי גם כן האסור בהפשטה ונתוח כ"ז שהיא מפרכסת משום שמבליע דם אבל באמת לפי דברי הט"ז שכתב דדוקא בשובר מפרקתה שמחמת יסורי שבירה אין בה כח להתאנח ולהוציא דם אבל חותך לא אסר ומשום הכי אין לאסור גם בהפשטה לנתוח אבל באמת מפורש בהגה שהאיסור גם כן לתחוב

סכין בלבה כדי לקרב מיתתה משום מבליע דם באברים ואם כן גם בהפשטה אסור משום מבליע דם והש"ך תירץ על הסתירה מהגה שכתב דמותר להכותה על ראשה משום דאין הדמים נגררים כ"כ אחר הראש אבל בהפשטה ונתוח יכול להיות שיש איסור בזה משום דם המבליע באברים וצ"ע.

הרב יעקב בן ציון הכהן מענדעלסאן (ז"ל)

נוארק, ניו דזשוירזי

ב"ה יום א' כ"ד לחודש תמוז שנת וכצדי"ק

הנה בא לפני הרב השו"ב המופלג בתו"י כו' מו"ה ר' חיים ליב מאלאד מק"ק בראנקס יצ"ו והראה לי ספרו „תורת חיים" על הלכות ניקור חלק הפנים ומעט מדיני טריפות ומליחה, ובקש ממני הסכמתי על הדפסת ספרו הנ"ל, ואחרי עיון מעט בספרו הנ"ל וגם בראותי כי כבר הסכימו על ידו רבנים מפורסמים אמרתי להיות נטפל לעושי מצוה וגם ידי תכון עמו שכדאי להדפים ספר זה ולהפיצו בין הטבחים אולי יהיה תועלת שיזהרו בהלכות ניקור שהעתיק המחבר בעדם בשפה המדוברת ומגלגלין זכות על ידי זכאי ויזכה לראות בנחמת ציון וירושלים אשר משם תצא תורה.

כעתירת הצעיר יעקב בן ציון שלם הכהן מענדעלסאן

הרב חיים לאבאוויץ (ז"ל)

ברוקלין, נ. י.

בע"ה יום ג' לחדש בה"ב שנת תר"ץ

אקלע לאתרי הרב המופלג בתורה ויראה וכו' מר חיים ליב מאלאד, שו"ב בעיר בראנקס, וספרו בידו, אשר פיו יקבנו בשם „תורת חיים" על הלכות ניקור ומליחה וקצת דיני טרפות, ובקש

מאתי שאשים עיני על ספרו ולתת הסכמתי, ואף כי לא הסכנתי לתת הסכמות, כי ידעתי מר ערכי לעומת הרבנים הגדולים שליט"א אשר מספרם רב כן ירבו בעירנו נויארק, ומה גם שכבר לו הסכמה מרב גדול אחד, אשר מכיר אותו חבר מנעוריו בתור חבר ושו"ב מובהק, אולם בראותי ספרו הנוכחי בתועלת הגדולה הצפונה בספרים כאלו לישראל פה, אשר חלק גדול מהם אנשים בעלי תורה ויראה אשר כמה נפשם לשמוע דבר-ד' בהלכות השייכים לאמנתם, ע"כ אמרתי אף ידי תכן עמו ואמינא לפעולתו טבא כי „תורתו" באמת „תורת חיים" להמבקשים וצמאים לה, והוא סדר וליקט את כל ההלכות השייכים לטבחים וגם לשוחטים בלשון קל מאד למען ירוץ הקורא בו ובדבר הקשה ומסובך רק קצת לא החליט דבר, והזהיר לשאול ש"ח, ומגלגלין זכות ע"י זכאי.

כה דברי הבו"חלמען כבוד התורה,

חיים בלא"א ר' שמואל ז"ל לאבאוויץ

החופ"ק מייפעלטאן פארק, ברוקלין, נ. י.

ב"ה

איגוד הרבנים דאמעריקא

RABBINICAL ALLIANCE OF AMERICA

November 8, 1955

To whom It May Concern :

I am very happy to state that the book entitled "The Book of Life" by Rabbi L. Malod is a work of great merit both in content and form. The chapter dealing with the problems of our present day ltfe, helps the reader towards a better understanding of its problems and the possible solution. The book has the instructive and permeated with a spirit of deep piety and love for G-d and Torah.

It is very important that we make note that no one should consider this is the complete works in the laws of Kosher foods etc. The individual should be inspired to delve in the Holy works and from them obtain complete picture and laws pertaining to these vital issue.

May I also draw the attention to the fact that when it reads to cosult a Rabbi it should be noted that only a dully ordained Orthodox Rabbi is the only one qualified and authorized to answer questions pertaining to our faith. In this era that we are living today it is of utmost importance to educate our fellow Jews to the need of consulting only a dully ordained Orthodox Rabbi in all matters pertaining to our faith.

Very sincerely yours,

Rabbi Chaım U. Lipschitz
Director

Rabbi Herbert S. Goldstein
1925 *Seventh Avenue*
New York City

May 23rd, 1930

Rabbi Hyman Molod
600 Beech Terrace
Bronx, N. Y.

My dear Rabbi Molod :

I take this means of advising you that I have seen your booklet and believe that it will be very useful to many elements of our community.

I wish you every success and hope that it will have a wide circulation.

Cordially yours,

Herbert S. Goldstein
Institution Synagogue of 7th Ave.

HSG:Y

RABBI DAVID B. HOLLANDER
President Rabbinical Council of America

August 1, 1955

Rabbi Ch. Molod
2081 Wallace Avenue
Bronx, 62, New York

Dear Rabbi Molod :

Thank you very much for sending me the proofs of your Sefer, "The Book of Life".

While my busy schedule has prevented me from giving your work a thorough reading, I have managed to read several of the items there and they have found great favor in my eyes.

I trust that I shall soon have an opportunity to give your excellent book the thorough study that it deserves. I am confident that the Jewish reading public will receive your book warmly yhen it is published.

Cordially yours,
Rabbi David B. Hollander

Rabbi Dr. Leo Jung

Chairman Advisory Board of N. Y. State

Kosher Law Enforcement Bureau

Rabbi H. Molod

2081 Wallace Aveune

Bronx 62, N. Y.

My dear Rabbi Molod.

Thank you very much for sending me your most interesting and valuable literature.

I have looked through it and I find that it contains a great deal of useful and vital information in a clear and concise style I find your statements to be in accord with the Din Torah. It shuld be read and shared by every Jewish family to help bring them the important guidance within its pages.

More power to you !

With all good wishes, I am

Very sincerely yours,

Rabbi Leo Jung

הקדמה

עיונים ורעיונות

קוראים נכבדים, אחים יקרים!

מגמת נפשי העזה והשתוקקותי הנאמנה בהנישי לפניכם חוברת קטנה זו בשם „תורת חיים" — הוא לא חלילה להתרברב ולומר: הביטו וראו את חידושי ש„חידשתי" וכו׳... רחוק אני מכגון אלה בתכלית הריחוק. מגמתי והשתוקקותי היא רק להשיח לפניכם ולשתף אתכם בהגיגי ורחשי נפשי — רחשי הודיה להשי"ת על העניקו את עמו הנבחר בחוקים ומשפטים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, חיי אצילות, טוהר נפשי וגופני גם יחד. רוצה אני לתנות לפניכם את אלה רחשי ההודיה שהלכו וגברו ועצמו אצלי במשך כל ימי התעסקותי במלאכת הקודש של שחיטה וניקור ובהתעמקותי בשאר הדינים והמצוות בנוגע להכשרת הבשר לאכילה. אלה המצוות שניתנו לנו בחסדי ה׳ בכדי לצרפנו ולזכך את נשמותנו וגופותנו. ומי יתן והכרת החסד שהעניק לנו השי"ת במצוות שחיטה וניקור וכו׳ כאשר ציוונו מסיני תחדור עמוק ללבות עמנו באשר הם שם. והכרת הכרח הכשרות — כשרות האכילה המכשירה והמזככת את הגוף הישראלי לקבלת האצילות האלוקית — תחזור ליושנה בכל תוקפה ושוב תהוה יסוד מוצק בחק עמנו כאן באמריקה כמו שהייתה לפנים ביוראפ ובשאר ארצות מגורנו.

לפניכם אחים, שוחטים, מנקרים, טבחים, הנני מתוה בקיצור נמרץ את מלאכת הניקור בצירוף צילומים מאירי עינים. וגם מעט הוראות כלליות בדיני שחיטה, טרפות מליחה והדחה תערובות וכו׳ ולפניכם קוראים יקרים, החרדים לדבר ה׳ ולקדושת ישראל הריני לגלל יריעות אחדות של רקמת פנינים מזהירים אימרות וחוויות, עיונים ומחשבות ע"ד רוממותו וקדושתו של עם ישראל שהתפתחו והגיעו בכל אתר ואתר למדרגה העולאית ביותר רק על ידי שמירת ברית פינו

ולשוננו מלהסתאב ומלהתגאל במאכלות טמאים ואיסור. פנינים יקרים שליקטתי מדברי חז"ל וגם מגדולי המדע והחכמה מהדורות האחרונים שאישרו והודו שישרים פקודי ה' ועמנו הוא עם קדוש וחוקיו ומשפטיו וגדריו וסייגיו בשטח התזונה שמרו על קדושתו ואצילותו מקדמת דנא.

ולכשאזכה בעזהשי"ת ודברי ימצאו הד מתאים בלבות המונות עמנו ולו גם יחידים שבהשפעת חוברתי זו ישובו לבצרו וייתחזקו בשמירת הכשרות... והיה זה שכרי מכל עמלי שעמלתי בימי חלדי עלי אדמות.

ואני תפלה להשי"ת שיזכני לראות בחיזוק הקדושה והטהרה במעונות ישראל בכל מקום שהם. אכי"ר.

המחבר

תורת חיים

היהדות המסורתית היתה והנה גם כיום השומרת הנאמנה והאמיתית על רוממות ערכו של האדם היחיד בפרט ושל האנושיות כולה בכלל.

צוה תורתנו הקדושה „לא תרצח" וחזון הנביא ישעיהו: „לא ישא גוי אל גוי חרב". ואין פלא איפא שהחז"ל מקדמת דנא היו מטפלים כל כך הרבה בגופו של האדם מנקודת ההשקפה הרפואית ואף הרבו כל כך לטפל בשאלת התזונה הצריכה להכשיר את האדם מבובן הגופני בכדי שיהא ראוי לקבלת השפע האלוקי. שלובים ואחידים וממוזגים בשלמות עולאית. ואין פלא איפא שבימי הבינים אולי גם בימינו אנו — מיטב הרופאים הממציאים המצאות רפואיות נעלות ויעילות מצאצאי עמנו הם. ומדי פעם בפעם מתגלות הוכחות חותכות עד כמה שדיני הכשרות מועילים הם לבריאות האדם. ואף ה„מדע" החילוני־הטכני מוכרח מדי פעם בפעם להרכין את ראשו ולענות אמן על מה שהיה ידוע למשה רבנו מסיני... ועוד הרבה ממעיינות ה„מדע" יזרומו עד שיגיעו ויחדרו ליסודם וסודם של ציווי תוה"ק בעניני הכשרות שהנם כמזור לקיום כל האנושיות.

אין ה„דייעטרי לאוס" סתם מיני שיירי מנהגים שרק ה„אדוקים" ב„מסורת הנוקשה" — (לפי הגדרת ה„מודרניים) — מחזיקים בהם מתוך הרגל לשם הסתייגות.

לא! אלה הם חוקי הבריאות וצלילות הדעת שהאדם הישראלי זוכה בהם אם הוא שומר אותם כשמר החולה על הוראות הרופא: לאכל זה וזה ולהיזהר ולהינזר מזה וזה... ואף שאין החולה בקי ומבין האיך זה תבא לו ההקלה ע"י הוראות הרופא אלא שמתיחס הוא באימון שהרופא האומן המומחה והבקי במצפוני הגוף יודע שמאכל זה יפה לו ואכילה זו סכנה לו. ככה גם אנו מאמינים בהבטחת השם: „כי אני ה' רופאך" שהוא היוצר כל הוא הוא הרופא לכל התחלואים, והוא הוא שהורה לנו אף השאיר לנו את כח הבחירה החפשית והעניק אותנו בכח הדעת להבדיל בין הטהור והטמא ובין הכשר להטרפה.

כמובן שבה במדה שכח האימון שהחולה מתיחס בו אל הרופא הוא גדול בה במדה סמי הרפואה שהרופא מכתיב לו מועילים לו ביותר. ברם אף במקרה שהחולה מתיחס אל הרופא בספק ואינו הוגה

אליו אימון רב בכל זאת אם רק שומר על הוראותיו ומקיים את ציווייו — גם אז ימצא מזור ומרפא לגופו כן גם אנו ביחסנו אל הקב"ה ותורתו. כמובן כשאנו מאמינים אמונה שלמה בשהשי"ת ובתורתו — שמן השמים היא, שנצחית היא וכו' — ממילא שכל ההוראות בעניני טומאה וטהרה, כשרות וטרפות וכו' הן למזור ולמרפא עילאי אף למקור ששון והנאה... ברם גם אלה מאחב"י שרגש האמונה שבהם קהה עד מאד ויחסם אל ערכי-מסורתנו המקודשים הוא קריר ואדיש... גם הם אם רק ישמרו את דיני הכשרות — כשמר החולה המפקפק על הוראות רופאו — גם הם בעל כרחם ולמרות הכרתם נשארים דבקים באלוקות. ועל זה נאמר במדרש איכה על הפסוק „ואותו עזבו" וגו' „הלוואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו"... מובעת פה הדעה הנפלאה שבקיום המצוות המעשיות בלבד — ובעקר מה שנוגע לטהרת הגוף — אף בהעדר האמונה וההכרה הרוחנית הדקה בעניני אלוקות וכי גם אז נשארים בני עמנו דבקים במקור הקדושה והטהרה, כי השמירה על קדושת הגוף — על ידי גדרת האיסורים שבדיני מאכלות ממילא מהדקת — ואינו נותנת שיינתק — הקשר הנצחי שבין ישראל ואביהם שבשמים.

בתור הוכחה, עבור „הישראלי המודרני" הלהוט אחרי „הוכחות מדעיות" שתוה"ק בדיניה וחוקיה בעניני מאכלות אסורות וכו' היא אמנם תורה מן השמים, תורת אלוקי-הנצח שלא תשתנה לעולם, יכולה לשרת גם העובדה המובהקת שעד עכשיו לא גילה המדע יותר מאלה ארבע החיות שמשה רבנו ציין אותן בתור בעלי סימנים לחצאין. את החזיר והארנבת מפריסי פרסה וגרה לא יגרו ואת הגמל והשפן שמעלים גרה ופרסה לא יפריסו, והם אסורים באכילה. והאיך זה ידע משה שרק אלה הנ"ל נמצאים בכל העולם כלו? וכבר חלפו אלפים בשנים נתגלו ארצות ויבשות חדשות אמריקא אוסטרליא וכו' נתגלו בהמות וחיות לא שערון מקדם, טהורות ואינן טהורות וכו' ועדיין לא נמצא שום דוגמא נוספת של סימנים לחצאין, שתוכיח לנו שמשה רבנו אך מלבו ודעתו האנושית בלבד כתב מה שכתב. ולעולם לא תימצא שום דוגמא נוספת שתוכל להוכיח את קלישותה של התורה.

כי תורתנו היא תורה מן השמים וכל דבריה מפי הגבורה נאמרו. ולא נתנה תורתנו כי אם לקדש ולזכך את גופותנו ונשמותנו, את הכלל ואת הפרט ומי זה יהין לחתר תחת יסודות הבריאות כפי שהותוו לנו ע"י בורא הבריאות?!

מהעתונות הכללית והירחונים הרציניים מדי פעם בפעם מגיעות אלינו שמועות שונות ע"ד תנועת התשובה לדתיות מטעם האנושיות. בקראנו זאת מתעוררת בנו השאלה: האומנם הייתכן דבר שכזה במאה העשרים? הרי התקופה הזאת מלאת דעת וחכמה והמצאות טכניות לא שערום מעולם, האומנם תשוב התקופה האטומית לשבילי האלוקות? והתשובה היא אמנם כן! ומזמן כבר אמר הפילוסוף המפואר פרנסיס בייקון: מעט מהפילוסופיה מרחיקה את האדם מדעת אלוהים. ברם הרבה מן הפילוסופיה מחזירתו אל האמונה.

והלא לא־מזמן הוא הדבר שמדע הכימיה, הפיסיקה, הרפואה וכו' התיימר לחשוב שכל רז לא אנים ליה... אבל לאט לאט עם התקדמות והעמקת המדעים הנ"ל התעוררו לדעת שאמנם כל החישובים והדיוקים המדעתם נכונים המה.

אבל עד התהום הלא נוקבת השאלה מי הוא ואיזהו הכח החולש והמנהיג את הכל בדייקנות עדינה ונפלאה כזו? מי זה שהניע, הראשון, את כל הארץ ומלואה את כל האוניברס האין־סופי בהרמוניה נצחית כזו? וכאן כופף הוא המדע את ראשו ובעל כרחו, וגם מתוך הכרה, עונה אמן על קיומה של אלוקות כי בכדי לקיים את כל החיים ולהחזיק בהמשך קיומם מן ההכרח הוא שתקדמנה להם תכניות מתוכננות ומחושבות מראש ושום מקרה ואירוע לא יחול כאן. הנה הארץ היא מסתובבת כאלפים פעמים על צירה במשך שעה אחת ולא היתה מסתובבת רק מאה פעמים כי אז היו ימינו ולילותינו ארוכות פי עשר מאשר הם כעת. והחמה היתה שורפת ומקדירה את כל הצמח הצומח ובלילות היה הכל קופא ומתנוון. השמש שהיא מקור חיותנו הפיסית נמצאת במרחק מכוון ומדותק כזה מאתנו שנקבל הימנה רק את החום הטוב והנאה והמתאים לנו בדיוק לא יותר מדי ולא פחות מהנחוץ לנו. ולו היתה חמה זו ממציאה אך את מחצית החום שהיא שהיא מספקת לנו כעת כי אז היינו קופאים וחדלים. ולו היתה משפיעה עלינו יותר בחצי משהיא משפיעה ומקרינה עלינו כי אז היינו נשרפים בצריבתה.

ולו היתה הלבנה נמצאת במרחק של חמשים אלף מיל בינה ובינינו במקום אותו המרחק הרב של עכשיו הרי גאות המים שבים ושפלם היה כל כך ענקי שפעמים ביום היו מסתחפים ומשתטפים אפילו ההרים הגבוהים ביותר. ולו היתה קליפת הארץ עבה יותר משהיא

עכשיו אך בעשר רגלים הרי לא היה שום חמצן במציאות, אותו היסוד האווירי המהווה החלק החיוני וההכרחי ביותר לכל הבריות הנושמות. ולו היתה הספירה סביבת הארץ, זאת אומרת האוויר הפשוט, דקיק במהותו משהוא עכשיו הרי כל הכוכבים היו נשרפים בכל יום ויום במיליוניהם ושביביהם היו נופלים על כדור ארצנו והיו גורמים דלקות ושרפות עד אין סוף.

הסתכלו נא בפריחת הצפרים המשוטטות בעולם הרקיעים... כולן כאחת מהוות מקהלה הרמונית נהדרה וכל אחת יודעת את תפקידה בתזמורת הנצחית וכל אחת מדברת ומצפצפת בקולות ערבים ונעימים מה שהוטל עליה לצפצף ולשיר את שירי האהבה שלה, גם החרקים והחרגולים קוראים זה לזה בצלילי זמזומיהם והכל מתמזג לתזמורת נצחית אין־סופית.

הטבע הריהו הכימאי הנפלא ביותר הוא יוצק בכל הפירות והירקות את הטוב טעם הנעים לחיך. הוא הוא המעבד והמשנה את המים לחומצת קרבון, ממציא סוכר לעצים ובכל תהליך מעבדותיו הוא ממציא את החמצן המיצרך החיוני ביותר לכל החיים.

שימו לב לבקורת המקיפה והסוקרת הכל השולטת בטבע. החרקים פרים ורבים חיש מהר מאד ולרבבות ביליונים ולמה זה לא ישתלטו על כל העולם? זהו כי אין להם ריאות הם נושמים דרך ספפונות קטנים. וכשהחרק הולך וגדל הרי ריאותיו אינן מתפתחות ולכן אינם גדלים, ושולטת כאן הבקורת העוצרת והמצמצמת את גידולם של בריות קטנות שונות לרווחתו של האדם, כי האיך היינו יכולים להתקיים לו סביבותנו היו רוחשים החרקים גדולים כחיות השדה.

ואחרון אחרון האדם, יציר כפיו של הקב"ה מה רב ועמוק שכלו, אמנם גדול התחושה המתרחשת בכל חיה ברם להיקפו של השכל האנושי לא הגיעו מעולם הרי כאן פלאי־פלאים, ואין בכחנו לבאר את זה אלא בזה ששכלנו הוא חלק אלוה ממעל, חלק מהשכל העליון הנעלם והנצחי. רוב ההוגים והפילוסופים של ימינו חוזרים ומשננים את אמרתו הנעלה של דה־קרט:

„אנו הוגים הריהו סימן, שקיימת השגחה וכח־על־טבעי שהעניק לנו את השכל. ובעצם העובדה שבכח האדם להשיג ולהרגיש את קיומה של אידיאת־האלוקות, ישנה ראיה שאמנם ישנו יוצר הכל. מושג האלוקות הרי נובע מהכשרון האלוקי המקנן בלב האדם. ועצם קיומו של כח הדמיון לתאר דברים ועצמים שאינם קיימים בקיום הגשמי

הפיסי, ואשר בכחו לחדור אל מסתרי ההווייה הנעלמה, זה בלבד מעיד שלית אתר פנוי מניה, והאלוקות קיימת ופועלת ואלוקות זוהי שמעניקה להאדם את כח הדמיון בכדי להתעורר לחקור ולדרוש במה שלמעלה ולמטה ולהגיע לידי דעת והכרת אלוקות.

וכל החוקרים המדעניים השואפים להכרת הכל בכח השכל מתנגשים בכל פעם בנקודה חוסמת שאחריה אין מעבר. הכימאי יגיע עדי הבחנת האטומים והאלקטרונים יעמוד על סוד זיווגם והתפרדותם. ברם איפה היא היד הנעלמה והחולשת על הכל. המניעה והממריצה את האטומים והאלקטרונים. וכו' וכו' יש לתת דוגמאות מובהקות שאך בכח האמונה בהשי"ת היוצר הכל נוכל להתקיים לפעל וליצר במשך ימי חיינו עלי חלד.

ונאמר: „נר ה' נשמת אדם" (משלי כ' כ"ז) הנפש הנאצלת קשורה בגוף האדם כשלהבת בפתילה. ובכדי שאור הנפש יהיה צח ונקי הרי מן ההכרח שהחומר יהיה ניזון ומוכן בהקפדה יתרה ומדוקדקת. ובכן הבה נבינה נא שעל ידי הזנחת חוקי התזונה כפי שהורונו התורה והחז"ל—נר ה' שבאדם דועך ומבליה ובמקום להאיר ולחמם וליצר יחסי ידידות בין אדם לחברו האור הופך לאש בוערת ומלהטת ואין קשר ואין הבנה בין אדם לחברו.

ודמיות מלאות אור נוגה מזהירות לפנינו מעל דפי ההיסטוריא שלנו אלה הגבורים הקדושים החל מדניאל וחבריו מימי נבוכדנאצר ועד אליעזר וסיעתו מימי אנטיכוס ועד קורות ימינו — יקצר הספר מלפרט כל שמותיהם — שבחרו במות קדושים מאשר מלהתגאל בפת־בג ולהיטמא במאכלות וטרפות.

כי אלה חוקי השמירה על אור ה' המאיר בגופות בני עמנו, שניתנו לנו זה למעלה משלשת וחמש מאות שנים — חיסנו וחיזקו אותנו שכמה מן המחלות המצויות אצל אוה"ע לא יידבקו ולא ישלטו בנו מחלות גופניות או מחלות רוח... ורק הודות לאלה גדרו החוקים והדינים הנראים לכאורה כמוזרים לעיני „המודרניים" צפון סוד תחיית עמנו במדינת ישראל שזכינו אליה אחרי אלפיים שנות עמל ותלאה.

„כי בנים אתם לה' אלקיכם... כי עם קדוש אתה לה' אלקיך ובך בחר להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה"... לא תאכל כל תועבה"!...

כי גופו מכל אחד מישראל הוא כמשכן־יה ואסור לו ללכלך ולתעב את המשכן הזה! יאכלו עמים אחרים מה שיאכלו, ברם לנו אסור,

לרגלי איזה הוא הנאה גופנית תולפת ומדומה, ללכלך ולזהם את דמנו וזרענו זרע אברהם יצחק ויעקב!

בדבר שאלת ההשגחה. למה לנו בכלל שמי שהוא ישגיח על כשרות המאכלות. הלא אלה הזהירים נזהרים בין כך וכך ואלה המזניחים והמזלזלים יזניחו ויזלזלו בין כך וכך ובכן מהי התועלת בכל אותה ההשתדלות הנמרצה להנהיג השגחה במקומות טביחה ואכילה פומביים?

על זה אפשר לענות באותו הסיפור הקטן הידוע: מנהג היה בימים הקדומים שבכל העיירות הקטנות בלילות היו מתהלכים גדודי שמירה סביב סביב. ומדי שעה בשעה שנשמעת צפירה מעל מגדל העיירה שהיתה משמיעה ומכריזה על השעה: אחת בלילה, שתים בלילה, שלש בלילה וכו'. נזדמן פעם לעיירה כזו בן כרך שלא היה יודע על מנהג המקום. ובשמעו בלילה את הצפירה מעל המגדל תמה ואמר: למה לכם לקשקש ולהרעיש באמצע הלילה? הלא אלה הערים יכולים להביט לשונם ולדעת את השעה ואלה השקועים בשנה עמוקה צפירה זו מה תועיל להם?

על שאלה זו ענו לו ואמרו: לא כן הוא, ידידנו נחוצה והכרחית השריקה! לאלה הערים זוהי הודעה ואישור שהשומרים עומדים על משמרתם בלילות ושומרים על העיר מכל סכנה, ולאלה השקועים בשנת שריקה זו משמשת קריאה והערה: העירו והקיצו נרדמים אולי כבר ישנתם דייכם!? קומו לעבודתכם...

ובכן: ההשגחה על הכשרות במדינתנו היא מעין אותה הצפירה שמעל המגדל באשמורות הלילה. לאלה אמוני ישראל הדבקים בתורה זוהי קריאת עירור שהשומרים עומדים על משמרתם וכי לא בודדים הם במערכתם. ואלה שנלקחו בחבלי השנה של המודרניות הקוסמת ו„המדעית" זה יכול לשמש מעין קריאה לתשובה ולשמירה על טהרת הגוף והנפש גם יחד!

„כי נר ה' נשמת אדם" וכל עוד בחיים חייתו צריך האדם לשמר על הצחות ועדינות האור שצריך להיות קשור בגופו ואשר נמסר לו למשך תקופה ידועה עלי חלד. וכל המצוות לא ניתנו אלא להנאתו ולטובתו של האדם ואשרי המאמין והמבין.

כל שונאינו ומנדינו מקדמת דנא מנבוכדנאצר ואנטיכוס והפרשים ממסעי הצלב וכו' וכו' וכו' בחפצם להביא את קיומנו לידי טמיון וכליון אחזו באמצעי הזה של זוהום גופותנו על כפייה להאכילנו מאכלות

אסורות. והדברים ידועים ומפורסמים. כנראה שאלה שונאינו הכירו בהתודעם שבזה דווקא — בהינזרנו ובהסתייגותנו ממאכלי תועבה צפון סוד חסינותנו וגבורתנו החומרית והרוחנית והנצחית.

„כי אני ה' אלקיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים והבדלתם בין הבהמה הטהורה וכו' והייתם לי קדושים כי קדוש אני".

קוראים יקרים: הבה נתחזק נא בחיזוק אחרי חיזוק לעיין ולהתעמק במשמעות הדברים הנ"ל הבה נטה שכם אחד להחזיר כאן למדינת את הרגשת הקדושה המיוחדת שהבוית"ש ייחד אותה בנו לטובתנו ולתפארתנו. ולמה זה ניפלה משאר ארצות גלויותנו בהן חיינו נחותים עד כת, שלמרות שפלותו במובן האזרחי-והכלכלי החזקנו מעמד במוסריותנו הגבוהה ואף שונאינו האכזרים ביותר מוכרחים היו לחודות שיש בנו משהו מן הנשגב שאין בהם.

ומה קרונו פה במדינת אמריקא ? ! ?

אני מרוסיה בא. כשבעת מיליון יהודים חיו שם תחת שבט הנוגשים מבית רומנוף. בתוקף צמצום זכויותיהם האנושיות-אזרחיות נאלצו אמנם לפעמים היהודים לאחז באי-אלו מעשים בלתי מוסריים בשטח המסחר והתעשיה ובעבודה והכל בכדי לאפשר להם איזה שהוא קיום חומרי דל. ככתוב: על פת לחם יפשע גבר. ברם רוצחים שופכי דמים לא היו שם במציאות. והצוו „לא תרצח" היה שולט בכל תוקפו אף בשכבות הירודות והדלות ביותר של עמנו... והנה בעווה"ר אחב"י בבואנו הנה למדינה זו שופעת האושר והתענוגות „נתאקלמנו" חיש מהר וכמנהג המדינה נעשו הרבה שטופי תאוות ותענוגות ואף התחילו — במצפון נקל ונלוז — „להתגאל בשר טרפות ונבלות במקומות הפומביים ביותר. ואף „בסעודות מצוה" כביכול ור"ל. יעלו על השלחנות בשר טמא ותועבה. והנה בד בבד עם ההסתאבות הזאת צצה ועלתה כספחת מכת הגנגסטרים היהודים. ותוצאת ההיטמאות — שתוה"ק כל כך מתחננת ומזהירה אותנו שנתרחק מזה — לא איחרה לבא, ובכל כיעורם אנו מוצאים כבר יהודים שופכי-דמים, רוצחים מתנקשים ויש שגם מגיעים „להתעלות" ונעשים ראשי בריונים של כנופיות מרצחים ידועים שבעולם התחתון ר"ל.

מסתכל אני במהותם ובפרצופם של אלה מאחב"י הנזהרים במאכלות ובאלה המזלזלים ונכשלים. אוכלי כשרות יש אמנם שלא ישלטו ברוחם ויטילו דופי ויריבו ויביישו איש אחיו ברם לבסוף יפייסו. אבל אלה המטמאם בבשר טרפה וכו' לא יימנעו בעידנא דריתחא

מחטוף אף פגיון וסכין ולשפך דם כמנהג ידי עשו. והדברים יגעים מאד.

והריון הזה של שמירת הגוף שיהא ראוי לקבל אור הקדושה והטהרה האלוקית מצינו עוד אצל משה רבנו ע"ה בינקותו. וכמש' ותרא אותו כי טוב — שכל הבית נתמלא אורה. ומוכן ומיועד היה לדבר את השכינה. וכשרצו הנכחות להניקו סירב ובלם את פיו הקדוש מלהיטמא בחלב המיניקות המצריות — שלא יחדור חלילה לדמו מזרם התזונה של אותה אומה שטופת הזימה.

וחז"ל — שצפו ברוח קדשם את עתידה של האומה הישראלית, שגורלה להיות סחובה ומטולטלת בין אומות העולם בכל הגלויות השונות ממצרים ועד הנה, ונתונה תהיה תמיד להשפעות של סביבות מזוהמות וכו' — סדרו לנו באר היטב את כל הדיני וההלכות בנוגע מאכלי איסור והיתר. והכל נובע מן אותה האמונה ההנחה והידועה המוצקת שמזון בלתי כשר מטמטם ומקשה את ערלת הלב.

ואם תרצה קורא יקר להקשות ולשאל הרי מצינו אצל אומה הניזונים בכל מיני מאכלים הנחשבים לנו לתועבה ובכל זאת הם גדלים וחזקים ובריאים וכו'.

על זה אענך קורא יקר: התבונן נא מעט בתבונה ובהסתכלות יתרה ותיווכח שאמנם אלה פשוטי העממים החיים חיי גשמיות דוגמתם כדוגמת עם הדומה לחמור, חזקים וחסונים הם בגופם ברם בנשמתם ירודים ונחותי דרגה הם. ואכן אלה האצילים שביניהם הנזהרים באכילתם לפי חוקי ההיגיינה שלהם אף שבחיצוניותם דלים ורזים הם לעומת האכרים החסונים. ברם ברוחם בעלי מדרגה רוחנית הגונה ובעלי השכלה.

ואף אנו שהיינו במשך כל גלויותנו נתונים ללעג ולקלס בעיני הגויים על חיצוניותנו הגופנית הירודה ברם בנשמותנו מה נעלים ורוממים היינו לעומתם, ובסתר לבותיהם הלא קנאו בנו ואף רדפונו משום כך.

ואם שוב תשאלני קורא יקר הלא מוצאים אנו גם כן אצל אומות העולם חכמים פילוסופים אנשי רוח ואנשי חסד והם קרובים ברוחם וכמה מן הדעות התורניות שלנו וכו' גם על זה אענך קורא יקר ברמז ובלשון מליצה ודי לחכימא :

אמנם אלה אנשי הרוח משלהם הקרובים אלינו, המתיהדים והמתגיירים וכו'. הם מצאצאי אלה שאבותיהם ואבות אבותיהם בינקותם

ינקו מחלב שרה אמנו ביום המשתה הגדול שעשה אברהם ביום הגמל את יצחק בנו, וכידוע הזמין אברהם אבינו ע"ה למשתה הזה את גדולי המלכים ומטרוניותיהם הביאו את בניהם ששרה אמנו תניק אותם... וצאצאי אלה הלוקחים חבל במשתה הנ"ל התעדנו והזדככו במשך תקופות היסטוריות ארוכות ונזהרים היו גם הם מטומאות וזוהמת מאכלי תועבה. וזהו שקרב אותם אל מקור היהדות... והכל בגלל ההסתייגות ממאכלי טומאה. ובגלל זה זכו למעלותיהם של חסידי אומות העולם. וד"ל.

על הפסוקים: אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תחטאו בהם ונטמתם בם כי אני ה' אלוקיכם והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני. ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ הרומש על הארץ כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים והייתם קדושים כי קדוש אני (ויקרא י"א)

כותב הספרא: כשם שאני קדוש כך אתם קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם היו פרושים וכו'. והרעיון: כשם שנזהרים משיקוץ וגיעול של איזה עצם משוקץ ומתרחקים ממנו באופן טבעי כך עלינו להרגיל את עצמנו להתרחק ולשקץ לעצמנו את המאכלות האסורות כי זה מטמטם את גופותינו ונשמותנו.

כל מה שאסרה התורה עלינו מן המאכלות אסורות יש לכולן מזון רע ומזיק לגוף מורה נבוכים חלק שלישי פרק מח.

כל מאכלות אסורות מחבלים את הגוף אבן עזרא, שמיני י"א מ"ג כי ידוע כי הגוף הנאכל ישוב בשר בגוף האוכל וזה רעיון הגמרא עבודה זרה כו ע"ב לא ע"ב

כל השרצים יש לחם ארס מכות ב' ע"א בספר אוצר דינים ומנהגים דף 199 האיסור הוא משום שקץ ומאוס ומשום שמירת הבריאות.

בעלי־הקבלה הקדושים שבכל דור ודור צווחים ככרוכיא על כל אלה מבני עמנו שאינם נזהרים במאכלות אסורות ומטמאים את נשמותיהם ברעל ההשחתה המוסרית לדוגמא: לשון ס' הזוהר בפ' שמיני: כל מאן דאכיל מיני מאכלים דאסורא מתדבק בסטרא אחרא, וויי לון וויי לנפשיהון. ועל דא כתוב ונטמתם בם בלא א' דלא אשתכח אסוותא לנפשאי. וכן כל גדולינו הקדושים בעלי ההלכה האגדה והפילוסופיא שבכל דור ודור, — אלה שומרי חומת היהדות המסורתית שהתנסתה והוכיחה את חיוניותה ונאמנותה לקיום עמנו אף במובן הגשמי — כל אלה ממדריכנו ומורינו מאשרי עמנו עומדים במפגיע

ומתחננים ודורשים ומבקשים מאתנו שנשמר על קדושתנו וטהרתנו המיוחדת בה נבדלנו ונבחרנו מכל האומות ע״י שמירת דיני הכשרות וההתרחקות מזוהמת הדם ותועבת המאכלות האסורות.

הכי אנו כאן באמריקה, אנו הנהנים מזיו אור החופש המדיני והכלכלי, האמנם נשליך אחרי גוונו את כל ההוראות ההיסטוריות שנתנו לנו בחסד ה׳ לטובתנו ולקיומנו ?!? הבו אחים יקרים נחפשה נא דרכינו ונשיב נא את המצוה הנעלה והנפלאה הזאת אל בתינו, מעונותנו ואל היכלינו!

חוות דעת גדולי המדע והרפואה וכו׳ בעניני „הכשר המאכלים״ לטובת בריאותה של האנושיות ומעט „דיני דמלכותא״ בעניני כשרות במדינתנו

בספר המזוזה להרב הגאון שמריהו ליב הורוויץ ז״ל הכי נכבד ומצוין בין הספרים האלה הוא הספר „אריסטיאס״ והוא אומר אלהי העברים רצה לזכות את עמו בתורה טהורה וברה, ועל כן צוה עליהם לבל יתרועעו עם הגוים, לבל ילמדו את דרכיהם ומעשיהם הנלוזים, העופות הטהורים אשר יאכלו בני ישראל המה הנזונים מיבול הארץ ומצמח האדמה והטמאים הם עופות הדורסים עזי נפש השואפים לדם ואוכלי בשר, והיתה האזהרה הזאת, לכלוא בקרבם את החמדה לתענוגות בשרים לבלי תת שאיפת לדם ותשוקה לנקמה להשתרש בלב אדם וטבעו.

השנה התקיימה באטלנטיק סיטי הוועידה השלשים וארבע, בה השתתפו למעלה משלשת אלפים רופאים מאמריקה. בין הבעיות הבוערות היתה מחלת הפלו שכבר הפילה חללים לרבבות — וזכורה לנו יפה מגפת הפלו הנוראה של שנת 1918 באמריקה. ומאז ועד הנה נעשו ונעשים מאמצים רבים לגלות את מוצאו של ה„ווירוס״ הגורם לאפידימיה זו. ומשתדלים בכל עוז למצא את אמצעי החיסון שמחלה זו לא תשנה חלילה בכל תקפה כזו שבשנת 1918. ובאיזו תרופות לרפא את אלה הנכים שהותקפו אז בכדי להחזירם לאיתנם. והנה הד״ר תומס פרנסים, פרופיסור באוניברסיטת מישיגן הרצה על הנושא הנ״ל. והנה כאן פרטים

אחדים על דבר מהותה של מחלה זו: אמנם שאין עוד הישנים ברורים בנדון זה. ברם בוודאות גמורה אפשר להניח שהווירום המפיץ את המחלה הזאת הוא מין חרק (אינזקט) המצוי בעיקר בבשר החזיר...

והרי לפנינו שוב תגלית „מדעית" שתורתנו הקדושה בחוסה על חיי האדם הזהירתנו עוד לפני ארבעת אלפים שנה לא להזדקק לבשר חזיר כי אם לתעבו ואף כי יחסנו אל החזיר נובע בעיקר מרגש הבחילה וגועל נפש לבריאה מכוערת ונמבזה זו הרי בעיקר הסתייגות זו מצילתנו מכל מיני פגעי מחלה שהשי"ת רופאנו הנאמן הזהיר אותנו על זה מקדמת דנא.

בירחון הספרותי-ציורי בשם קוליער הנפוץ באמריקה, במיליונים בחוברת יולי 1940 נתפרסמה בקורת חיובית על הספר של מירטל הוקר, בו מאושרת ההנחה המדעית שאורך חיי יהודי אמריקה הדתיים הנזהרים במאכלי איסור והיתר הם בערך בעשרים אחוזים ארוכים יותר מחחיים הממוצעים של שאר אזרחי אמריקה.

הס' „התזונה והאופי" מאת ד"ר לואיס ברמן 1932.

הניו-יורק „טיימס" מיום 10 למאי מכיל סקירה מעניינת בה מציע ד"ר ברמן המפורסם שהלכות איסור והיתר בתזונה תהיינה נלמדות ע"י כהני הדת של כל הדתות, היות ורוב האוכלסיה נשמעת להם. היות שאין שום ספק בדבר שהתזונה משפיע על האופי והמוסריות שבאדם.

ד"ר ראיאל ס. קופלנד מאשר ללא כל היסום שכל מהותנו מתהווה ומתרקמת מטוב המאכלים שאנו כניסים אל קרבנו והוא מנסח את הרעיון הנ"ל בפתגם שנון:

אמר נא לי מה המה מאכליך
ואגידך תכונתך ואפייך.

פרק 284

חוק לשנות את חוק-העונש בקשר עם מכירת צרכי-מזון כשרים

נתקבל בתור חוק בעשרים וארבעה לחודש מארץ, שנת 1927, בהסכמת שר-הפלך (גוברנור). נקבע בנוכחיותם של שלישית-חמשת חברי הקונגרס.

תושבי מדינת ניו־יורק החליטו על־ידי באי־ כחם בסינאט ובית־המחוקקים, לקבוע את החוקים האלה:

סעיף י׳, מחלקה 435ב ו־335ב מחוקי־העונשים משתנים על־ידי זה באופן זה:

סעיף 435 ב. **מכירת בשר כשר במסעדות.** כל איש שימכור או יעמיד למכירה, במטרה לרמות ולהונות, צרכי־מאכל ומזון או הכנתם לאכילה, בתור כשר או שהוכנו לפי דיני דת ישראל, בין בעל־פה ובין בכתב, בין שיציג את המלה „כשר" באותיות אנגליות ועבריות, בין שיתלה שלט או שישים איזה סימן על־ידי מלה או ציון של מגן־דוד או איזה סימן שהוא עלול להוליך שולל שהמזון שנמכר או שמתקינים למכירה הוא כשר לפי דיני ישראל, או שהוא מוכר, או שמעמיד במסעדה או באיזה מקום שהוא, למכירה בשר כשר וטרפה ביחד, או מזון שלא הותקן על־פי דיני ישראל, ואינו מציג בחלון שלט באותיות בולטות, לכל הפחות בגובה של ארבעה אינטשים: „כאן מוכרים מזון כשר ובלתי כשר", ימצא חייב כחוטא בכוונה.

סעיף ד. החוק הזה יתחיל לשלוט מיד.

מדינת ניו־יורק,
מחלקת המדינה.

השוויתי את החוק הזה עם המקור ואני מאשר בזה, שהיא העתקה נאמנה מהחוק המקורי.

רוברט מוזס,
מזכיר־המדינה.

פרק 580

חוק משנת 1922

סעיף 435 א. מכירת בשר כשר והתקנתו או התקנת מזון של בשר.

איש שינסה להונות בכוונה במכירה או בהצגה למכירה בשר או מזון של בשר בחזקת כשר, בין שהבשר הוא חי ובין שהותקנו לאכילה, או שהוכנו מדברים כאלה שלפי דיני ישראל הם כשרים, או שהוא מעמיד בחזקת כשר צרכי מזון, או מזון שמוכרים לכשר ואשר יש עליהם רשות

להציג עליהם את המלה „כשר" באיזה שפה שהיא; או שהוא מוכר או מציג למכירה מאכלי־בשר כשר ובלתי כשר, חי או מבושל ואינו מודיע בשלט על החלון או באיזו מודעה שהיא, באותיות בולטות, לכל־הפחות בגובה של ארבעה אינטשים, שכאן מוכרים בשר כשר ובלתי־כשר, חי או מבושל, ואינו מודיע בשלט באותיות בולטות, לכל־הפחות בגובה של ארבעה אינטשים, איזה בשר כשר ואיזה בלתי־כשר, ימצא חייב כחוטא בכוונה.

סעיף 2. החוק הזה יתחיל לשלוש מהראשון בספטמבר שנא 1922.

חוקי ניו־יורק

פרק 581 חוקי שנת 1922

סעיף 435. תוים (לייבעלס) מזויפים ואונאה במכירת מזון.
איש שינסה להונות בכוונה:

1. אם הוא מדביק על איזו סחורה, או על חבית, בקבוק, מגופה, כלי אריזה, תבה, כסוי, חבילה, שרוך, כרטים, תו או איזה חפץ שהוא שמכיל ומכסה חפץ כזה, או מיני חפצים שנמכרים, או שהוא מוכר, כל אונאה שהיא וכל הוראה שהיא הנוגעת לחפץ זה או לחלק ממנו, או המקום והארץ שנעשו שם, המספר, הכמות, המדה והמשורה של חפץ כזה או חלק ממנו, או המקום והארץ שנעשו שם, או האיכות והמדרגה של כל חפץ, אם לפי החוק מוכרחים לרשום בחותם או באיזה סימן של החפץ; או

2. אם מוכר או מנסה למכור חפץ שלפי ידיעתו ההוראה הניתנת היא לא נכונה, או שמציג על חבילה או כלי שמכילים אותו הכמות והאיכות, או שהדביקו תוים עליהם באופן כזה שאמור למעלה; או

3. אם הוא מוכר או מציג למכירה איזו סחורה שהיא באיזה שם שהוא או תו־מסחרי שהוא, שעלול להוליך שולל באיזה אופן שהוא נעשתה הסחורה ועובדה, במקרה כזה שהעונש בעד העוון לא נקבע לפי החוק; או

4. אם מוכר או מציג למכירה מאכלי בשר באונאה שהם כשרים, או מתקין מתוצרת כזו ובאופן כזה, שמותר לאכילה לפי דיני דת ישראל; או שהוא משקר בנידון כמות החבילה או כלי אחר, שהוכנו

באופן כזה שמותר להציג עליהם את המלה „כשר" באיזו שפה שהיא, או שהוא מוכר או מציג למכירה באותו בית־המסחר בשר כשר ובלתי־כשר או מאכלי בשר ואינו מודיע בשלט על חלונו או על־ידי מודעות אחרות באותיות בולטות, לכל־הפחות בגובה של ארבעה אינטשים, כי כאן מוכרים בשר כשר ובלתי־כשר; או מי שמציג בחלון או בבית מסחרו למכירה בשר כשר ובלתי־כשר, או מאכלי בשר, ואינו מציג עליהן שלט באותיות בולטות, לכל־הפחות בגובה של ארבעה אינטשים „בשר כשר" ו„בשר בלתי כשר" לפי המקרה, —

ימצא חייב כחוטא בכוונה. (שנויי החוקים של שנת 1915, פרק 233; חוקי 1922, פרק 581, נעשה לחוק קבוע באחד־עשר באפריל 1922).

קצת דינים והוראות כלליות בשפה פופולרית, בשחיטה, ניקור, טרפות מליחה והדחה, בשר בחלב, תערובות וכו' איך להתנהג במקרים שכיחים, שלא להיכשל חלילה ולהשגיח שהבשר יהי' ראוי לאכילה לישראל עם קדושים.

הדינים המקוצרים הנ"ל או יותר נכון פירורי הדינים המוצעים כאן לשם זכירה ושינון מספיקים רק לשוחטים שעסקו מעט במלאכת הקודש עוד בהיותם ביוראפ ברעיון לנסוע למדינת הים, ואשר זה עכשיו מפוזרים בעיירות הקטנות וחפצם לשחט לעצמם או לחוג מצומצם של מכירים.

ברם השוחטים המפורסמים הלומדים היר"ש שנמצאים בערים הגדולות וכו' בוודאי לא אני הוא שאבא ללמדם תורה ודעת בהלכות שחיטה וקטנם עבה ממתני ולא אליהם כיוונתי בחוברת זו.

שחיטה

בהכנת הבהמה או העוף לשחיטה צריכים להיזהר מאד מאד שלא לגרם חלילה שום צער לבעל החי כגון בקשירת האברים החיצוניים או בלחיצת האברים הפנימיים, ונשים על לבנו שעד הרגע האחרון יש לבעל תחי כל חומרי החיים ואסור לצער אותם בכל התנאים והנסבות כי צער בעלי חיים דאורייתא.

חובה על כל שוחט ומנקר להתחזק מאד ביראת ה' כי כמה וכמה

עיקרים גדולים במאכלות אסורות תלויים בו ובהנהגתו ורק הקב"ה לבדו יודע את מערכי לבו.

כל דיני הלכות שחיטה הלכה למשה מסיני.

צריך להיזהר לא לשחט במקום שיש שם כל מיני דמויות של עבודה זרה.

אסור לכוון או להביע בפה שהוא שוחט לשם קרבן או קדשים וכו'.

לפי דרישת הרב צריך השוחט להראות לו את הסכין מדי פעם בפעם.

ראוי להזהיר מאד להדיח את מקום בית השחיטה.

אין שוחטין כי אם לאור היום או בלילה כשאבוקה כנגדו.

אפרוח שנולד מותר לשחטו מיד ורק כשהוא מכוסה בנוצות. ואם לא מכוסה אסור לשחטו עד שיגדלו הנוצות.

אסור לשחוט את הבהמה ואת בנה או בתה ביום אחד. ובדין זה היום הולך אחר הלילה שעבר.

לכתחלה צריך להשגיח אם הבהמה הבריאה או העוף פירכסו אחרי השחיטה.

ובמסוכנת בהעדר פירכום — דינה נבלה.

השוחט צריך ליזהר מאד מאד שהסכין יהיה חד וחלק כדין ולזה צריך התלמדות רבה והרגשת־לב דקה מאד.

הבדיקה היא בצפורן. וצריך לבדק לפני השחיטה ולאחר השחיטה.

השוחט מברך אשר קדשנו במצוותיו וצוונו על השחיטה ובברכת אחת יכול לשחט הרבה בעלי חיים. וישתדל שלא לעשות הפסק בדיבורים מיותרים בין שחיטה לשחיטה.

השחיטה היא באמצע צוואר בשני הסימנים בקנה ובוושט. ובעופות טוב להיזהר למשמש בסימנים ולזמנם לפני השחיטה. וצריך לחתך לכל הפחות רוב של כל סימן וסימן. ובעוף די ברב סימן אחד.

הלכות שחיטה העקריות הן חמשה ואלו הן שהייה דרסה חלדה הקרמה ועקור.

שהייה: זאת אומרת שההולכה וההבאת הסכין בצוואר הבעל־חי צריך להיות ללא כל שהייה אף משהו דק מן הדק. אם היתה איזה שהוא שהייה — טרפה!

דרסה: שלא הוליך והביא את הסכין כי אם לחץ במקום אחד וחתך הסימנים בבת אחת — טרפה.

חלדה: הכנים את הסכין בין סימן לסימן או תחת העור בכדי לחתך הסימנים — טרפה.

לכן נוהגים אצל עופות לתלש מעט מהנוצות במקום הצוואר וכן אצל כבשים שיש לחם צמר מסובך בצווארם.

הגרמה: שחט למעלה או למטה ממקום השחיטה המסויים שבצוואר. וכל הגרמה טרפה. ואפילו התחיל יפה באמצע הצוואר ונטה מחוץ למקום השחיטה — טרפה.

עיקור: כשהסכין פגום או כשהבעל־חי נלחץ אל הקיר וכדומה ומתוך זה עלול הסימן להיעקר ממקום חיבורו בלחי — טרפה.

בכל מקום שהבהמה וכן עוף נטרפים גם החלב והביצים—אסורים.

צריך לבדק הסימנים אחר שחיטה אם נשחטו כדין. בבהמה ממשמש השוחט שמכנים ידו תחת חתך השחיטה ובעופות שתוקף אגודל על שיפוי כובע והסימנים נפלטים לחוץ.

כיסוי הדם

השוחט צריך לכסות את הדם.

מי ששחט ולא כיסה — בדיעבד השחיטה כשרה — וראה אחר את הדם צריך לכסותו.

ויכולים לעשות שליח ולכבד את אחרים בקיום מצווה זו.

שחט ולא יצא מהם דם — כשרה.

הכיסוי הוא בעפר ובכל דבר שהזורעים הנזרעים בו מצמיחים. וכן גם אפשר לכסות באפר.

השוחט ונמצא טרפה פטור מלכסות.

דיני ניקור

וכאשר אי אפשר ללמוד את הניקור רק מתוך הספר, אלא דרוש מראית עין ושמוש רב, כמבואר בהגהות הרמ"א ביורה דעה ס"ה. וללמוד על־ידי שמוש, על־פי רוב קשה למצוא הזדמנות כזאת, אולם

ספרי הלכות ניקור האחרונים נדפסו עם ציורים שונים ויודעי ספר יכולים לעיין בהם ולהבין מהם מקצת תורת הניקור למעשה, ואת זה באתי לבאר בספרי זה והוספתי בו ציורים אשר כל אחד ואחד יוכל על ידם להתבונן ולראות את כל חתיכה וחתיכת בשר ולהווכח אם הניקור הוא כהלכה.

פעולת הניקור מתחלקת לשלשה: לחלק הפנים, חלק האחוריים ואברים הפנימיים. והיא באה להצילנו מן האיסורים של חלב דם וגיד הנשה.

איזהו חלב שאסור עפ״י הקבלה מדאורייתא כל שהוא תותב קרום ונקלף. פירוש החלב והקרום הפרוס ע״ג הקרב והכליות ואין הבשר חופה אותה ואינו אדוק בו היטב כי נפרש מהבשר ע״י קליפה. את הנ״ל וכן שאר החלבים שאסרו לנו חז״ל צריך לנקר ולהסיר מהבשר קודם המליחה.

וכתבו ספרי הניקור שקבלה היא אצל המנקרים כל שנמס בין האצבעות הוא חלב וכל שהוא קשה שומן. ועוד סימן שהחלב כשחותכים אותו בסכין הוא מהלך ונגרר עמו ונשאר על הסכין ואין כן שומן שדבוק מאד אל הבשר והרוצה להפרישו צריך לעקרו.

הרמב״ן ז״ל מגדיר את טיב החלב בזה״ל: שבחלב בלה״ק השומן הנפרד שאינו עם הבשר כדבר אחד כי המתערב עם הבשר ואינו נפרד ממנו נקרא שומן. וכו׳ ולפי דעתו ז״ל לא יימצא לעולם סמוך לעור או באברים המתנועעים.

גדולה עד מאד אחריות הרבנים המשגיחים והמנקרים בנדון זה שאחב״י לא יכשלו חלילה באיסורי דאורייתא ודרבנן ומה גם בענינים הגורמים חלילה לטמטום הלב ולהשחתת קדושת-ישראל כפי שביארנו.

חז״ל אסרו גם חלב הלבן בגוף הבהמה שהוא סמוך לקרב ולכליות כגון חלב הכסלים, קרום שעל הטחול, החלב שעל הדקין, באורך אמה כשמתחילין לצאת מן הקיבה. „תרבא דקלובוסותא״ של העצם הנקרא „הנקא״. החלב שבגובה הכסלים — „תרבא דתותי מתני. חמשה חוטין שבעוקץ הוא העצה אסורין מפני שיונקין מחלב הכליות. יש מחמירין לנקר הקרום העליון שעל יתרת הכבד. נוהגין ליטל הלובן שבתוך הכליות מהאליה צריך ג״כ להסיר את החוטין שיונקין מחלב הכליות.

הגידים הם המיתרים וצנורות הדם, העורקים, המחברים והמחשלים את אברי הגוף. גיד הנשה הוא הגיד שמשני צדי ירך

הבהמה. יש גידים האסורים משום דם משום חלב ומשום גיד הנשה.

גיד הנשה איסורו מבואר בתורה בגלל המקרה, משרו של עשו עם יעקב אבינו. ונקרא גיד הנשה ע"ש שנשה ממקומו.

גיד הנשה מורכב משני גידים. פנימי סמוך לעצם וחיצוני סמוך לבשר. הפנימי אסור מן התורה והחיצון אסור מדבריהם והקנוקנות שבניהם גם כן מד"ס. והשומן שבהם — ישראל קדושים ונהגו בו איסור.

יש חוטין שאסורין משום דם כגון חוטין שביד וכתף ושבלחי התחתון, שבצד הלשון מכאן ומכאן, חוטי הדקין שבתוך השומן ועוד.

הקרומים: קרום שעל הדק שעל הטחול, קרום התחתון של הכליות. וקרום שעל הכסלים. מד"ס קרום העב של הטחול וקרום העליון של הכליות אסורים מן התורה כחלב גמור.

בנידי הדם אין קפידא לשרש אחריהם משאין כן בנידי החלב וכל שכן בגיד הנשה שצריך דווקא לחטט אחריהם לגמרי.

הסכום הכולל של הגידים של האחוריים האסורים הוא מאה ואחד עשר והסימן: כל שלחנות מלאו „קיא" (ישעיהו כ"ח פ"ח). והגידין הצריכין חטוט „נא" וסימנך לא תאכלו ממנו „נא" (שמות ו' פסוק ו). והנזהר והבדל מאיסורים מקיים: זה השלחן אשר לפני ה'! (יחזקאל מ"א פ' 22).

— יש לנקר את הבשר תוך ג' ימים ובדיעבד אין לאסור.

— אין למלח בשר לפני הניקור ובדיעבד צריך שאלת חכם.

— אסור למכור בשר בלתי מנוקר אפילו כשמודיע להקונה:

נוהגין שלא למכר אחוריים ליהודים במקומות שמצויים גויים לקנות אותו. מפני שניקור האחוריים הא מלאכה מסובכת מאד וצריכה מומחה גדול היודע את תסבוכת הגידים בגוף הבהמה על בוריה.

סדר הניקור

קודם הניקור סופר וחותך י"ב צלעות של הבהמה ויחתוך את הצלע הי"ב בקוו מכוון עם הטבור. והבשר שבין הצלע הי"ב והי"ג על חלק האחוריים ייחשב.

1) מפלח את הראש לשנים, מוציא המוח, מסיר את הקרום

חרך המחודק יפה למוח וגם את הקרום העב הדבק לעצם הגולגולת, ואיסורו משום דם. (וכן בעוף) ואח"כ חותך בסכין ומוציא גיד מכל לחי ומשורש הלשון מוציא חוט אחד אדום וחוט אחד לבן.

ונוהגין גם להוציא חוטין שמאחורי האזנים ועוד שתי עצמות קטנות הנקראות טרפה ביינדליך.

מהגרגרת סמוך למקום השחיטה מוציא גידין שהם הורידון ובעוף החוט הלבן הנמשך לאורך כל אמצע הצוואר.

בכתף יש שלשה פרקים בכוון מן הגב אל הרגל הקדמית והם: זרוע, כתף, יד. מוציא את הגיד הנמשך לאורך כל הכתף וירד בסכין בכדי לחטטו עם השורש ושם יש גם מזר שומן ובתוכו דד והוא מאום וצריך להסירו.

מן החזות והבשר האדם שמסביבם מוציא חוט גדול של דם שנמשך לכל האורך וחוט אחד לבן שאסור משום שיונק תחת הכליות.

נוהגין לחתוך עוקץ הלב ואזניו והחוטין שבחללו כי הדם התכנס שמה בעת השחיטה.

הריאה צריך לפתח הסמפונות והקנוקנות שיצא הדם ויחתוך הוורדא שמתחת הלב.

בכבד צריך לחתוך הגידין והחלב בסביבת המקום שהמרה תלויה שם.

מהטחול קולפים את הקרום והחלב שמני צדדיו ומוציא מאמצעותו גיד המתפצל לשלשה כ„שין".

הקרום העליון שעל הכליות אסור מדאורייתא משום חלב הכליות והשני אסור מדרבנן. ומוציא מהן גיד אדום.

מרחיקים החלב שעל הכרם וכל חלקיו, נוקרים וקולפים את החלב מסביב הדרא דכנתא. משליך הסניא דובא.

מוציאין את הגידין מן הצלעות החל מן השביעית בכיוון האחוריים שאינן מחוברות לעצם החזה.

מנקרים את החלב שעל הכסלים וכל עוד שהבהמה חמה סמוך לשחיטתה אפשר לאחז בראשי הגידים ולשלפם.

קולף את הקרום של החצר־כבד הנקרא טרפש דכבדא הוא העור המבדיל בין האברים הקדמיים הריאה והלב ובין הכבד והכרס. וזה נקרא החלב שעל הקרב.

ברגלים חותך מעט מן הטלפים בראשן גם בין הטלפים בכדי שיצא הדם.

בעופות אין הרבה לנקר רק חוטי הצוואר משני עבריו, באווזא שני דקין במקום הסניא דיבי, מחתכים בפרקי הכנפים והירכים. מדיחים יפה בפרט במקום הריאה. ואלה הפותחים את העוף מגבו בכדי להדיח את הדם יפה, והעושים כן תבא עליהם ברכת טוב.

מותר לנקר בשר לצורך יום טוב (ואפילו אחוריים).

כל דיני ניקור הגידין שמשום דם אין חילוק בין בהמה לחיה רק מה שנוגע לאיסור חלב אין צריך לנקר בחזיה. וכן בבן פקועה. אבל מה שצריך להוציא משום דם אסור גם בבן פקועה.

כל מנקר אשר ינקר את חלק האחוריים (ובמדינתנו כאן באמריקה אין אנו נזקקין לזה) צריך לחוס על ממונם של ישראל וכשם שאסור להתיר את האיסור כך אסור לאסר המותר. לכן צריך זהירות לדעת בדיוק מקום הגידים להוציאם בבת אחת ולא לקצץ ולקלקל יותר מדי הבשר.

כשנוגע המנקר בחלב צריך בכל פעם ופעם לקנח את הסכין בסמרטוט.

לא יניח המנקר את הבשר עד שיעיין שתים ושלש שלא יימצא חלב כשעורה. ואם נמצא אחריו חלב מענישין אותו. יורה דעה ס״ד ס״ק כ״א.

יש מקומות שנוהגין יתרון הכשר וחומרא בחלב וחוטי דם שונים ואין לעזוב את מנהגו של כל אתר ואתר כי מנהג ישראל הוא תורה! רמ״א יורה דעה רמ״ב ס״ק י״ד.

סדר הריאה

הריאה יש לה שני ערוגות, ומערוגה דימין יפרדו שלשה אונות ואומה אחת גדולה ונקראת מלשון אם, שהיא הגדולה שהאונות נפרדות ממנה, ומערוגה דשמאל יפרדו שתי אונות ואומה אחת, וכל האונות דומים כעין אזנים. ויש לה בצד ימין אונה אחת קטנה ונקראת עינוניתא דוורדא, או גנב, ויש לה כיס, ואינה עומדת בסדר האונות אלא מרוחקת מהם לצד פנים, וכשהבהמה תלויה ברגליה ובני מעיה כלפי הטבח, שאז ימין הבהמה וימין הטבח אחד, וכשהריאה נטולה מבחוץ לבהמה והיא בידי אדם, אז הוא להיפך, ימין הריאה, דהיינו שיש שלשה אונות שהמה בימין, כשתלוי עכשיו הוא משמאל ובודק, וב' אונות שהיא משמאל הבודק, כשתלוי עכשיו הוא מימין הבודק. וסדר הריאה שהאומות למעלה והאונות למטה בשני הצדדים, היינו מימין ומשמאל, ואם חליף, דהיינו אם האומות עומדות למעלה לצד הצואר, ואונות עומדות למטה לצד הכליות יש להצטרף. וכל הריאה, האונות או האומות אם נסרכא לגרגרת או לחזה או לשמנונית הלב או לכים או לטרפש הלב או לטרפש הכבד או לטרפש העינוניתא שהיא סוף טרפש הלב או לסמפין היורד בין ב' הערוגות או לקנה הלב או לשמנונית הסמפונות או לכבד, הוי סרכא גמורה, ובודאי לא בדק ריאה זו השוחט ששחט את הבהמה, כי כל השו"בים זהירים מאד, ועליהם נסמכים, אבל סרכות דקות שנימוחין ביד גבוהות כל דהוא, אז נקראין רירין ואינה צריכה בדיקה, וזה רק בגסה, אבל בגדיים וטלאים ועגלים רכים אפילו סרכות רכות מאד ונימוחות יש להטריף, והטעם משום שהן רכות אנן סרכות שכיחות אצלן, ואם נמצאות שם הן סרכות גמורות ולא מהני משמש ומיעוך. ומנהג לאסור בעגלים עד שהם בני שנה, ובגדיים וטלאים עד ראש השנה. הפוסקים מחולקים אם צריכין להוציא את הריאה בכל פעם אף בליכא שום ריעותא, והחמירו בזה בכל אתר ואתר שמחויבים להוציא הריאה לחוץ בכל פעם ופעם אף שלא הרגישו שום ריעותא בפנים. ושמה מוכח עליה

שמונה מיני טרפות

א. דרוסה, ב. נקובה, ג. חסירה, ד. נטולה, ה. קרועה, ו. נפולה, ז. פסוקה, ח. שבורה. וסימנם ד"ן חנ"ק נפ"ש.

ואם יקרה שהבהמה או העוף המובאים לפנינו פגומים באחד מן הגדרים הנ״ל הרי זה טרפה.

והנה דוגמאות אחדות:

א) **דרוסה**: ארי יש לו דריסה אפילו בשור הגדול ובנם שבחיות והזאב יש לו דריסה — רק בדקה ויש בכחו להטיל ארס ולשרף בשעת שהוא מתקיף ודורס בידיו — בכל אחת מהבהמות אשר על סוג דקות נחשבות כגון כשב ועז וכו׳. ועכשיו נוהגין לאסור דרסות הזאב גם בגסות.

חתול נמיה ושועל יש להם דריסה בעופות וגם בגדיים וטלאים כלב אין לו דריסה בעופות. הנץ יש לו דריסה אפילו בגדיים וטלאים וכו׳.

בא לפנינו עוף וצווארו מלוכלך בדם חוששים שנדרס והוושט ניקב. ואין אנו בקיאים בבדיקה כלל. ולכן צריך להשהות את הבהמה י״ב חדש כל מקום שאנו בספק טרפה. וכן עוף זכר. ובתרנגולת כ״א יום אם חוזרת להטיל ביצים.

דבר שוודאי טרפה אפילו חי כמה שנים, לא יוסר האיסור ממנו. לכן כשנשבר, למשל, גפו של עוף סמוך לחיבורו שהיא טרפה בוודאי כי שמא ניקבה הריאה, במקרה כזה לא מועילה השהייה של י״ב חדש. אבל כשנשמט הגוף שאין חשש לנקיבת הריאה, התנאי של שהיית י״ב חדש מהני.

ב) **נקובה**: כשאנו מוצאים נקב באחד הקרומים מהמוח הבהמה או העוף. וכן עוף שיש לו נקב בעצם הנולנולת ע״י נשיכת חיה או נגיפה באבן — אפילו נקב כל שהוא טרפה. ניקב הוושט לחללו או תורבץ הוושט טרפה. זפק שניקב גגו נקב מפולש במשהו טרפה.

ואם יש נקב רק בעור אחד של הוושט, או ניקב בשר הזפק נקב בלתי מפולש יעשו שאלת חכם. ניקב הקנה במקום שמתפצל לכבד או לריאה — טרפה. אפילו במשהו. ניקבו שני קרומי הושט אפילו זה שלא כנגד זה — אנו מטריפין.

ניקב קרום העליון לבד אנו בודקין ע״י נפיחה.

ניקב אחד הסמפונות — הקנים החלולים שבתוך הריאה — במקום שאין בשר מגין ביניהם — טרפה.

נקב באחד מחללי הלב — טרפה. אבל אם הנקב לא מגיע לחלל אם מחמת חולי כשר — ואם בקוץ או מחט טרפה.

ניקבה המרה — טרפה. נקב בטחול במקום העב — טרפה. ניקבו הדקין טרפה. ושומן טהור סותם ודווקא של אותו אבר. קורקבן יש לו שני עורות. נקב זה שלא כנגד זה כשר. מחט שנמצא תחוב בקורקבן בפנים ולא ניקב מעור לעור בודקים מבחוץ אם יש קורט דם טרפה. מחט שנמצא בקורקבן וכלו מוקץ ונבלע בבשר ואין שום סימן של נקב לא לצד חוץ ולא לצד פנים תולין להקל. ובכל המקרים צריך לעשות שאלת חכם.

ג) **חסירה:** חסר אבר שלם. כגון חסרה אונא מאונות הריאה. וכדומה (חוץ מהטחול השליא, והכוליא) — טרפה. וכל אבר כשניקב הוא — טרפה, גם כשחסר — טרפה.

ד) **נטולה:** ניטל הלחי התחתון בבהמה או חרטום התחתון בעוף באופן שאינו פוגע בסימנים — כשרה.

ניטל הלחי העליון או החרטום העליון — טרפה.

ניטל הכבד טרפה. ואם נשתייר ממנו כשיעור ג׳ זיתים במקום מרה או שנים במקום חיותו וכל אחד שלם במקומו — כשר. ובעוף הכל לפי גדלו וקטנו.

ה) **קרועה:** כגון נקרע רוב הבשר החופה את הכרס. או שנקרע הבשר שחופה את הגוף במקום אחר יש על זה הרבה דינים וצריך לעשות שאלת חכם.

ו) **נפולה:** כגון בהמה שנפלה ממקום גבוה וחוששים לריסוק אברים. אין אנו בקיאים בבדיקה לכן שום בדיקה לא מהני אלא אם כן הלכה הילוך יפה. וכן הדין בעוף.

וכן בהמה או עוף שנחבטו והתנגשו בדבר קשה, יש חשש נפולה וריסוק אברים.

ז) **פסוקה:** אם נפסק חוט השדרה ברוב היקפו של העור החופה את המוח — טרפה. נסדק לארכו — כשרה. ובגרגרת במקום

חשחיטה נסדקה לארכה — אסורה ואם נשאר ממנה כל שהוא למעלה ולמטה במקום שחיטה — כשרה.

ח) **שבורה**: נשברו רובן של כ״ב הצלעות בכיוון כלפי השדרה למעלה — טרפה. בבהמה אם נשברה אחת הצלעות הקטנות שאין לה מוח כשרה. בעוף — טרפה מחשש ניקוב הריאה מחמירין.

נשברה השדרה ולא נפסק חוט השדרה — כשרה.

והנה הבאנו לקורא רק דוגמאות אחדות למען הכניסו למושגי כל הבעיות הכרוכות בכשרות. ורבות ומסובכות מאד השאלות הכרוכות בנ״ל. והעיקר שיהודי הנאמן יזהר מאד בכל מקרה שיזדמן ישאל שאלת חכם.

אבר מן החי אסור לאכל מבבהמה חיה ועוף.

דם בהמה חיה ועוף אסורים. דם דגים וחגבים מותרים. דם שנמצא בביצה בין על החלבון בין על החלמון — אסור. ואם יש תערובות של הרבה ביצים טרופות בקערה אחת ויש ספק אם טפת הדם היתה על החלבון או החלמון יעשה שאלת חכם.

דם האברים אינו אסור אלא אם כן פירש ויצא לחוץ או שפירש בפנים ממקומו ונבלע במקום אחר ומתעורר לצאת אבל לא פירש ולא נצרר — מותר.

נצרר הדם מחמת מכה אסור לבשלו עד שיחתוך מקודם מקום הנצרר. ואם שכח ובשלו ככה צריך שיהי׳ ס׳ באותה חתיכה נגד הדם. ואם אין ס׳ כל החתיכה נעשית נבלה וצריך ס׳ נגד כל החתיכה והחתיכה עצמה אסורה. אבל לצלי מותר.

מליחה והדחה

צריך להדיח יפה את הבשר קודם המליחה במים דהיינו להשרותו כחצי שעה במים ואח״כ להדיחו היטב ממי השרייה ולחכות מעט עד שיטפטפו המים מן הבשר קודם שימלחנו.

שכחו והשאירו את הבשר במים מעת לעת דהיינו עשרים וארבע שעות, הבשר וגם הכלי אסורים.

מלח ולא הדיח הבשר — אסור. ואם יש הפסד מרובה צריך לעשות שאלת חכם.

צריך למלח במלח בינוני ולפזר את המלח בכל המקומות שלא ישאר מקום פנוי. ועופות צריך למלח גם מבפנים.

השיעור להשהות במליחה הוא כשעה שלמה. לכבוד שבת ויום טוב אפשר לקצר מעט עד שלישית שעה בקירוב.

קודם הדחת הבשר מהמלח, צריך לנפץ, ולהסיר את המלח ע״י שטיפה במים קולחים ואח״כ ידיחנו עוד שתי פעמים בכלי.

בשר ששהה ג׳ ימים בלא מליחה שוב אין המליחה מועילה לו ואין להכינו מבושל כי אם צלי.

מותר למלח הרבה בשר ביחד אפילו בשר שור עם בשר עופות.

מלח החתיכה עם חלבה. אם יש ס׳ בבשר נגד החלב, הבשר מותר ואם אין ס׳ כל החתיכה אסורה.

אסור להשהות את הבשר במלח לאחר פליטת הציר דהיינו אחר י״ב שעות. ואם שכח ישאל שאלת חכם.

את הראש צריך לחתך לשנים, ומן הטלפים צריך לחתוך בעוקצים במקום החתך למטה — וימלחם.

הלב צריך לקרע לפני המליחה. ואם לא קרעו קורעו אחרי המליחה ומדיחו.

הכבד שהוא ספוג ואפוף דם אין לו תקנה לבשלו על ידי מליחה אלא צריך לקרעו שתי וערב ולצלותו. ואח״כ יכול אפילו לבשלו. ואין לצלות כבד ביחד עם בשר.

ביצים שנמצאו בגוף העוף. אם רק חלמון צריכים למלוח עם הבשר וצריכים הדחה ראשונה ואחרונה. ואם יש כבר חלבון גם קליפה קשה צריך גם כן למלח אבל להיזהר לא למלחן ביחד עם הבשר.

בשר לצלי אין צריך מליחה אבל להדית הדחה ראשונה — לכתחלה — צריך. ונוהגין גם למלח קצת לפני הצלי אבל אסור להשהות המלח כי אם לצלאו מיד. ונוהגין בצלי שלא נמלח תחלה, להדיחו אחר הצליה.

סימני בהמה וחיה טהורה נתפרשו בתורה. סימני עופות טהורים לא נתפרשו אלא שנמנו כל העופות הטמאים והחכמים נתנו סימנים למי שאינו מבין ואינו יודע שמותם. דהיינו שצריך לבדק בטיב העוף: עוף שדורס ואוכל בידוע שהוא טמא ושאינו דורס ואוכל אם יש בו ג׳ סימנים א) אצבע יתרה היינו רביעית מיל שלש האצבעות

הקדמיות ב) זפק ג) וקורקבן שעורו הפנימי בלתי מהודק ונקלף ביד, זה עוף טהור.

וצריך להיזהר לא להישען בשום מקרה על דעת עצמו כי אם לפנות אל חכם בקי בדינים.

סימני דגים טהורים מפורשים בתורה סנפיר וקשקשת.

אסור לאכל או לבשל פירות מתולעים וצריך מאד להיזהר. ולפני שמבשלים צריך לבדקם.

ביצי עוף טמא אסורים. ביצת נבלה וטרפה אסורה. ביצה של ספק טרפה — אסורה. כל ספק אם היא ביצת נבלה או ביצת שחוטה כגון ספק שאירע בשחיטה — מותרת.

בשר בחלב

בשר חלב אסור בבישול באכילה ובהנאה. ודווקא דרך בישול (וצלי בכלל בישול).

אסור לערב מים שהדיחו בהם כלי בשר עם מים שהדיחו בהם כלי חלב.

אסור להעלות בשר או מאכלי בשר על שלחן שאוכל עליו מאכלי חלב אלא אם כן נותן סימן להיכר או שעושה הפסק ביניהם בכדי שלא יבואו לידי טעות.

אחרי שאוכלים מאכלי בשר צריך להמתין שש שעות בכדי שיהא מותר לאכל גבינה. אכל גבינה אין צריך להמתין שש שעות אלא די שיקנח ידיו וידיח פיו ויחכה כחצי שעה.

צריך להיזהר שלא יגע הבשר בלחם שאם יגע בו אסור הלחם לאכלו עם גבינה. וכן להפך שלא יגע הלחם בגבינה לחה.

בכל מיני מקרים שנפלו או נגעו בשר בחלב חם בצונן או צונן בחם וכדומה צריך לפנות למורה הוראה.

אין בשר בחלב נאסר על ידי מליחה או כבוש אלא באכילה ולא בהנאה.

בכל טעות של בישול מאכלי בשר בכלי־חלב וכן ההפך אסור להשתמש בכלים וצריך לשאל פי מורה־הוראה.

כל מיני ירקות חריפים כגון בצל צנון חזרת וכדומה שחתכם

בסכין של בשר אסור לאכלם אח"כ בחלב עד שיטול ממקום החתך כעובי אצבע.

תערובות

איסור שנתערב בהיתר בין במינו בין שלא במינו צריכים ששים בהיתר כנגד האיסור.

אין מבטלין איסור לכתחלה: כגון שנפל איסור לתוך היתר ואין בהיתר ששים אז הוא יערים ויוסיף מן ההיתר עד ששים ומעלה בכדי לבטל את האיסור.

יש דברים שהם ניכרים ומוחשים מצד שלמותם או טעמם או ערכם וכד' שאין מתבטלים אפילו באלף.

צריך ליזהר לא לאכל בשר ודגים יחד משום סכנה ובין דגים ובשר צריך לשתות משקה או לקנח הפה במשהו לשם הפסק.

ומן הראוי שכל יהודי בעל נפש יר"ש אל יהסס בכל הזדמנות והזדמנות לשאל את הרב בכל עניני כשרות האכילה.

הנה תיארתי לפניכם קוראים נכבדים איזו דוגמאות אחדות של איסור והיתר בהכנת הבשר לאכילה. ובוודאי רק מעט מזעיר מכל ההלכות המרובות והמסובכות שנמצאות בנדון זה. אבל עיקר העיקרים הוא שכל אדם מישראל ישים אל לבו שבכל חשש של איסור באכילה שמזדמן לו עלול הוא לקבע את טהרת נפשו וזיוו מחשבתו, אם לא יזהר חלילה מלהכנים אל גופו דברים המטמטמים הלב מחלב ודם והלא בזה היא כל גדלות נפשנו של זרע אברהם יצחק ויעקב וכל אדם מישראל צריך לזכר את זה בכל עת ובכל שעה שמה נאה ויאה לאנשי ההמון לא נאה לבני מלכים. בנים של מלכו של עולם שבחר בנו להיות לדוגמא ולמופת.

וכן גם לאחים המנקרים העומדים על משמרת הקודש של המצאת הבשר לבתי ישראל אציע את דברי, דברי אח וידיד: אנא היזהרו נא לא להכשיל חלילה את בני ישראל. עיינו ולמדו היטב ועשו את מלאכתכם מלאכת הניקור ביושר. בכדי למנוע מכם את הטורח הגדול של עיון בספרי ראשונים מגדולי ישראל כי השעה כאן במדינתנו דחוקה ואצה — (ולמי זה יש פנאי לעיין ולהתעמק ? !) הלא סדרתי

לפניכם ציורים מאירי־עינים וכל אחד יוכל לקיים את זה בבחינת כזה ראה ונקר!

ואין להרבות כאן על גודל הענשים הנוראים המגיעים לו לקצב בלתי־הגון בזה ובבא על הזניחו וזלזולו במלאכת־הקדש. ולא חשודים חלילה אחב״י במדינה זו על חפצם חלילה להונות ולרמות. אלא שהעדר הידיעה הוא בעכרנו.

אי לזאת אבקשכם ידידים החזיקו נא חוברת זו לפני עיניכם תמיד, בבית. ובמקולון שאתם חותכים ושוקלים את הבשר, וגם דבר תדברו ובאר תבארו לכל אלה הבאים לקנות את הבשר את הכתוב בתורה „ואנשי קדש תהיון לי״, וכו׳. והייתי מציע שכל קצב יתלה בחנותו שלט גדול עם אותיות מאירות עינים בשלש השפות.

וככה גם אני עושה בתרגומי חוברתי זו לשלש השפות בכדי לזכות את הרבים וזכות הרבים תהא תלוי׳ בי, בהפיצי חוברת זו בכל המשפחות בית ישראל אכי״ר וקראתי חוברת זו בשם תורת חיים כי היא מדריכה את האדם הישראלי לחיים של בריאות הגוף והנשמה גם יחד. ומה גם ששמי הפרטי כלול בתוכו ומובא בספרים הקדושים שכל מחבר צריך לרשום שמו בספרו.

כי חביב עלי עסק התורה והמצוות כי אין טוב אלא תורה ונאמר „כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו״ (משלי ד׳ פ״ב).

הציורים בסוף החלק האידית

חורבן און — אויפבוי

I

דו קלאַגסט זיך, אַה, מענטש דו ביטערסט און וויינסט
אַז דיין וועלט איז דיר צעשטערט, פאַרדאַרבען:
וואו איז, שרייסטו, מיין „אידעאַל", דאַס שטרעבען צו „ליכט".

II

אַה און וועה, טהוט זיפצען, יאָמערט שטיל דיין נשמה,
ווי אַזוי האָט דאַס מיט מיר פּאַסירט געשעהן?!
און ווי אדם הראשון נאָכ'ן פאַלגען דעם שלאַנג...

III

האָסטו זיך פלוצלינג, אַ נאַקעטער דערזעהן...
עס ווייטיגט דיין נשמה זעהענדיג די חוצפה
וואָס שאַלטעוועט און קעניגט אין לעבען איבעראַל!
דער יושר פאַרשניטען, דער ליגען ער הערשט.
מאַכען געלט לויפען נאָך כבוד איז געוואָרען דער נייער אידעאַל.

IV

דער אמת פאַרוואָרפען טיעף באַגראַבען
פון זיין געביין קיין סימן קיין אַנדענק געבליבען.
דאָס הייליגקייט פון שטרעבען צו געטליכע מענטשליכקייט
ווי פון אַלע הייזער פאַרשוואונדען פאַרטריבען.

V

אָבער וואָס קלאַגסטו וואָס וויינסטו דו אומגליקליכער מענטש?
איז דען דאָס נישט געווען דיין שטרעבען?!
אויסוואָרצלען „פאַנאַטיזם"! נאָר פאַרשריט, נאָר פאָרווערטס
איז דאָך געווען דער רוף, דער ציעל פון דיין לעבען!

VI

צעבראָכען האָסטו פלויטען וואָס האָבען פּאַלאַצען געשיצט
צעריסען טראַדיציעס, געבראָכען יעדע מאָס און וואָג
די פּראַכט פון עלטער האָסטו באַליידיגט פאַרשעמט,
און נאָך שטוינסטו און פרעגסט זיך פאַרוואָס איז געקומען אַזאַ קלאָג?

VII

אַ געשלאָגענער ענטוישטער פון אייגענעם אויפשטאַנד און שטרעבען
ווי אַן אבל שטעהסטו און עס טריפען דיינע אויגען!
אויסגעניכטערט פון שכרות, אויסגעלאָכט פון פאַרשריט
שטעהסט פאַרקלעמט מיט'ן קאָפּ געבויגען, אין דיין מאָדערנעם לעבען.

VIII

פאַרוואָס זשע טאַקע קלאָגסטו דו גרויסער זיעגער העלד
האָסט דיין נצחון פאַרוואַנדעלט אין קלאָג-ליעד.
האָסט דאָך געזיעגט, האָסט דאָך אַ נייע מאָדערנע וועלט?
פאַרוואָס ביזטו אַזוי באַטריבען אַזוי שרעקליך טרויעריג-מיעד?

IX

קלאָג טאַקע דו מענטש און באַדויער באַוויין דיין חורבן
געמיינט האָסטו צו בויען געבליבען ביזטו נאָר אליין.
נאָר געדענקען זאָלסטו, קיינמאָל נישט צו שפּעט אויף תשובה
ג-ט וויל פון דיר תשובה
בוי צוריק און באַניי דיין לעבען דיין דאַזיין...

פ אָ ר ר ע ד ע

זעהר חשובע לייענער, טייערע ברידער!

מיין טיפסטע שטרעבונג און מיין ערליכער פארלאנג מיטן פאַרלייגן פאַר אייך אַט דאָס דאָזיקע העפט מיטן נאָמען: „תורת חיים״, איז נישט חלילה, זיך באַווייזען און גרויס האַלטען: „זעט נאָר זעט, די וואונדערבאַרע אַנדעקונגען וועלכע איך מאַך א. א. ז. וו.״ איך בין זעהר ווייט פון דעם. מיין איינציקע שטרעבונג און הארץ-וואונטש איז בלויז זיך אַביסל און אייך, מאַכען אַנטיילנעמען אין דאנקבאַר-געפילן מיט וועלכן איך בין טיף אַדורכגעדרונגען. דאנקבאַרקייט-געפילן צו השם יתברך פאַרן באַשענקען זיין פאָלק ישראל מיט אַזעלכע וואונדערבאַרע געזעצען און דינים דורך וועלכע אַ מענש ווערט דערהויבן צו דעם ווערט אַנגערופן צו ווערן מיטן נאָמען מענטש. — געזעצן, פון איידלקייט און אַדעליקייט; געזעצן וועלכע פירן צו קערפערלעכע און גייסטיקע, האַרמאָנישע ריינקייט!

איך וויל דאַ פאַר אייך חשובע לייענער, אַרויסברענגען מיינע טיפע דאַנקבאַרקייט-געפילן וועלכע איך פיל צו השי״ת; געפילן וועלכע זיינען אין מיר געשטיגן און געשטאַרקט געוואָרן, זייט מיין באַשעפטיקן זיך מיט דער הייליגער אַרבעט פון שחיטה און ניקור, און אין אַלע געביטן און דינים וועלכע האָבן אַ שייכות צו דעם פּראָצעס פון כשרן דעם פלייש צום עסן. אַט די מצוות וועלכע השם יתברך האָט אונז געגעבן מיט זיין גרויס גענאַד בכדי אונזערע קערפּערס און נשמות זאָלן ווערן געלייטערט און אויסגעאיידלט.

און הלוואי זאָלן מיר זוכה זיין אַז די אַנערקענונג פון דער געטלעכער גנאַד, וועלכע דריקט זיך אויס אין די מצוות פון שחיטה און ניקור זאָל טיף אַריינדרינגען אין די הערצער פון יעדן איינעם אידן אַווי נאָר ער געפינט זיך. מיר זאָלען פאַרשטיין ווי ווייט די כשרות-געזעצן דערהאַלטן אין אונז די געטלעכע אַדעליגקייט, וועלכע איז געוועזן דער גרעסטער כאַראַקטער-שטריך פון אונזער פאָלק, פון אַנהייב פון זיין עקזיסטענץ. און אויך דאַ אין אַמעריקע זאָל דאָס כשרות ווערן איינע פון די גרונט-אידעאַלן און פּרינציפּן פון אַנהאַלטן אידישקייט אַזוי ווי עס פלעגט זיין אַמאָל אין אייראָפּע און איבעראַל.

פאַר אייך טייערע ברידער, שוחטים און מנקרים שטעל איך דאָ פאַר, אין אַ קאָנדענסירטע פאָרם, די גאַנצע אַרבעט פון טרייבערן, באַגלייט מיט פאָטאָגראַפישע בילדער, אויך אַלגעמיינע קורצע אָנווייזונגען, און דיני שחיטה, טרפות, מליחה הדחה, תערובות א. א. ז. וו. זאַכען וואָס מען באַדאַרף צו יעדער צייט געדענקען. אויך פאַר אייך חשובע לייענער, וועלכע פאַרשטייען און פילן די ערהאַבענקייט פון קדושת־ישראל אַלס אַ רעזולטאַט פון כשרות...

וויל איך דאָ פאַרברענגען אַ זאַמלונג פון טייערע פערל־זאָגען, באַטראַכטונגען און בליץ־געדאַנקען וועגן הייליגקייט און דערהויבנקייט פון אידישן פאָלק, וואָס האָט זיך ענטוויקלט און דערגרייכט זיין הויכקייט אַ דאַנק דעם אָפּהיטן זיך פון אומריינע, אומכשרע שפייזן. די פערל האָב איך צוזאַמענגעקליבן פון די חז״ל און ווי אויך פון אַנדערע קאָפּאַציטעטן אויפן געביט פון וויסענשאַפט און פילאָסאָפיע, אין אַלע, און איבערחויפּט לעצטע צייטן.

און אויב השי״ת וועט מיך לאָזן לעבן און כ׳וועל זוכה זיין צו זען, אַז מיין העפט וועט האָבן אפילו אַ קליינע ווירקונג, אפילו בלויז אויף איינצעלנע פערזאָנען, אויסצובעסערן זייער אויפפירונג אין דעם וועג פון כשרות — וועל איך דאָס באַטראַכטן, פאַר מיין גרעסטע באַלוינונג פאַר שווער לעבן, וועלכע השי״ת האָט מיר געשאַנקען אויף דער וועלט.

מיין טיפסטע תפלה צו גאָט איז: כ׳זאָל נאָך זוכה זיין צו זען די פאַרשטאַרקונג פון קדושת ישראל אין אַמעריקע, אין ישראל און אויף דער גאַנצער וועלט אכי״ר.

דער מחבר

תורת חיים

דאָס טראַדיציאָנעלע אידענטום איז — און איז אַלע צייטן געוועזן — די געטרייע היטערן און אָנהאַלטערן פון דעם ערהאַבענעם באַגריף פון מענטשלעכע ווירדע אין אינדיווידועלן זין ווי אויך אין אַלגעמיין מענטשלעכן זין.

דאָס סיני געבאָט: „לא תרצח"! זאָלסט נישט מאָרדן און די שפּעטערע וויזיע פון ישעיהו הנביא: „לא ישא גוי אל גוי חרב" — קיין פאָלק וועט נישט הייבן זיין שווערד אַנטקעגן אַ פאָלק... אָט די צוויי באַפעלן — געדאַנקען קומען זיך צונויף אין איין גרונט-אידעע וועגן דער הייליגקייט און ערהאַבענקייט פון מענטשלעכן לעבן אַלס אַ פרט ווי אַלס כלל. עס איז דעריבער קיין וואונדער, וואָס אונזערע חז"ל אונזערע הייליקע געלערנטע און געטלעכע פילאָזאָפן האָבען צו אַלע צייטן זיך אַזוי שטאַרק באַשעפטיקט אין וואוילזיין פון מענטשלעכן קערפּער און אין זיין גלייכגעוויכט. און איבערהויפּט וואָס זיי האָבן זיך אַזויפיל געקימערט וועגן כשרע שפּייזן, וועלכע דאַרפן ערמעגלעכן דעם קערפּער, זיין צוגעגרייט אויפצונעמען די געטלעכע ווירקונג און איינפלוס. עס איז דעריבער אויך קיין וואונדער נישט, וואָס צו אַלע צייטן אַלטערטימלעכע, מיטעלאַלטערלעכע ווי אויך אין אונזערע מאָדערנע צייטן פאַרנעמען מעדיצינער אידן, ערפינדער אין מעדיצין-אידן כמעט דעם אויבענאָן אויף דעם געביט, אויפן געביט פון היילן און פאַרהיטן פון קראַנקהייט... עס ליגט דערין עפּעס געטלעכעס-היסטאָרישעס, און פון צייט צו צייט ווערן אַנדעקט נייע באַווייזן ווי ווייט די כשרות געזעצן, אונזערע טראַדיציאָנעלע כשרות-געזעצן זיינען הילפבאַר פאַרן מענשענס געזונט...

און מער ווי איינמאָל האָט די טרוקענע וויסענשאַפט געמוזט בייגן דעם קאָפּ און מודה זיין און אַנערקענען די ערהאַבענקייט פון משה רבנו'ס געזעצן.

און מיר גלויבן, אַז אַסאַך וואָסערן פון דער וויסענשאַפט וועט נאָך אַפּלויפן ביז מ'וועט זיך דערגרונטעווען און דערגיין די גרויסקייט פון אונזערע תורה-געזעצן וועגן כשרות, וועלכע האָבן צו אַלע צייטן

געדינט דעם אידישן פאלקט ווי א פאנצער געגן פארגרעבקייט און וועלכע האבן אונז געהאלפן אנהאלטן אונזערע געטלעכע נאנטקייט.

די אזוי גערופענע — מיט ביטול דורך אונזערע „מאדערנע" אידן — „דייעטרי לאוס" זיינען נישט עפעס שטיקלעך מנהגים פון אנהאלטען טראדיציאנעלע גאוואוינהייטן צו וועלכע מען איז צוגעבונדן גלאט אזוי — אן א זין אן א חן, אן טיפע איבערצייגונג, און אן אנאונג אז דאס איז א גליק...

ניין! דאס זיינען די געזונטהייט געזעצן, די געזעצן וועגן אנהאלטן די געדאנקען־קלארקייט, וועלכע יעדער איינער אידישער מענטש היט אפ שטרענג גענוי ווי דער באוואוסטזיניקער קראנקער מענטש היט אפ די אנווייזונגען פון זיין געטרייען דאקטער, וועלכער באפעלט אים: „דאס מעגסטו דו עסן און דאס טארסטו נישט". „פון די שפייזן דארפסט דו זיך האלטן ווייט און און נאר די דאזיקע שפייזן מעגסט דו עסן און די שפייזן זיינען געזונט פאר דיר"... און אבוואל דער קראנקער קען דאך נישט גענוי פארשטיין ווי אזוי דורך דעם דאקטערס אנווייזונגען וועט אויף אים קומען א דערהאלונג, דאך באציט ער זיך מיט דעם פולסטן צוטרוי צום דאקטער. ער באטראכט דעם דאקטער פאר דעם ספעציאליסט און קענער און וויסענשאפטס־מאן און ער דער קראנקער פארשטייט, אז דער דאקטער איז קלאר אין אלע געהיימניסן פון קערפער, דעריבער קען ער באפעלן דעם קראנקען: דאס מעגסטו און דאס טארסטו נישט!...

גענוי אט אזוי באציען מיר זיך, די טראדיציאנעלע אידישע מענטשען צו דעם געטלעכן פארשפרעכן, צו דער געטלעכער דעק־לאראציע פון: „אני ה' רופאך"! ! ! איך גאט, בין דיין גאט און דאקטער היילער און דיין באשעפער, און איך בין דער היילער פון אלע דיינע קראנקהייטן, איך בין דער וואס זארגט פאר דיין וואוילזיין און איך גיב דיר די פארשריפטן וועגן דיין גייסטיק און פיזיש געזונט... דאס איז דער אלמעכטיקער גאט, וואס האט אונז באשאנקען מיט דער בחירה חפשית, מיט דעם כח פון פרייען אויסוואהל, וואס איז גוט און וואס איז שלעכט. וואס הייסט טהור — ריין, און וואס הייסט טמא — אומריין... וואס איז כשר — פאסיק און צוגעגרייט פאר אונז צום עסן, און וואס נישט! אט דאס איז דער גלויבן און טיפע איבערצייגונג פון אידישן מענשן.

זעלבסטפארשטענדלעך, אז וואס מער דאס צוטרויען פון קראנקען

צום דאקטער איז אלס גרעסער, אלס שנעלער און ווירקזאמער זיינען די רפואות, וועלכע דער דאקטער פארשרייבט. דאך אויך אין פאל ווען דער קראנקער באציט זיך גלייכגילטיק צום דאקטער, אדער אפילו מיט צווייפל, דאך אבער פאלגט ער גרונדליך די אנווייזונגען פון דאקטער דאן קען מען אויך ערווארטן די דערהאלונג און די גוטע רעזולטאטן פון דאקטערס אנווייזונגען... אט אזוי פונקט, איז עס מיט אונזער אידיש פאלק. די שיכטן פון טרייע טראדיציאנעלע מאמינים בני מאמינים, וועלכע באציען זיך צו השי"ת מיטן פולסטן צוטרוי; צו השי"ת וועלכער איז אונזער רופא, און צו זיין תורה וועלכע איז אונזער רפואה, ממילא זיינען די אלע אנווייזונגען: אלע מצוות און דינים פון טומאה און טהרה, כשרות און טרפות א. א. ז. וו. א קוואל פון גייסטיקע און קערפערלעכע ערהאלונג און פארגעניגן פון רעליגיעזע דערלייטערונג און דערהויבנקייט.

אבער אפילו די פון אונזערע ברידער ביי וועלכע דאס גלויבנס-געפיל איז שטארק אפגעשוואכט און זייער באציאונג צו אונזער אלע גייסטיקע ווערטן און באגריפן איז זעהר א קאלטע... דאך אזוי לאנג ווי זיי וועלן נאר פאקטיש האלטן ביי די געזעצן פון כשרות — פונקט אזוי ווי דער אויבנדערמאנטער קראנקער, וואס צווייפלט אין דאקטער, דאך האלט ער זיך שטרענג ביים דאקטערס אנווייזונגען — דאן וועלען זיי אויך בלייבן — טראץ זייערע צווייפלענישן און גלייכגילטיגקייט — אנגעקניפט און אנגעבונדן אין די אייביקע אידישע געטלעכקייט פון סיני...

דער דאזיקער געדאנק ווערט אויך אויסגעדריקט אין מדרש (איכה) „ואותי עזבו וגו'. — הלוואי אותי עזבו, ואת תורתי שמרו". — דער כביכול באקלאגט זיך, אז די אידן האבן אים פארלאזן און זיין תורה נישט אפגעהאלטן. געפינען אונזערע חז"ל און דעם דאזיקן אויסדרוק אן אנדייטונג, אז דער רבש"ע וואלט צופרידען געווען אויב אפילו, אז זיי פארלאזן אים — דאס מיינט: ווען זיי פארלירן דאס גרויסע, ליכטיקע פארשטענדניש פאר די געטלעכקייט... וואלטן זיי כאטש אמווייניגסטן אפהיטן זיינע געזעצן... ווייל בלויז דאס אפהיטן די מצוות מעשיות אליין אן דעם טיפערן גייסטיקן באזיס, איז אויך גענוג אנצוהאלטן די פארבינדונג פון גאט ברוך הוא, מיטן אידישן פאלק. דורך אפהיטן די געזעצן פון מאכלות אסורות — דאס אפהיטן דעם אידישן קערפער פון די אומווירדיגקייטן פון אומריטועלע שפייזן.

דאס אליין האלט דאס געקניפט און געבונדן מיט דער געטלעכקייט און סיני־אייביגקייט.

אלס א באווייז — פאר דעם „מאדערנעם אידישן מענטשן", וועלכער איז דאך עפעס זעהר גייציק צו האבן „וויסענשאפטלעכע באווייזן", אז אונזערע הייליקע תורה און אלע געזעצן איז טאקע מן השמים, איז טאקע די לערע פון דער אייביקער געטלעכקייט, אויף וועלכע עס וועט קיינמאל נישט חל זיין קיין ענדערונגען — קען אויך דינען דער אומבאשטרייטבארער פאקט, אז נאך ביז היינט צו טאג האט נאך קיין איינער פון די גרעסטע וויסנשאפטלער נאך נישט אנדעקט נאך א באשעפעניש — אויסער די פיר וועלכע משה רבנו רעכנט אונז אוים אין דער תורה, וועלכעס זאל באזיצן נאר האלבע סימני־כשרות: דער חזיר און האז, וועלכע האבן געשפאלטענע קלאען און זיינען נישט מעלה־גרה, און דער קעמל און קראליק, וועלכע זיינען יא מעלה־גרה אבער האבן נישט קיין געשפאלטענע קלאען און דעריבער זיינען זיי נישט קיין בהמות טהורות. אלזא, פרעגט זיך דאך א פראגע, ווי אזוי האט דאס משה געוואוסט, אז נאר די פיר אליין געפינען זיך אויף דער וועלט? — און עס זיינען דאך שוין אפגעפלאסן טויזנטר יארן און עס זיינען דאך שוין ענדעקט געווארן נייע קאנטינענטן און לענדער: אמעריקע, אוסטראליע א. א. ז. וו. און עס זיינען שוין ענדעקט געווארן פארשידענע בהמות פון וועלכע אונזערע אור־שפרינגלעכע עלטערן האבן קיין באגריף נים געהאט, ריינע און אומריינע באשעפענישן און פון צווישן די אלע האבן מיר נישט קיין איין נייעם ספעצימען, וועלכע זאל באזיצן בלויז האלבע סימנים, בלויז צושפאלטענע קלאען, אדער בלויז מעלה־גרה זיין. אלזא, פון וואנענזשע האט משה רבנו גענומען און בטצייכענט אז בלויז די אויבן דערמאנטע חיות האבן די האלביקע סימנים?! נאר פון דעם געטלעכן, הימלישן קוואל, נאר פון אונזער הייליקער תורה, וועלכע איז צו אונז אנטפלעקט געווארן מסיני! און עס וועט שוין קיינמאל נישט אין דער נאענטער אדער ווייטער צוקונפט אנדעקט ווערן עפעס וואס זאל חלילה קענען אפלייקענען די הייליגקייט און אייביגקייט פון אונזער תורה. ווייל אונזער תורה איז תורה מן השמים און אלע אירע ווערטער זיינען פון גאט ברוך הוא אליין. און גאט ברוך הוא האט אונז געגעבן די תורה כדי מיר זאלן קענען אנהאלטען אונזער עקזיסטענץ אונזערע קערפערס און אונזערע נשמות און די העכסטע הייליגקייט און געלייטערטקייט.

הייליגקייט פון כלל און הליגקייט פון יחיד. ווערזשע קען וועגן זיך אנטקעגנשטעלן די געזעצן פון אונזער גייסטיקן און פיזישן געזונט, די געזעצן פון איסור והיתר אין אונזער דייעט, וועלכע זיינען אנגעצייכנט געווארן פון באשעפער און זארגער פון געזונטהייט אליין!

עס איז אלעמען גוט באקאנט, אז אין דער וויסענשאפטלעכער וועלט פילט זיך יעצט א נייגונג צוריקצוקערן צו גלויבן, צום גלויבן, אז די וועלט ווערט אנגעפירט פון א באשעפער, פון א דאמינירנדן כח, וועלכער האט זיינע צילן און ווילן. א ווילן, וועלכע אונזערע חז״ל האבן שוין פון לאנג באצייכנט מיט די ווערטער: „כשעלה ברצונו״, ווען עס איז אויפגעגאנגען דער ווילן פון השם יתברך. מיר דאס פאלק פון אמונה, דאס פאלק פון גאט. וועלכעס גלויבט אין ווילן פון גאט, וועלכעס איז פארקערפערט געווארן אין די אלע מצוות מעשיות פון דער תורה. מיר, דאס פאלק פון ישראל האבן פון שטענדיק אן געהייסן דעם מענטשן פארשן און שטודירן, זוכן און דענקן. ווייל וואס מער וויסנשאפט, וואס מער זוכעניש אין די פארהוילענע קוואלן פון דער נאטור, אלס נאנטער, אלס קלארער וועט ווערן די אמונה. געגוג אנצוווייזן אויף דעם רוף פון ישעיהו הנביא: „שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה?״ וכו׳. הויבט אויף אייערע אויגן, מענטשן, און פרעגט זיך ווער האט דאס אלס באשאפן... אלע וויסענשאפטסלייט, כעמיקער, פיזיקער, באקטעריאלאגן, פילאזאפן, מאטעמאטיקער, יעדער איינער פון זיי קומט צו א פונקט פון פראבלעמען אויף וועלכע ער האט נאר איין אמתן ענטפער: גאטהייט! ספעציעל אין אונזער אטאמישער עפאכע קומען אלע עהרלעכע, נישט היפאקריטישע פארשער צו דער איבערצייגונג אז: „מה רבו מעשיך ה׳ כלם בחכמה עשית״ — ווי גרויס זיינען דיינע מעשים אלמעכטיקער גאט, אלעס האסטו באשאפן מיט חכמה און פלאן... און מיר, דאס אידישע פאלק גלויבן און זיינען טיף איבערצייגט אז די געטלעכע חכמה האט זיך קאנצענטרירט אין אונזער תורה. יעדע מצווה איז א פלאנירטער אויסדרוק פון השם יתברך פאר אונזער וואוילזיין. די אלע מצוות וועגן אונזער קערפערלעכער אויפפירונג פון שפייזן א. א. ז. וו. אלץ איז פון ווילן פון השם יתברך. און וואס מער און בעסער מיר וועלן די מצוות נאכפאלגן אלץ בעסער און אלץ איידעלער וועלן אונזערע חושים ווערן פעאיקער צו פילן און געניסן פון דער אייביקער גוטסקייט, ערהאבנקייט פון אייביקער געטלעכקייט.

פון דער פרעסע און זשורנאלן קומען באריכטן, אז די מענטש־הייט קערט זיך אום צוריק צו רעליגיע, און לייענענדיק דאס, פרעגט מען זיך אליין: איז דאס מעגלעך, די 20סטע „סענטשערי", וואס איז אזוי פיל מיט וויסענשאפט און די אטאמישע עפאכע, זאל קומען צו גאטהייט? — דער ענטפער איז: יא! און דאס האט געזאגט דער בארימטער פילאסאף פרענסיס בייקאן, אז אביסל פילאסאפיע נעמט דעם מענטשן אוועק פון גלויבן, אבער אסאך פילאסאפיע ברענגט אים צוריק צו אים.

ווארים ווי לאנג איז דאס געווען ווען די וויסענשאפט פון כעמיע, פיזיק, מעדיצין, האבן גערענקט, אז קיין סוד איז פאר זיי נישט פארבארגען, אבער ביסלעכווייז האבן זיי זיך געכאפט, אז נאכדעם ווי עס ווערן קלאר אלע זייערע אויסרעכנונגען פינקטלעך, פרעגט זיך, וואו איז די קראפט וואס פירט אן מיט אזא ארדענונג, ווער האט געלאזן גיין דעם אוניווערס מיט אזא אייביקער הארמאניע?

דא הויבן אן די וויסענשאפטסלייט צו אנערקענען די גאטהייט, ווייל אנצוהאלטן דאס לעבן אויף דער ערד זיינען נויטיק פינקטלעכע באדינגונגען, אז עס קען ניט זיין דורך א צופאל. די ערד דרייט זיך טויזנט מאל א שטונדע, אויב זי זאל זיך דרייען הונדערט מאל א שטונדע, וואלטן אונזערע טעג און נעכט געווען 10 מאל אזוי לאנג און די זון וואלט פארברענט אין דעם לאנגען טאג אלע פלאנצן, און די לאנגע נעכט וואלטן אלע געוויקסן פארפרוירן געווארן.

די זון וואס איז אונזער קוואל פון לעבן, גיט אזוי פיל היץ, און אונזער ערד איז פונקט אזוי ווייט פון דער זון, אז איר אייביק פייער זאל אונז געבן אזוי פיל ווארעמקייט וויפיל מיר דארפן, און ניט צופיל.

ווען די זון זאל ארויסגעבן נאר א העלפט פון איר איצטיקער היץ, וואלטן מיר פארפרוירן געווארן, און אויב די זון וואלט ארויס־געגעבן א העלפט מער היץ ווי איצטער, וואלטן מיר פארברענט געווארן. אויב די לבנה וואלט געווען פון אונז נאר פופציק טויזנט מאל ווייט, אנשטאט איר איצטיקער ווייטקייט, וואלט דאס שטייגן און פאלן פון וואסער און ים געווען אזוי גרויס, אז צוויי מאל א טאג וואלטן אלע קאנטינענטן פארפלייצט געווארן אפילו די הויכע בערג וואלטן פארשווענקט געווארן.

אויב די שאלעכץ פון דער ערד וואלט געווען נור מיט 10 פוס

דיקער ווי איצט, וואלט נים געווען קיין אקסידזשען: „זויער שטאף״ און וועלכע אלע לעבעדיקע באשעפענישן וואלטן אויסגעשטארבן.

אויב אונזער אטמאספערע, דאס הייסט די לופט, וואלט געווען אסאך דינער, וואלטן אייניקע מעטעארן, וואס ווערן פארברענט אין דער לופט אין די מיליאנען יעדן טאג געפאלען אויף אלע טיילן פון דער ערד און פאראורזאכט פייערן אומעטום.

באטראכט נאר דאס לעבן פון די פייגל, די נאטור ווי דער גרעסטער מוזיקער, האט אויסגעלערנט יעדן פויגל צו זינגען זיינע ליבע לידער, די אינזעקטן צו רופן איינס דאס אנדערע דורך זייערע פיל קלאנגען.

די נאטור איז דער גרעסטער כעמיקער, וואס גיט אריין דעם טעם אין פרוכטן און נעווירצן, פארוואנדלט וואסער אין קארבאניק עסיד, אין צוקער אין האלץ, און דורכפירענדיק דעם פראצעס גיט זי ארויס זויער שטאף, די לעבעדיקע באשעפענישן זאלן קאנען אטעמען און לעבן.

בעטראכט נור די קאנטראלירונג פון דער נאטור, אינזעקטן זיינען פרים ורבים, מערן זיך זעהר שנעל, ווארום באהערשן זיי נים די וועלט, דאס איז צוליב דעם, וואס זיי האבן נים קיין לונגען, זיי אטעמען דורך טרייבלאך, איז ווען א אינזעקט וואקסט גרוים, וואקסן מיט זיינע לופט טרייבלאך, לויט זיין גרוים, דעריבער איז ניטא קיין גרויסע אינזעקטן, אויב די פיזישע באגרעניצונג וואלט נים געווען, וואלטן מענטשן נים געקענט עקזיסטירן אויף דער וועלט. שטעלט זיך פאר ווי וואלטן מיר געקענט לעבן, ווען אינזעקטן וואלטן געווען אזוי גרוים ווי חיות אין די וועלדער.

און איצט וועגן דעם מענטשן אליין. די וואונדער פון מענטשלעכן שכל ,דער אינסטינקט פון יעדער באשעפעניש איז גרוים גענוג, אבער די קראפט פון מענטשלעכן דענקען, איז וואונדער איבער וואונדער. מיר קענען דאס נים פארשטיין און אננעמען אז אונזער שכל איז א חלק אלוה ממעל, א טייל פון געטלעכן אוניווערזאלן שכל, פילע היינטיקע וויסענשאפטסלייט זאגן ווי דער בארימטער פילאזאף דעקארט, מיר דענקען, א סימן, אז עס איז דא א איבער נאטירלעכע קראפט, וואס האט אונז דעם שכל געגעבן. דער פאקט, וואס א מענטש קען באגרייפן די אידעע פון ג׳. דאס אליין איז א באווייז אז עס איז דא א באשעפר דער באגריף פון ג׳ וואקסט ארוים פון געטלעכער פעאיגקייט אין מענטשן. די פעאיגקייט פון דמיון, וואס האט גארנים

צו טאָן מיט אונזער פיזישער וועלט, בלויז דער מענטש באַזיצט די קראַפט צו פילאָסאָפירן און אריינדרונגען אין דער גאַנצער מיסטעריע פון דער וועלט און קומען צו דער אידעע, אַז עס איז דאָ אַ איבער־נאַטירלעכער כח הדמיון, וואָס האָט אריינגעגעבן אין מענטשן די פעאיגקייט צו פאָרשן און גלויבן אַז עס איז דאָ אַ ג׳. וויסענשאַפטסלייט, וועלכע פאַרשטיין און זוכען און ווילן אַלץ דערגיין מיט שכל, קומען צו אַ געווייסן פונקט און מער גייט עס ניט, כעמיקער גיין אַזוי ווייט, ווי ביז צו די אַטאָמען און עלעקטראָנען, ווייסן ווי אַלץ קאָמבינירט זיך, ווי אַלץ פאַראייניגט זיך און טיילט זיך פאַנאַנדער, אָבער וואו איז די פאַרבאָרגענע קראַפט, וואָס טרייבט און האַלט אויף די אַטאָמען, עלעקטראָנען און אַלץ אַרום זיי. צוליב די אַלע אורזאַכן מוז מען זאָגן, אַז עס איז ניטאָ קיין איין שאַנס פון אַ מיליאָן, אַז דאָס לעבן אויף אונזער פּלאַנעט איז געשאַפן געוואָרן דורך אַ צופאַל.

עס ווערט געזאָגט (אין משלי כ׳ כ״ג) „נר ה׳ נשמת אדם״. אַ ליכט פון גאָט איז די נשמה פון מענטשן. די דאָזיקע ערהאַבענע מענטשלעכע זעלע איז אַנגעקניפּט אין מענטשענס קערפּער ווי דאָס פלעמעלע אין קנייטל פון אַ ליכט, און בכדי, אַז דאָס ליכט זאָל זיין קלאָר און זויבער איז דאָך אַ נויטווענדיקייט אַז דער מאַטעריאַל אין וועלכן דאָס ליכט איז אַנגעקניפּט זאָל זיין געפלעגט און געשפייזט מיט זעהר איבערקלויבבערישע און פּאַסיקע שפּייזן. דאַרפן מיר אַלזאָ דערפון פאַרשטיין, אַז דורכן פאַרנאַכלעסיגן די שפּייז־געזעצן, וועלכע עס האָבן אונז געלערנט די תורה און די חז״ל — ווערט דער דאָזיקער נר־ה׳, דאָס געטלעכע פייערל און ליכטל אין אונז פאַרטונקלט און פאַרצוקט... און אַנשטאָט באַלייכטן און צו דערוואַרמען און צו שאַפן פריינטשאַפטס־באַציאונגען צווישן מענטש און מענטש... ווערט דאָס דאָזיקע פייערל אַ רויכערדיקער פלאַם פון מיספאַרשטענדניש און האַס צווישן מענטש און מענטש.

און ווי ליכטיק און מעכטיק דערשיינען פאַר אונזער אויג די אַלע היסטאָרישע געשטאַלטן, אַנהויבנדיק פון משה רבנו, וועלכער האָט שוין אַלס קינד נישט געוואָלט זויגן אומפּאַסיקע פאַר זיין הייליק מויל, שפּייז... ביז דניאל און זיינע פריינט, וועלכע האָבן זיך באַניגנט מיט טרוקענע קערנער אַבי זיך נישט פאַראומרייניגן, מיט דעם עבודה זרה׳דיגע ברויט אין די צייטן פון נבוכדנצר, ביז אליעזר און זיינע פריינט פון די צייטן פון אנטיכוסן ביז שפּעטערדיקע אַלע

צייטן, וועלכע זיינען געווען גרייט בעסער צו שטארבן אויף נויט־ווענדיקן, קדוש השם, איידער זיך חלילה פאראומרייניגען מיט אומ־רייניקייטן פון נבלות וטרפות! יא, אונזערע שטרענגע געזעצן וועגן אפהיטן „ג'טס ליכטעלע" אין אונזערע קערפערס וועלכע זיינען אונז געגעבן געווארן אין אנפאנג פון אונזער נאציאנאלן געזעץ, זיי האבן אונז געשטארקט אויך פיזיש געלייטערט און געשיצט אונזערע קערפערס עס זאלן זיך אין זיי נישט קענען באהעפטן פארשידענע קרענק, וועלכע האבן געפלאגט די אומות העולם פון שטענדיק אן. און טאקע נאר א דאנק די דאזיקע דינים, וועלכע קוקען אוים אפשר ביי דעם „מאדערנעם" איד, צו זיין אביסל „מאדנע" און אומפאר־שטענדלעך טאקע די „דינים" האבן אנגעהאלטן אונזער עקזיסטענץ אין אלע גלותן ביזן היינטיקן טאג, ווען מיר האבן ב"ה זוכה געווען צו דער ווידעראויפלעבונג פון מדינת ישראל.

עס ווארנט אונז די הייליקע תורה: „קינדער זענט איר צו דעם אלמעכטיקן אייער גאט"... „ווייל א הייליק פאלק ביזטו צו דיין גאט דעם מעכטיקן, און דיך האט ער אויסגעקליבן צו זיין צו אים א צירונג־פאלק, מער פון אלע פעלקער וועלכע געפינען זיך אויף דער אויבערפלאך פון דער ערד. —

זאלסטו נישט עסען קיין אומווירדיקייט!

ווייל יעדער קערפער פון א אידן דארף זיין ווי דער משכן פון גאט און עס איז שטרענג פארבאטן צו פאראומרייניקן אדער פארשמוצן דעם דאזיקן וואוינ־ארט פון גאט!

זאלן זיך די אנדערע פעלקער פירן זייער לעבענס־שטייגער און עסן ווי זיי ווילן און וואס זיי ווילן. — מיר אבער די קינדער פון אברהם יצחק ויעקב, טארן נישט, צוליב יעדע, קליינע, צייטווייליקע הנאה פאראומרייניקן אונזערע בלוטן און זאמען. עס רוט אויף אונז א גרויסע פאראנטווארטלעכקייט.

אין דער פראגע פון השגחה.

צוואס דארפן מיר בכלל, אז ווער ס'זאל נישט זיין זאל אויפפאסן אויף דער כשרות?! זיינען דאך די, וואס זיינען אפנעהיטן און געווארנט

אין כשרות, סיי־ווי־סיי אפגעהיטן, — און די וועלכע פארנאכלעסיקן און באציען זיך מיט גרינגשעצונג, וועלן דאך סיי־ווי־סיי נישט פאלגן. טא וואס איז די גאנצע אנשטרענגונג פון השגחה נייטיק?!

דערויף קאן מען ענטפערן מיט א קליין מעשה׳לע: אין אמאליקע צייטן, אין די אלטע קליינע שטעטלעך פלעגט זיך פירן, אז יעדע נאכט פלעגן ארומגיין היטערס ארום דעם שטעטל און פון דעם טורעם פון שטעטל, פלעגט יעדע שעה אפקלונגען אן אויסרוף: איינס א זייגער! — צוויי א זייגער! — דריי א זייגער א. א. ז. וו. איז אמאל א גרויס־שטאטישער מענש אויסגעקומען איבערנעכטיגן אין אזא שטעטל, האט ער זיך שטארק געוואונדערט און געפרעגט: „צו וואס רופט איר און מאכט א געקלונגעריי אינמיטן דער נאכט? — די וואכענדיקע קענען דאך אליין זען ווי שפעט עס איז שוין און די פארשלאפענע, וואס קען זיי דאס קלונגען העלפען?

אויף דער פראגע האט מען דעם גרויסשטעטישן געענטפערט, יעס, טייערער פריינט, עס איז נויטווענדיק דאס רופען! — פאר די וואכענדיקע איז דאס רופן אן אנצוהערעניש אז די שומרים היטן און שטייען אויף דער וואך עס זאל נישט זיין קיין איבערפאל אויף דעם שטעטל. און פאר די פארשלאפענע דינט דאס קלונגען — א רוף און א דערמאנונג: פיללייכט האט איר נאך נישט דערפילט עפעס, וואס איר האט שוין פארשפעטיגט. וועקט אייך אויף, דערוואכט און שטייט אויף צו אייער ארבעט!!...

דאס זעלבע איז מיט דער השגחה דא אין אמעריקע. די משגיחים די שומרים, וועלכע שטייען אויף דער וואך, זענען ווי א רוף פון דערמונטערונג צו די אלע טרייע איבערגעבענע מסורת׳דיקע אידן. זיי זאלן וויסן, אז זיי זענען נישט אליין. און פאר די וואס זיינען שוין ר״ל פארכאפט געווארן אין דעם דרעמלניש פון דעם „מאדערנעם שטייגער פון לעבן״ דינט די השגחה, ווי ארוף צו תשובה, ווי אן אנקלאגע און אויפפאדערונג זיך צו דערמאנען נישט חלילה צו ווייט צו פארקריכן אין די חלומות פון אסימילאציע און מאדערניזם. א איד מוז וויסן וואס ער איז!...

„כי נר ה׳ נשמת אדם״! און אזוי לאנג ווי השם יתברך גיט אונז קראפט, אז דאס הימלשע פלעמעלע זאל ברענען און לייכטן אין אונז, אין יעדן איד, מוזן מיר זען און אויפפאסן, אז דאס פלעמעלע זאל זיין לויטער און איידל, אויף דעם שטיקל שפאן פון אונזער לעבן, לאמיר

אָפּהיטען דעם קערפּער פון אַלע אומווירדיקייטן וועלכע זענען געגן דער תורה. ווייל די אַלע מצוות פון אונזער הייליגער תורה זענען פאַר אונזער וואוילזיין און גליק, גייסטיקן און פיזישן, און וואויל און ליכטיק איז דעם וואָס פאַרשטייט דאָס, און וואויל און ליכטיק איז דעם וואָס גלויבט!...

אַלע אונזערע פיינט און פאַרלוימדער פון די אור־שפּרינגלעכסטע צייטן און די לעצטע צייטן, און אַלע זייערע פּרובן צו ברענגען אונז צום אונטערגאַנג, פלעגן ארויפוואַרפן אויף אונז מיט געוואַלט און צוואַנג זייערע באַפעלן. ווי אויך געשאַפן אַזעלכע באַדינגונגען מיר זאָלן מוזן חלילה פאַראומרייניקן אונזערע קערפּערס מיט מאכלות אסורות... א. א. ז. וו. אין זייער אונטערבאַוואוסטזין האָבן אונזערע פיינט געפילט, אַז אין אונזער אָפּגעהיטענקייט פון עסן, די אומווירדינ־קייטן ליגט באַהאַלטן דער סוד פון אונזער אייביקער עקזיסטענץ... אונזער גייסטיקע דערהויבנקייט! אונזער ספּעציפישע הייליגקייט און אומבאַזיגטקייט! צו וועלן מיר חלילה יעצט, ווען מיר האָבן דערלעבט צו אַזעלכע נסים גלוים ונסתרים... זיך אַליין חלילה אָפּזאָגן פון איינע פון אונזערע קאַרדינאַלסטע מיטלן פון דערהויבנקייט און עקזיסטענץ.

עס זאָגט אונז די תורה: „כי אני ה׳ אלוקיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים... והבדלתם בין הבהמה הטהורה... והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה׳ ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי"...

איך בין דער אַלמעכטיקער אייער גאָט, וואָס האָט אייך אָפּ־געזונדערט פון די פעלקער. זאָלט איר אויך מאַכן אַ צווישנשייד צווישן די בהמה, וואָס איז ריין און די וואָס איז נישט ריין און הייליגע זאָלט איר מיר זיין, ווייל הייליק בין איך. און איך האָב אייך אָפּגעזונדערט פון די פעלקער איר זאָלט זיין צו מיר...

טייערע ברידער לעזער: לאָמיר זיך שטאַרקן און פאַרטיפן אין דעם באַדייט פון די אויבנדערמאָנטע ווערטער. לאָמיר זיך באַמיען צוריקברענגען דאָ אין אַמעריקע דאָס קדושה־געפיל, מיט וועלכן השי"ת האָט אונז באַשאָנקען און וועלכעס איז געווען אַזוי אָנערקענט אָנזעי־ענדיק אין די אַלע אַנדערע לענדער פון אונזערע, וואו מיר זיינען געווען ביז יעצט. אין די אַלע אַנדערע לענדער טראָץ אונזערע עקאָנאָמיש־פּאָליטישע, שווערע באַדינגונגען האָבן מיר זיך אַזוי הויך געהאַלטן מאָראַליש־רעליגיעז, אַז אפילו די גרעסטע פיינט אונזערע האָבן געמוזט צוגעבן דאָס מיר פאַרמאָגן אַזאַ מין „עטוואָס" ער־

האבענקייט, וועלכעס זיי קענען נישט דערגרייכן. און וואס זשע האט דא פאסירט מיט אונז אין דעם רייכן, פרייען, גאט געבענטשטן אמעריקע?!!

איך קום פון רוסלאנד.

איך קום פון רוסלאנד. ארום זיבן מיליאן אידן האבן דארטן געלעבט אונטער דער רוט פון די ראמאנאפס. אונטערן שווערן דרוק פון דער באגרענעצונג פון זייער מענטשלעך-בירגערלעכע רעכט, זיינען אונזערע ברידער געצוואונגען געווען טיילמאל צו פירן זייערע אונטערנעמונגען אויפן געביט פון האנדל, אינדוסטריע, ארבעט א. א. ז. וו. און געוויסע ריכטונגען, וואס האט אפט נישט אזוי געשטימט מיט דער אבסאלוטער מאראל... אום אנצוהאלטן זייער מאטעריעלע ביטערע עקזיסטענץ, האבן זיי טאקע אמאל, ווי דער פסוק זאגט: „על פת לחם יפשע גבר", איבער א שטיקל ברויט באגייט א מענטש אמאל פארברעכן, אבער — רוצחים, בלוט-פארגיסער, איינ-פאכע געננסטער, האבן אידן אין דעם לאנד נישט ארויסגעגעבן. דאס „געבאט" לא תרצח — זאלסט נישט מארדן האט געדארפט מיט זיין גאנצער קראפט זיין אין אלע שיכטן, אפילו אין די געפאלנסטע פון אונזער פאלק... וואס זעען מיר ליידער דא אין דעם לאנד פון גליק, פראספעריטי און „גוט-טיים". מיר האבן זיך דא זעהר שנעל אקלימאטיזירט און לויטן סטיל פון דער מדינה — האט מען זיך מיט א לייכט געוויסן אלאז געטאן צו די פארגעניגנס. עפענטלעך אן בושה, אפילו אויף „סעודות-מצוה" ווי בר-מצות „פדיון הבן" א. ד. ג. ווערט סערווירט טרפות ונבלות... און גלייכצייטיק מיט דעם דאזיקן צולאזנקייט און איבל איז די דערשיינונג פון אידישע נעמען אין די די פירענדע „בריינס" — מוחות פון דער אונטערוועלט פון מערדער און רויבער געווארן ווי א נאטירלעכע דערשיינונג!...

יא, די פאלגן פון לייכטזיניקן פארשמוצן זיך מיט נבלות וטרפות געגען וועלכע אונזער הייליקע תורה ווארנט אונז אזוי שטארק האט נישט פארשפעטיגט. יא, מיר געפינען שוין אידן צווישן די ערגסטע בלוט-פארגיסער מערדער און געננסטער, פארגוואלטיגער, עלטערן-מערדער... און עס איז א שאנדע דאס אלעס אויסצורעכנען...

איך קוק זיך צו צו די פנימער פון אונזערע ברידער: די

אפגעהיטענע אין מאכלות אסורות קענען זיך אויך אמאל נישט באהערשן און וועלן באליידיגן, זידלן באשמוצן איינער דעם אנדערן... אבער נישט צום מעסער... אבער רחמנא ליצלן די וועלכע שפייזן זיך מיט די אומווירדיקע טרפות ונבלות האבן שנעל איבערגענומען עשו'ס וועגן פאר'סם'ען, מארדן איז געווארן א גאנגבאר מיטל אין אלע געזעלשאפטלעכע און פאמיליערע באציאונגען... מיט דעם דאזיקן געדאנק וועגן אפהיטן די ריינקייט פון קערפער בכדי אים צו מאכן פעאיק אויפצונעמען די געטלעכע קדושה, געפינען מיר נאך ביי משה רבנו ווען ער איז געווען אין דעם קעסטעלע ביים נילוס און ווען פרעה'ס טאכטער די פרינצעסן האט גערופן אלערליי נוירסעס אנצוזייגן דאס קינד... האט ער דער קליינער משה נישט געוואלט זויגן ווייל זאגן אונז אונזערע חכמים: ער האט אין זיינע שפעטערע יארן געדארפט רעדן מיט דער שכינה דעריבער האט ער שוין קליינערהייט זיך געווערט געגן יעדער אומריינקייט... עס זאל חלילה נישט אריינקומען אין זיין בלוט שפייז פון די וואס געהערן צו דער אויסגעלאסענער זנות־אומה די מצרים...

און דעריבער האבן אונזערע חז"ל — די גייסטיקע ריזן אונזערע, וועלכע האבן פאראויסגעזען דעם שיקזאל פון אידישן פאלק, וועלכעס וועט זיך דארפן ראנגלן צווישן אסאך פעלקער אין אלע גלות'ן — זיי האבן אונז אויסגעארבעט א קאוד פון דינים און איסור והיתר, וואס מען מעג עסן און וואס מען טאר נישט. און אלעס בארוט אויף דער איבערצייגונג און אמונה אז נישט כשרה שפייזן פארטעמפט און פארפעסט דעם אידישן הייליקן געטלעכן גייסט...

און פיללייכט ווילט איר חשובער לעזער פרעגן א קשיה: מיר געפינען דאך אויך ביי די פעלקער פון דער וועלט, וועלכע שפייזן זיך מיט אט די אלע שפייזן וועלכע ווערן באטראכט דורך אונז פאר אומווירדיק און דאך וואקסן זיי גרויסע שטארקע און געזונטע?!

וועל איך דיר טייערער לעזער ענטפערן: קוק זיך צו אביסעלע מער מיט באטראכטונג, וועט איר אויסגעפינען, אז דער טייל פון די פעלקער, וועלכע לעבן דאס מגושם'דיקע לעבן און איז נישט איבער־קלייבעריש אין זייערע שפייזן, וואקסן טאקע אויס מעגלעך שטארק און קרעפטיק אין זייערע קערפערס — אבער זעהר נידריק און פארגרעבט אין זייערע זעעלן.

אמת... דער מער אריסטאקראטישער, אינטעליגענטער טייל

פון זיי, וועלכע זיינען יאָ איבערקלייבעריש אין זייער שפּייז און לעבן מער ווייניקער לויט די געזעצן פון היגיענע, אָבוואָל זיי וואַקסן נישט אויס אַזוי מעכטיק קערפּערלעך ווי דער איינפאַכער פויער און פּיללייכט וואַקסן זיי אויס צאַרט און מאַגער... אָבער פון זיי טאַקע רעקרוטירט זיך די גאַנצע אינטיליגענץ, די גייסטיקע פירער, די פילאָסאָפן, וויסנשאַפטסמענער און דיכטער, וועלכע באַקרוינען דאָס איינפאַכע פאָלק...

אַ היסטאָרישער פאַקט: אין די אַלע צייטן פון אונזערע גלות'ן זיינען מיר געווען צו שאַנד און שפּאָט אין די אויגן פון די גוים צוליב אונזער צוריקגעשטאַנענהייט אין אונזער קערפּערלעכן פאַרנעם און אויסזען — אָבער ווי הויך, מיט טויזנט קעפּ העכער זענען מיר געווען איבער זיי... טיף אין זייערע הערצער, האָבן זיי מיט אייפער־זוכט אונז נעהאַסט צוליב אונזער גייסטיקע ערהאַבענהייט און דאָס איז דאָך געווען איינע פון די סיבות צוליב, וועלכע מען האָט אונז פאַרפאָלגט...

און פּיללייכט וועט איר טייערע לעזער פרעגן: מיר געפינען דאָך אויך ביי די גוים איידעלע צאַרטע דענקער און פילאָסאָפן, פריידיגער פון גערעכטיקייט און ליבע, וועלכע דערמאָנען די ערהאַבענ־קייט פון אונזער תורה א. א. ז. וו.

אויף די פראַגע מוזן מיר אייך ענטפערן מיט אַביסל סימבאָליש־מיסטעריעזן ענטפער... די אַלע גייסטיקע ריזן, וועלכע געפינען זיך ביי זיי, די כמעט ווי פאַראַדישטע דענקער און טרוימער. די אַלע זענען אָפּשטאַמלינגען פון זייערע אור אורעלטערן, וועלכע האָבן אָנטיילגענומען אין דעם גרויסן באַל און סעודה, וועלכע אברהם אבינו האָט געפּראַוועט אין דעם טאָג ווען יצחק איז ענטוועהנט געוואָרן. די לעגענדען צו דער דאָזיקער סעודה אַלע קעניגן און פּרינצעסן מאַטראָנעס פון דער וועלט מיט זייערע קליינע זויגלינגען און שרה אונזער מוטער האָט זיי געדאַרפט אָנזויגן פון איר ברוסט. די אָפּ־שטאַמלינגען פון די וועלכע האָבן אָנטיילגענומען אין דער היס־טאָרישער סעודה, האָבן געהאַט דעם זכות געלייטערט צו ווערן אין לויף פון אַלע היסטאָרישע תקופות... אינסטינקטיוו אפילו נישט זייענדיק פון זרע אברהם, האָבן זיי זיך צוריקגעהאַלטן פון אַלע אומווירדיגקייטן וועלכע דאָס אידענטום באַטראַכט פאַר אומווירדיק... און דאָס האָט זיי דערנענטערט צום קוואַל פון קדושת ישראל. און פון

זיי שטאַמען אַלע חסידי אומות העולם שיש להם חלק לעולם הבא...
אויף די פסוקים אל תשקצו... (ויקרא י"ג).

שרייבט דער ספרא: אַזוי ווי איך ג-ט בין הייליק אַזוי זענט איר הייליק. אַזוי ווי איך בין אָפּגעזונדערט, אַזוי זענט איר אָפּ־געזונדערט א. א. ז. וו. — דער געדאַנק דערפון איז פונקט ווי אַן אויסמאָלער־מענטש דערווייטערט זיך פון אַ געגענשטאַנד, וואָס איז עקלדיק אין אויסזען און אין ריח, און אין זיין פאָרם, און די דערווייטערונג איז ווי אַ נאַטירלעכע רעאַקציע, אַזוי דאַרף יעדער איד ענטוויקלען אין זיך, דאָס עקעל־געפיל אין באַצוג צו אַלע פאַרבאָטענע אומווירדיקע לויט דער תורה, שפּייזן ווייל דאָס פאַר־אורזאַכט אַ פאַרפעסטונג פון אונזערע גייסטיקע פאַקולטעטן און נשמות.

אונזערע הייליקע מקובלים, די געלייטערטע און הייליקע מיס־טיקער אונזערע פון אַלע צייטן האָבן געשריגן און געקלאָגט אויף די אַלע וועלכע פאַראורזאַכן אַ גייסטיקע געפאַלנקייט דורך נישט אָפּהיטן די געזעצן פון מאכלות אסורים: אַזוי שרייבט דער זוהר הקדוש אין פרשת שמיני: „ווער עס עסט אַלע פאַרבאָטענע שפּייזן, דער קלעפּט זיך אין דער סטרא אחרא (אַן אויסדרוק וואָס באַדייט אַלעם וואָס איז אין הפך צו גוטס, ריינקייט ערלעכקייט און געטלעכקייט) אָך און וויי, ווי איז צו זייערע זעלען און דעריבער שטייט אין פסוק: ונטמתם בם. — ונטמתם, אָן אַן אלף, ווייל עס איז נישט קיין שום היילונג פאַר זייערע זעלען"...

און אָט אַזוי האָבן אַלע אונזערע, גרעסטע, הייליגסטע אָטאָ־ריטעטן, אויף די געביטן פון הלכה־געזעץ, אגדה — מאָראַלישער פאַרנונפט, פילאָסאָפיע א. א. וו. אין אַלע דורות די אַלע גבורים — וועכטער פון נאַציאָנאַלן הייליקן עקזיסטענץ פון אידענטום... אַלע שטייען זיי און פאָדערן און פאַרלאַנגען און בעטן זיך ביים אידישן פאָלק, אַז דער פרינציפּ פון אונזער קדושה און ריינקייט — דורך אָפּהיטן די געזעצן פון מאכלות אסורות זאָל שטרענג אָנגעהאַלטן ווערן. ווייל אין דעם שטעקט אַ כח, אונזער ספּעציפישע געטלעכקייט, וועלכע די השגחה האָט אונז באַשאַנקען צו זיין אַנדערש פון אַלע פעלקער און ווי אויך צו דינען פאַר זיי ווי אַ מוסטער פון איידלקייט און העכערע מענטשלעכקייט!

אַזוי האָט זיך געפירט אין אַלע דורות... ווילט זיך טאַקע

אויסשרייען: „צו ווען מיר דא די אידן אין אמעריקע, וועלכע געניסן דא פון אלע גאלדענע פרייהייטן פאליטישע און עקאנאמישע, צו וועלן מיר חלילה אוועקווארפן אזוי לייכטזיניק אט די אלע היסטארישע, געטלעכע אנווייזונגען, וועלכע זענען פאקטיש געזונט און גוט און פיל מיט גענאד פון ג־ט צו אונז?!!

טייערע ברידער, לאמיר זיך גוט באטראכטן און לאמיר צוריק איינפירן די ערהאבענע, גרויסארטיקע מצווה אין אונזערע הייזער, אין אונזערע פארוויילונגס פלעצער און אין אונזערע זאלן און פאלאצן. . .

פארוואס זאלן מיר ארויסרופן חלילה דעם צארן פון השי"ת אויף אונז, ווען ער איז צו אונז אזוי גוט, ספעציעל דא אין דעם לאנד אמעריקע?!!

די מיינונגען און פעסטשטעלונגען פון פארשידענע וויסנשאפטס־לער און מעדיצינער וועגן די נויטווענדיגקייט און גונסטן פון כשר'ע מאכלים פארן מענטשלעכן געזונט. אויך עטלעכע אפשריפטן פון די רעגירונגס־געזעצן אויפן געביט פון כשרות אין סטייט ניו־יארק.

איך וויל ברענגען א ציטאט פון א מעדיצינישן אויטאריטעט, וואס באשטעטיקט מיין גאנצע השקפה און וואס גיט א וויסנשאפטלעכע בארעכטיגונג, די דינים פון כשרות פון אונזער הייליקער תורה. צוליב דער וויכטיגקייט פון דעם ציטאט ברענג איך אים אויף דעם ארט אין זיין פולער גאנצקייט:

ווי די רבנישע השגחה איבער בהמות און עופות פארמיידט אסך קראנק און שעדלעך פלייש פון אריינגענומען ווערן אין די בוטשער־שאפס. דער שוחט באטראכט פארזיכטיק די אינגעווייידן פון יעדער געשאכטענער בהמה און ווארפט אפ אלץ וואס טראגט אויף זיך א חשד פון קראנקלעכקייט. ער איז בודק די לונגען פון יעדער בהמה צו עס איז ניט פאראן אין זיי שפורן פון טובערקולאזיס: ער באטראכט דאס הארץ און די אברים פון פארדייאונג סיי פאר קראנקהייט וועגן, געוואוקסען אדער איינגעשלונגענע זאכן, און ער דערקלערט אלע געשאכטענע בהמות, וואס זענען אנגעגריפן מיט אינפעקציע אדער חולאת פאר טריפה.

גאר א סך איבלען ווערן אויסגעראטן אט דורך דער השגחה אדער בדיקה. מיר דארפן זיין דאנקבאר פאר אט דעם געווינס און סאניטעט. וויפיל קראנקהייטן און אומגליק די נאכפאלגער פון כשרות מיידן אוים! דער לאנגער לעבנס־שפאן פון אידן קאן טיילווייז דער־

קלערט ווערן דורך דער שוץ וואס די סאניטארע און היגיענישע כללים פון דער תורה פארשאפט זיי. אונזער מאראלע, גייסטיקע, הויזלעכע און סאציאלע ריינקייט זענען אפשפיגלונגען פון אונזער קערפערלעכער ריינקייט. „ריין זאלט איר זיין פאר מיר" — איז דער אנזאג פונם חומש: און „ריין זאלט איר זיין פאר זיך אליין" — איז דער געבאט פון דער וויסנשאפט.

די ביבל פארזאגט אייך דאס געברויך פון בהמות, וואס זענען אומגעקומען פון קראנקהייטן. אזוי שנעל ווי א בהמה שטארבט פון וועלכער ס'איז קרענק, פארמירן זיך אין איר גוף אלערליי מיקראבן. כמעט אלע חולאת'ן אנטוויקלען זיך א דאנק מיקראבן. א חיה וואס שטארבט פון א קראנקהייט איז בלי־ספק אומפאסיק אריינגענומען צו ווערן אין א מענטשלעכן מאגן.

די טיפע חכמה פון דער ביבל ווערט קלאר פון דעם פריער געזאגטן. אירע דינים זענען געצילט אויסצומיידן קראנקהייטן און ס'איז גרינגער אויסצומיידן קראנקהייט ווי זי צו קורירן. די ביבלישע פארשריפטן זענען אין איינקלאנג מיט דער מאדערנער סאניטעט און הארמאנירן מיט די כללים פון דער היינטצייטיקער היגיענע. די ביבל איז א פארלויפערין פון די מאדערנע סאניטארע וויסנשאפטן! (זשורנאל פון דער אמעריקען מעדיקאל אסאסיאיישאן 1904).

אין לעצטן יאר איז פארגעקומען אין אטלאנטיק סיטי די 34טע יערלעכע דאקטוררים־קאנווענשן אין וועלכע עס האבן זיך באטייליגט ארום 3000 דאקטוירים פון גאנץ אמעריקע. איינע פון די טעמעס, וועלכע איז באהאנדעלט געווארן אויף דעם קאנווענשן איז געווען די פלו־קראנקהייט. מיר אלע געדענקען נאך די שרעקלעכע עפידעמיע פון דער פלו אין יאר 1918, וועלכע האט דא אומגעבראכט צענדליגע טויזנטער מענטשן. זינט דאמאלט ווערן געמאכט אין דער מעדעצינישער וועלט די גרעסטע אנשטרענגונגען צו ענטדעקן דעם ווירוס פון דער קראנקהייט ווי אויך צו געפינען מיטלען צו באקעמפען דעם ווירוס. ווי אויך מיטלען צוריק אויסצושטעלן די פארקריפלטע כמעט פארא־ליזירטע מענטשן די קרבנות פון דער קראנקהייט.

דר. טאמאס פראנסוס, פראפעסאר אין אוניווערזיטעט פון מישיגנען, האט רעפערירט אויף דער טעמע. — און אט וואס: קיין געניע, פעסטגעשטעלטע דערגרייכונגען וועגן די סבות פון דער קראנקהייט, זיינען נאך נישט פאראנען. אבער איין זאך איז קלאר,

אז דער אינזעקט וועלכער פארשפרייט אממייסטן די דאזיקע קראנק-הייט, געפינט זיך איבערהויפט אין חזיר-פלייש...

אלזא, מיר האבן דא אן „אנדעקונג״, וועלכע אונזער הייליקע תורה האט שוין מיט טויזנטער יארן צוריק אונז געווארנט וועגן איר... מיר זיינען דאך שטרענג געווארנט געווארן, נישט צו האבן קיין מגע ומשא מיטן חזיר. — און מיר ווייסן וואויל ווי טיף עס איז דער אידישער, היסטארישער איבל-געפיל פארן חזיר... אמת, אונזער עקל-געפיל צום חזיר, קומט אמייסטן איבער זיין עקלדיקן אויסזען און אפשטויסנדיקע אומגעבונג פון חזיר. אבער דאך האט אונז דער דאזיקער אנטוויקלטער און טויזנטער יארן אין אונז, אינסטינקט געשיצט פון קראנקייטן, וועלכע אונזער אמת׳ער דאקטער, השם יתברך האט אונז פארגעשריבן אין זיין הייליקער תורה.

אין דעם ליטערארישן-אילוסטרירטן מאגאזין אונטערן נאמען „קאליערס״, וועלכער איז פארשפרייט אין אמעריקע אין די מיליאנען, איז אין דער אויסגאבע פון יולי 1940 דערשינען זעהר א פאזיטיווע אפשאצונג איבער א בוך פון איינעם מירטל הוקער, אין וועלכן עס ווערט באשטעטיקט וויסנשאפטלעך-סטאטיסטיש, אז דער לעבנס-שפאן פון די רעליגיעזע אידן אין אמעריקע, וועלכע זיינען אפגעהיטן אין די געזעצן פון איסור והיתר, איז מיט 20% לענגער ווי דער דורכ-שניטליכער לעבענס שפאן פון אנדערע אמעריקאנישער בירגער.

אלזא, פאקטן וואס רעדן פאר זיך אליין!

אין דעם בוך, „שפייז און כאראקטער״ 1932, פון דר. לויס בערמאן אין ניו-יארק-טיימס פון מאי 10טען, איז דערשינען זעהר אן אינ-טערעסאנטער איבערבליק, אין וועלכן דר. בערמאן, דער באקאנטער וויסנשאפטסמאן, לייגט פאר, אז די אנווייזונגען וועגן געזונטע און אומגעזונטע שפייזן דארפן געלערנט ווערן צום פאלק דורך די גייסטלעכע פון אלע רעליגיאנען, ווייל דאס פאלק באציט זיך נאך אלץ צו זיי מיט פארטרויען און רעספעקט. דער אויספיר פון דעם אויבנדערמאנטן איבערבליק איז, אז עס איז קיין צווייפל דערין דאס די שפייז באווירקט דאס פארמירן פון כאראקטער און די מאראליטעט פון יעדן מענטשן.

אין דעם ניו יארק טיימס פון 18טען מאי 1952 איז געדרוקט א

באריכט אז מר. פארד שלאגט פאר, אז די גייסטלעכע דארפן לערנען דאס פאלק וועגן דיעטע, צוליב דער ווירקונג פון עסן אויף דעם מאראל און כאראקטער פון מענטשן. („פון דער קארעקטור" — לואי בערמאן).

דר. ראיאל ס. קופלאנד העלט קאמישיאנער אף ניו יארק, באש־טעטיקט אן שום יעדן שאטן פון צווייפל, אז אונזער גאנצע וועזענטלעכ־קייט, די פסיכיש־מאראלישע, ווערט אויסגעוועבט און געשאפען נאר לויט דער קוואליטעט פון שפייז, וועלכעס מיר נעמען אין זיך אריין. און ער דעפינירט זיין אנשויאונג אין פארם פון אן עפיגראם.

זאג מיר, וועלכע זיינען דיינע שפייזן,
וועל איך דיר דיין כאראקטער גלייך אנווייזן.

די שטאט־געזעצן וועגן כשרות.

קאפיטעל 284

א געזעץ צו איבעראנדערשן דעם שטראף־געזעץ אין פארבינדונג מיט דעם פארקויף פון כשר שפייז.

אנגענומען געווארן אלס געזעץ דעם 24טען מאדטש, 1927, מיט דער צושטימונג פון גאווערנאר. דורכגעגאנגען אין דער אנוועזענהייט פון דריי פינפטל פון די קאנגרעסלייט.

די באפעלקערונג פון דעם סטייט פון ניו יארק פארטראטן אין סענאט און אסעמבלי, האבן באשטימט פאלגענדע געזעצן:

פאראגראף 1, אפטיילונג 435ב און 335ב פון די שטראף־געזעצן ווערט דערמיט איבערגעאנדערשט אויף דעם פאלגענדן אופן:

פאראגראף 435ב. ד ע ר פ א ר ק ו י ף פ ו ן כ ש ר פ ל י י ש א י ן ר ע ס ט א ר א נ ע ן. א פערזאן וואס וועט מיטן צוועק צו באשווינדלען פארקויפן אדער ארויסשטעלן צו פארקויפן אין א רעס־טאראנט אדער וועלכן אנדער פלאץ וואו מען פארקויפט שפייז־פראדוקטן, אן עסן־ארטיקל, יעדן שפייז ארטיקל אדער צוגרייטונג פון שפייז אנגעבן דאס אלס כשר אדער אז עס איז פארברייטעט

געוואָרן לויט די אָרטאָדאָקסישע־אידישע רעליגיעזע פאָדערונגען, סיי ביי דירעקטע סטייטמענטס, מינדליכע אָדער געשריבענע, סיי מיט דער אַרויסשטעלונג פון דעם וואָרט „כשר" אין ענגלישע און העברע־אישע אותיות, און סיי ביי אַרויסשטעלן אַ סיין אָדער סימן אַלס צייכן פון אַזאַ וואָרט, אָדער ביים אַרויסשטעלן אַ מאַרק, אַ מגן דוד אָדער וואָסער עס איז ניט צייכן וואָס קען לייכט פאַרפירען און מאַכן גלויבן דאָס די שפייז וואָס ווערט דאָ פאַרקויפט איז כשר אָדער עס ווערט פאַרבאַרייטעט לויט די אָרטאָדאָקסיש־אידישע רעליגיעזע דינים; אָדער ער פאַרקויפט, אָדער שטעלט אַרויס צו פאַרקויפן אין אַ רעס־טאָראַנט אָדער אירגענד אַנדער פלאַץ כשר און ניט כשר שפייז, אָדער שפייז וואָס איז ניט פאַרבאַרייטעט געוואָרן נאָכ'ן אידישן דין, אָדער וואָס איז ניט ערלויבט לויט די אידיש־אָרטאָדאָקסישע פאָדערונגען, און ער שטעלט ניט אַרויס אויפ'ן פענסטער אַ סיין מיט בולט'דיגע אותיות, לכל הפחות פיר אינטשעס הויך כשר'ע און ניט כשר'ע שפייז ווערט דאָ סערווירט", זאָל ווערן געפונען שולדיג אין אַ „מיסדעמינאָר" (שלעכט־אויפפירונג).

פאַראַגראַף 2. דער דאָזיגער געזעץ זאָל גלייך אַריין אין קראַפט.

די שטאַאַט פון ניו יאָרק,
דעפּאַרטמענט פון שטאַאַט

איך האָב פאַרגליכן דעם פאָרליגענדן געזעץ מיט דעם אָריגינעלן און באַשטעטיג דאָ, אַז דאָס איז ריכטיגע קאָפּיע פון דעם אָריגינעלען געזעץ.

ראָבערט מאָזעס,
שטאַאַטס־סעקרעטאַר

קאַפּיטעל 580

געזעץ פון 1922

סעקשאָן 435אַ. דער פאַרקויף פון כשר'ע פליישן און פאַרבאַ־רייטונגען פון פלייש־שפייז.

אַ פערזאָן וואָס וועט מיט'ן צוועק צו באַשווינדלן פאַרקויפן אָדער אַרויסשטעלן צו פאַרקויפן פלייש אָדער פלייש שפייז און אָנגעבן פאַלש אַז דאָס זיינען כשר, סיי אַזעלכע פלייש שפייז וואָס

זיינען רויהע און סיי אזעלכע וואס זיינען פארטיג צום עסן, אדער וואס זיינען צונעגרייט געווארן פון פראדוקטן וואס זיינען לויט די ארטאדאק־סיש־אידישע רעליגיאן כשר; אדער ער גיט אן פאלש יעדע שפייז־פראדוקט, אדער שפייז וואס זיינען באשטעטיגט און פארברייטעט אלס כשר און האבענדיג די ערלויבניש ארויפצושטעלן דעםווארט „כשר" אין וואסער עס איז שפראך; אדער פארקויפט אדער שטעלט ארוים צום פארקויף כשר'ע און נים כשר'ע פלייש־שפייז, רויהע אדער פארטיגע און צייגט נים אן אויפ'ן פענסטער מיט א סיין אדער אן אנדער סארט מודעה אין בולט'דיגע אותיות, לכל־הפחות פיער אינטשעס הויך דאס דא ווערט פארקויפט כשר'ע און נים כשר'ע פלייש, אדער וועלכער שטעלט ארוים צו פארקויפן אין אן אוים־שטעלונג־פענסטער אדער ביזנעס־פלאץ כשר'ע און נים כשר'ע פלייש־שפייזן, רויהע אדער פארטינע, און לאזט נים וויסן מיט א סיין אין בולט'דיגע אותיות, לכל הפחות, פיר אינטשעס הויך, וועלכע איז כשר'ע און וועלכע איז נים כשר, זאל געפונען ווערן שולדיג אין א „מיסדעמינאר" (שלעכט־אויפפירונג).

פאראגראף 2. דער דאזיגער געזעץ זאל אריין אין קראפט דעם ערשטן סעפטעמבער, 1922.

געזעצען פון ניו יארק

קאפיטעל 581 געזעצען פון 1922.

סעקשאן 435. פאלשע לייבעלס און מיסרעפרעזענטירען אין פאר־קויף פון שפייז.

א פערזאן מיט דעם צוועק צו באשווינדלען:

1. ער לעגט ארויף אויף אן ארטיקל פון סחורה אדער אויף א פאס, א פלאש, שטאפיק, כלי, קעסטעל דעקעל ראפער פאקעט בענדעל, טיקעט, לייבעל אדער אן אנדער זאך, וואס ענטהאלט און פארדעקט אזא ארטיקעל, אדער מיט וועלכע אזא מין ארטיקעל זאלען ווערען פארקויפט, אדער איז פארקויפט, יעדע פאלשע אנגעבונג אדער אן אנדער סארט אנווייזונג וואס אנבאלאנגט דעם סארט, נומער, קוואנטיטעט, וואג אדער מאס פון אזא מין ארטיקעל אדער א חלק

פון דעם, אָדער דעם פּלאַץ און די לאַנד וואו עס איז פאַבריצירט און פּראָדוצירט געוואָרן, אָדער די קוואַליטעט אָדער די גרייד פון יעדן סאָרט אַרטיקעל, אויב די קוואַליטעט אָדער גרייד מוז נאָכ'ן געזעץ ווערן אָנגעצייגט מיט אַ זיעגל אָדער וואָסער עס איז צייכן פון אַרטיקעל; אָדער

2. פאַרקויפט אָדער שלאָגט פאָר צו קויפן אַן אַרטיקעל וואָס איז לויט זיין וויסן פאַלש אָנגעגעבן אָדער אָנגעצייגט אויף אַזאַ מין *פּעקעל אָדער כלי וואָס ענטהאַלט דאָס זעלבע, אָדער אַרויפגעקלעפּט דעם לייבעל אויף דעם, אויף אַזאַ אופן וואָס איז אויבן דערמאָנט, אָדער*

3.פאַרקויפט אָדער שטעלט אַרויס צו פאַרקויפן וואָסער סחורה עס איז אויף וועלכן עס איז ניט אַ נאָמען אָדער טרייד־מאַרק, וואָס פּרעזענטירט אויף וואָסער אופן עס איז דאָס די סחורה איז פאַבריצירט אָדער פּראָדוצירט, אין אַזאַ פאַל וואו די שטראָף פאַר די שולד איז ניט ספּעציעל באַשטעטיגט נאָכ'ן געזעץ, אָדער

4. פאַרקויפט אָדער שטעלט אַרויס צו פאַרקויפן פלייש־שפּייז און גיט אַן פאַלש אַז עס איז כשר, אָדער פאַרבאַרייטעט פון אַ פּראָדוקט און אויף אַן אופן וואָס איז ערלויבט נאָך די אָרטאָדאָקסיש־אידישע רעליגיעזע פאָדערונגען; אָדער גיט פאַלש אַן יעדע שפּייז־פּראָדוקט אָדער די ענטהאַלטונג פון אַ פּעקעל אָדער אַן אַנדער כלי, אַז עס איז אַזוי פאַרברייטעט געוואָרן דאָס עס איז ערלויבט אַרויפצושטעלן דעם וואָרט „כשר" אין וואָסער שפּראַך עס איז, אָדער פאַרקויפט אָדער שטעלט אַרויס צו פאַרקויפן אין דעם זעלבען ביזנעס־פּלאַץ כשר'ע און ניט כשר'ע פלייש אָדער פלייש־שפּייז, און צייגט ניט אָן אויף זיין פענסטער סיינס און אַנדערע מודעות אין בולט'דיגע אותיות, לכל הפחות פיער אינטשעס הויך, אַז דאָ ווערט פאַרקויפט כשר'ע און ניט כשר'ע פלייש; אָדער וועלכער שטעלט אַרויס צום פאַרקויפן אין אַ פענסטער אָדער ביזנעס־פּלאַץ כשר'ע און ניט כשר'ע פלייש, אָדער פלייש־פּראָדוקטן, און שטעלט איבער זיי אַרויס אַ סיין מיט בולט'דיגע אותיות, לכל הפחות פיער אינטשעס הויך „כשר'ע פלייש" און „ניט כשר'ע פלייש", לויט דעם פאַל.

זאָל ווערן געפונען שולדיג אין אַ „מיסדעמינאָר" (שלעכט־אויפפירונג) (אַמענדירט ביי די געזעצן פון 1915, קאַפּיטעל 233; געזעצן פון 1922, קאַפּיטעל 581, אריין אין קראַפט דעם 11טען אַפּריל 1922).

איי͏ניקע דינים און קורצע פאפולערע אנווייזונגען אויפן געביט פון שחיטה, ניקור־טרייבערן, טרפות, מליחה — זאלצן און ווייקן פלייש. בשר בחלב. —מילכיק און פליישיק; תערובות — פאלן ווען שפּייזן כשר׳ע און נישט כשר׳ע ווערן פארמישט א. א. וו. כדי מען זאל נישט חלילה געשטרויכלט ווערן אין אן עברה, און זען איבערהויפּט, אז דאס פלייש, וואס מיר עסן זאל זיין פּאסיק און צוגעגרייט לויטן דין פאר ישראל עם קדושים.

ש ח י ט ה .

אַ באַמערקונג: מיר מאכען אויפמערקזאם אז די דאזיקע זער קורצע און פאפולערע דינים אין איסור והיתר, וועלכע מיר ברענגען דא ארויס זענען נישט געשריבן געוואָרען פאר די שוחטים, וועלכע זענען לומדים יראים ושלמים נאך פון דער אלטער היים... אונזער צוועק איז בלויז פאר די וועלכע געפינען זיך אין די קליינע שטעטלעך און זייער צוגרייטונג צו דער מלאכת־הקודש איז געווען א שנעלע און אויבערפלעכלעכע... דאס לייענען די דאזיקע דינים וועט זיי מאכן פארטיפן זיך מער און אריינקוקן אין די מקורות, יורה דעה א. א. וו. אויך זענען די דאזיקע דינים בלויז פאר מענטשן, בעלי בתים, וועלכע ווילן האבן אן אלגעמיינעם, זאל זיין אויבערפלעכלעכן באגריף אין איסור והיתר...

ביים צוגרייטן די בהמה אדער דאס עוף צום שחטן, דארף מען זיין זעהר געווארנט נישט צו פארשאפן חלילה דאס באשעפעניש קיין שום אומנייטיקן צער, צום ביישפּיל: ביים צובינדן די פיס, אדער קאפּ — אדער צופרעסן די אינוויניקסטע גלידער א. א. וו. מיר דארפן געדענקן, אז ביז די לעצטע מינוט האט דאס באשעפעניש אלע שטרענגע רעגולאציעס וואס איז נוגע א לעבעדיקע עקזיסטענץ, אין קיין פאל, אדער אומשטענדן טאר מען נישט פייניקן א לעבעדיק באשעפעניש. צער בעלי חיים דאורייתא — עס איז אן איסור פון דער תורה, נישט צו פארשאפן קיין צער א בעל־חי.

עס איז די פליכט פון יעדן שוחט, אדער מנקר זיך צו שטארקן דורך זעלבסט־קאנטראל און חשבון הנפש אין דער מדה פון יראת

שמים — גאטספארכטיקייט, ער דארף וויסן, אז פיל, פיל פון די הייליקסטע פרינציפן אויפן געביט פון מאכלות אסורים ווענט זיך אין זיין פערזענלעכקייט צו וועלכן דאס פאלק באציט זיך מיט צוטרוי. און קיינער נישט נאר הקדוש ברוך הוא אליין ווייסט די אמת׳ע ערלעכע, פארלעסלעכע אויפירונג פון א מענטש... און אויף אזעלכע זאכן, וואו א מענטש קען זיך חלילה פארשטעלן און ווירקן ווי א ירא-שמים, און ער איז נישט, — ווערט עס שטרענג, פיל געווארנט אין דער תורה: „ויראת מאלקיך" — דו זאלסט מורא האבן פאר גאט, ווייל איך ווייס דיין הארץ און דיין אויפפירונג!...

אלע דינים און פארשריפט פון שחיטה זענען אונז איבערגעגעבן געווארן פון משה רבנו, מען ברויך זיין געווארנט, נישט צו שחט׳ן גענגנאיבער פלעצער, וואו עס געפינען זיך געשטאלטן פון עבודה זרה — געצנדינעריי.

מען טאר נישט אין זינען האבן, אדער ארויסזאגן מיטן מויל, אז מען שחט די בהמה, אדער עוף פאר א קרבן, אדער קדשים פאר ג-ט...

דער שוחט דארף זיין זעהר געווארנט אפצוהיטן דאס מעסער מיט וועלכן ער שחט, עס זאל זיין כשר כדת וכדין אן די קלענסטע פגימה חלילה און דאס פאדערט גרויסע אויסבילדונג און איידעלען געפיל בודק זיין דאס מעסער צו יעדע צייט. עס איז די פליכט פון שוחט צו ווייזן דעם רב דאס מעסער אויף יעדן פארלאנג פון רב.

מ׳דארף ווארענען און געדענקן שטענדיק אפצושווענקען דעם בית השחיטה דאס פלאץ אויפן האלז וואו מען שחט.

מען מעג שחטן נאר ביים שיין פון טאג, אדער ביינאכט, ווען א פלאם מיט גענוגענד ליכט באלייכט דאס אדורכפירן די שחיטה.

יונגע טשיקן מעג מען שחט׳ן גלייך, ווי עס ווערט געבוירן מיטן באדינג, אז עס איז שוין באדעקט מיט פעדערן, ווען עס איז נאך ווי נאקעט, טאר מען נישט שחט׳ן.

מען טאר נישט שחטן א בהמה א מוטער צוזאמען אין דעם זעלבן טאג מיט איר קאלב.

גלייך נאכן שחט׳ן דארף מען זעהן צו די בהמה, אדער עוף, האבן א צאפל געטאן, אויסשטרעקענדיק און צוריק-איינציענדיק אין קרעמפן די פיס אדער פליגעל...

אויב מען האט גע׳שחט׳ן א מסוכנת — זעט אויס ווי געפערלעך

קראַנק און נאָך דער שחיטה איז נישט געווען דער פּרכוס — דער צאַפּל, איז דאָס נבלה און מען טאָר נישט עסן.

דאָס בודק זיין דאָס מעסער, דאַרף זיין מיטן נאָגל. דער שוחט דאַרף האָבן זעהר אַ סובטעל געפיל ביים בודק זיין דאָס מעסער. בודק זיין דאַרף מען פאַר דער שחיטה און נאָך דער שחיטה.

נאָכן מאַכן די ברכה אשר קדשנו... על השחיטה, קען ער דער שוחט מיט דער זעלבער ברכה שחט'ן פיל בהמות, אָדער עופות. און מען דאַרף זיך שטאַרק באַמיען נישט מאַכן קיין איבעררייס אין דער ווערט פון דער ברכה דורך איבריקע רעדן א. ד. גל.

ווען מען שחט אַ חיה, אָדער אַן עוף, דאַרף מען צודעקן דאָס בלוט מיט ערד און מאַכן אַ ברכה אשר קדשנו... על כיסוי דם בעפר.

דער ריכטיקסטער פּלאַץ פון שחיטה איז אין מיטן פון האַלז און איןביידע סימנים, דער קנה — די לופט רויר און דער וושט — שפּייז רויר. ביים שחטן עופות איז גוט פריער צוגרייטן די ביידע סימנים זאָלן זיין אוי'ן פּלאַץ נישט פאַררוקט איבערשניידן דאַרף מען אמווייניקסטן דעם רוב — דעם גרעסטן טייל פון ביידע סימנים. ביי עופות איז געגוג מיטן איבערשניידן דעם רוב פון איין סימן.

די לונג האָט צוויי זייטן. פון דער רעכטער זייט טיילט זיך אָפּ דריי קליינע לונגען און איין גרויסע לונג, וואָס ווערט אָנגערופן „אומה" פון לשון מוטער, ווייל זי איז די גרעסטע און פון איר ווערן די לונגען פאַנאַנדערגעטיילט. פון דער לינקער זייט שיידן זיך צוויי לונגען און איין מוטער־לונג פאַנאַנדער, און די אַלע לונגען האָבן דעם אויסזעהן פון אויערן.

אין דער רעכטער זייט געפינט זיך אַ קליין לונגעל מיט אַ בייטל וואָס הייסט „עינונותי דוורדא" (דער גנב). זי האָט אַ בייטל און ליגט אַ ביסל ווייטער, אָפּגערוקט פון דעם פאָדערשטן טייל און בשעת די בהמה הענגט אויף איהרע פיס און איהר אינגעווייד זיינען געגן שוחט, קומט די רעכטע זייט פון דער בהמה אויס געגן די רעכטע האַנט פון שוחט, און נאָכ'ן קוילען, ווען מען נעמט די לונג אַרויס, קומט אויס פאַרקערט. די רעכטע זייט פון לונג, ד. ה. די דריי קליינע לונגען („אונות") איז בשעת זיי הענגען זיינען זיי צו דער לינקער האַנט פון טרייבערער, און די צוויי לונגען וואָס זיינען פון דער לינקער זייט פון דעם וואָס איז בודק, קומען אויס אַנטקעגן זיין רעכטער האַנט.

דער סדר פון דער ריאה קומט אויס אַזוי דאָס די „אומות"

ליגן אין דער הויך און די „אונות" אונטן, פון ביידע זייטן, דער רעכטער און דער לינקער, און אויב עס ליגט פארקערט, ד. ה. די „אומות" ליגן אין דער הויך ביז'ן האלז און די „אונות" אונטן צו דער זייט פון די נירן, קען מען מצרף זיין.

אויב די לונג, די „אונות" און „אומות" וואס שלעפן זיך נאך דעם גארגעל, די ברוסט אדער נאך די פעטס פון הארץ צום כיס אדער צו די מחיצה פון הארץ, ברוסט אדער פון „גנב" וואו די מחיצה פון הארץ אדער פון די רעהרן וואס געהן אדורך די צוויי בייטען אדער דעם הארץ-רעהר, אדער די פעטס פון די רעהרן, אדער דעם לעבער, איז דאס געווים א סרכא און דער שוחט וואס האט די דאזיגע בהמה געקוילעט האט איר געווים ניט בודק געווען, ווייל די מערסטע שוחטים זיינן זעהר פארזיכטיג. יעדער שוחט וויסענדיג דאס מען פארלאזט זיך אויף אים, איז זעהר פארזיכטיג, איז שטארק מקפיד און גיט גוט אכטונג דאס אזא זאך זאל ניט פאסירן.

לייכטע סרכות וואס ווערן מיט א ריהר פון האנט לייכט צושמאלצן, ווערן אנגערופן ריכין (שפייערכץ), און ברויכן ניט קיין בדיקה. דאס איז אבער בנוגע גסות, אבער יונגע ציגן, שעפסן און קעלבלאך, אפילו די סרכות זיינן זעהר ווייך און ווערן צוריבן, איז טריף, צוליב דעם וואס זיי זיינען זעהר יונג האבן זיי ניט קיין סרכות, און אויב מען געפינט יא איז דאס אן אמת'ע סרכא און עס העלפט ניט דער טאפן, דריקן און רייבן.

מען איז זיך נוהג צו אסר'ן קעלבלאך ביז א יאר אלט, יונגע ציגן און שעפסלאך, ביז ראש-השנה.

בנוגע צו מען מוז די לונג ארויסנעמען אויך דאן ווען עס איז קיין ריעותא ניטא, איז דא א מחלוקת הפוסקים, און מען איז אומעטום זיך נוהג צו מחמיר זיין ארויסנעמען די לונג יעדעס מאל אפילו ווען אינווייניג איז קיין שום ריעותא ניטא.

דער נאמען ריאה אליין וואס קומט פון רואה (זעהן), באווייזט דאס דער שוחט מוז די לונג גוט נאכזעהן, און גוט אכטונג געבן קען מען נאר ווען מען נעמט איר ארוים אין דרויסן.

אויב דער משגיח אדער דער קצב געפינען אויף דער ריאה א שטיקל ריעותא, מוז מען איר ברענגען צום מרא-דאתרא (דער רב פון שטאדט, אדער מורה-הוראה), ווייל דער שוחט האט דעם דאזיגן לונג געווים ניט בודק געווען.

די הויפט הלכות — פּרינציפּן — געזעצן, פו שחיטה, וועלכע מאַכן די שחיטה נישט כשר, זענען פאָלגענדע:

שהייה: פּאַרזאַמען. דאָס הייסט, אז דאָס אדורכפירן די שחיטה, דאָס אָפּשניידן די סימנים אויפן האלז פון באַשעפעניש, מוז זיין מיט דער גרעסטער שנעלקייט און פלינקייט, אָן דער קלענסטער פּאַרזאמונג. און אויב עס איז געמאַכט געוואָרן דער קלענסטער אָפּשטעל ביים פירן מיטן מעסער אהין אָדער אהער, איז — טרפה.

דרסה — דערוואָרגן: דאָס מיינט אז דער שוחט האָט נישט געפירט מיטן מעסער לייכט און פלינק אהין און אהער פון זיך און צו זיך, נאָר ער האָט מיטן מעסער אַ פּרעס געטאָן אויף איין אָרט און איבערגעהאַקט די סימנים — איז טרפה.

חלדה — אונטערשטרייכן: אָדער אונטערגראָבן. אויב מען שטעקט אריין דאָס מעסער אונטער דער הויט, אָדער צווישן די סימנים בכדי איבערצושניידן די **סימנים — טרפה,** דעריבער איז מען זיך נוהג ארומצופליקן אביסל ביי עופות די פעדערן אויפן פלאַץ וואו מען שחט, און אויך ביי שעפּסן, וואָס האָבן געדיכטע האָר אויפן האלז.

הגרמה: אויב דער שוחט איז געגאַנגען מיטן מעסער עקסטרעם אוועק פון צענטראלן פלאַץ אויפן האלז, וואו מ׳דאַרף שחט׳ן, אין דער ריכטונג ארויף צום קאָפּ, אָדער אַרונטער צום בויך, — אפילו ער האָט אָנגעהויבן אין מיטן ריכטיק און איז אוועק עקסטרעם — טרפה.

עיקור: אויסרייסן — ווען דאָס מעסער איז ניט גלאַט, אָדער ווען דאָס באַשעפעניש, ווערט זיך און מאַכט אַ פאַרצווייפלטן אָנשטרענגונג מיטן האלז, דאַן קאָן זיין אַז די סימנים: דער קנה, אָדער וושט רייסן זיך אָפּ פון זייער באַהעפטונגס-פלאַץ אויבן ביי די באַקן און אַנשטאָט צו ווערן ריכטיק איבערגעשניטן, ווערן זיי ארויסגעריסן — **טרפה.**

נאָכן שחט׳ן דאַרף מען זעהן צו ס׳איז כשר געשחט׳ן געוואָרען. ביי אַ בהמה דאַרף דער שוחט אריינברענגען זיין האַנט אין בית השחיטה, דאָס מיינט אויפן פלאַץ, אויפן האלז, וואו די שחיטה איז פאָרגעקומען

און ביי עופות איז תוקף אגודל על שיפוי כובע — דאָס מיינט, ער פרעסט מיטן גראָבן פינגער (אויפן פלאַץ, וואָס האָט אַ פאָרם ווי אַ היטעלע), וואו עס ענדיקט זיך דער קנה ביים קאָפּ... און די סימנים ווערן ארויסגעוואָרפן און מען קען גלייך זעהן צו זיי זענען געוואָרן איבערגעשניטן א. א. וו.

ביים צודעקן דאָס בלוט פון חיה, אָדער עוף דאַרף מען פריער אונטערלייגן ערד און פון אויבן צודעקן מיט ערד, דאַן מאַכן די ברכה על כיסוי דם.

אויב מ'האָט געשחט'ן (אַ חיה, אָדער עוף) און נישט צוגעדעקט דאָס בלוט, איז די שחיטה (בדיעבד — שוין אָפּגעטאָנערהייט) כשר. און ווען אַן אַנדערער מענטש זעט דאָס, דאַרף ער צודעקן.

די מצווה פון כיסוי הדם, קען געמאַכט ווערן דורך אַ שליח, אָדער מען קען מכבד זיין עמיצן מיט דער מצוה.

דאָס צודעקן דאַרף זיין מיט ערד, אָדער מיט יעדן שטאָף אין וועלכן מען קען פלאַנצן זוימן און זיי וועלן וואַקסן. מען קען אויך צודעקן מיט אש.

אויב מען האָט געשחט'ן און מ'האָט זיך גלייך געכאַפּט, אַז עס איז טרפה, איז מען פטור פון כיסוי...

ניקור—טרייבערן

אַזוי, ווי עס איז אוממעגלעך צו לערנען די דיני־ניקור, בלויז אַבסטראַקט פון אַ ספר, נאָר מ'דאַרף זיך פראַקטיש איינקוקן און איבן זיך, דערין ממש (אַזוי ווי עס ווערט געברענגט אין הגהות הרמ"א יורה־דעה ס"ה) און עס האָבן טאַקע אַסאַך פון די לעצטע מחברים אויפן געביט פון ניקור באַציערט זייערע ספרים מיט פאַרשידענע בילדער בכדי דער לייענער זאָל בעסער פאַרשטיין, האָב איך (ה. מ.) נאָר צוגעשטעלט עטלעכע מער גענויערע בילדער, וואָס ווייזן פינקטלעך, צו דאָס טרייבערן איז פולשטענדיק און גוט אַדורכגעפירט געוואָרן.

די הויפּט אַרבעט פון טרייבערן צעטיילט זיך אין דריי ריכטונגען:
1) דער חלק הפנים — דער פאָדערשטער טייל. 2) דער חלק אחוריים —

דער אונטערשטער טייל פון דער בהמה. 3) אברים הפנימיים — די אינערלעכע טיילן פון דער בהמה.

אין די דאזיקע ארבעט פון טרייבערן קומט אונז צו פארהיטן, אז מיר זאלן נישט חלילה געשטרויכלט ווערן אין די איסורים פון חלב, דם, און גיד הנשה.

וועלכער חלב איז אסור על פי קבלה מדאורייתא? — וואס קוקט אוים ווי אנגעזעצט באהיילט און ס׳שיילט זיך און ס׳פלייש פארדעקט עם נישט.

ס׳זענען פארהאן פארשידענע סימנים דורך וועלכע מען קען אונטערשיידן צווישן חלב און כשר׳ע פעטס: דאס, וואס ס׳צעגייט זיך לייכט צווישן די פינגער איז חלב, און וואס ס׳איז הארט און איינגעוואקסן אדורך און אדורך מיטן פליש, איז כשר׳ע פעטס — חלב, ווען מען שניידט אוים, גייט עס לייכט נאכן מעסער. פעטס כשרע איז שטארק באפעסטיקט צום פלייש און מען מוז עס ווי אויסרייסן א. א. וו.

עס איז די גרעסטע פאראנטווארטלעכקייט פון די רבנים, משגיחים און מנקרים, ספעציעל זיי זאלן אכטונג געבן, אז דאס טרייבערן זאל געטאן ווערן מיט דער גרעסטער פינקטלעכקייט, אז מ׳זאל נישט חלילה מכשול זיין קיין אידן מיט אן איסור דאורייתא, אדער דרבנן, וואס איז גורם חלילה צו כרת און פארשטאפונג פון אידישע הערצער און פארפעסטונג פון קדושת ישראל.

די אדערן, וועלכע מען דארף אויסטרייבערן, איז אויך דער זעלביקער איסור. א טייל פון זיי צוליב דעם איסור פון דם, און א טייל צוליב דעם איסור פון חלב. א באזונדער, הארבער איסור, איז דער גיד הנשה, וועלכער די תורה האט אונז געאסרט צום אנדענק פון די שווערע געראנגלעניש פון יעקב אבינו מיטן שר של עשו (בראשית).

די אדערן, וועלכע מ׳טרייבערט אוים צוליב דעם איסור דם, איז ווי ווייט מ׳קען דערגרייכן. די אדערן, וועלכע מ׳טרייבערט צוליב דעם איסור פון חלב, און ספעציעל גיד הנשה, מוז מען דערגרונטעווען און ארויסנעמען ביזן ווארצל...

די אלגעמיינע צאל פון די אדערן, וועלכע מ׳דארף אויסטרייבערן, דערגרייכט ביז די צאל פון הונדערט און עלף. דער סימן צו געדענקען, איז דער פסוק כל שלחנות מלאו „קיא" — בגימטריא 111.

די אדערן, וועלכע מ׳דארף אויסווארצלען, איז די צאל איין און

פופציק. דער סימן: אל תאכלו ממנו נא — בגימטריא 51. און ווען מיר זענען מקיים גוט, די מצווה פון ניקור, איז דער טיש אויף וועלכן מיר עסן: זה השלחן אשר לפני ה׳ — דאָס איז דער טיש, וואָס איז פאַר ג־ט.

דאָס פלייש דאַרף געטרייבערט ווערן אין משך פון די דריי טעג נאָך ער שחיטה.

מען טאָר נישט זאַלצן דאָס פלייש צום כשר׳ן איידער מען טרייבערט דאָס אויס. און אויב עס האָט פאַסירט, דאַרף מען מאַכן אַ שאלת־חכם.

מען טאָר נישט פאַרקויפן אומגעטרייבערט פלייש, אפילו ווען מען לאָזט דעם קונה וויסן, אַז עס איז נישט געטרייבערט.

מען דאַרף זאַלצן דאָס פלייש מיט אַ זאַלץ, וואָס איז נישט צו דיק און נישט צו דין. דאָס זאַלץ דאַרף זיין פאַרשפּרייט אויף אַלע טיילן פון פלייש, און נישט לאָזן קיין שום פלאַץ פריי פון זאַלץ. עופות דאַרף מען אויך זאַלצן פון אינעווייניק

דער שיעור, די צייט, פון לאָזן דאָס פלייש אין זאַלץ, איז בערך אַ גאַנצע שעה. לכבוד שבת און יום טוב און אין ענלעכע פאַלן, קאָן מען אַביסל פאַרקירצן די צייט פון האַלטן דאָס פלייש אין זאַלץ.

פלייש וואָס מ׳האָט פאַרזאַמט און ס׳איז געהאַלטן געוואָרן דריי טעג ניט כשר געמאַכט, קאָן שוין נאָך דער צייט קיין מליחה נישט העלפן, און אַזאַ פלייש קאָן נאָר גענוצט ווערן צום בראָטן, אָבער נישט צום קאָכן.

מען מעג זאַלצן אַ גרעסערע מאָס פלייש צוזאַמען, איין שטיק אויפן אַנדערן. אפילו רינדערן־פלייש צוזאַמען מיט עופות־פלייש.

אין פאַל, אַז מען האָט געזאַלצן אַ שטיק פלייש אין וועלכן עס איז געווען חלב, וואָס איז אסור, איז אויב אין דעם פלייש איז פאַראַן זעכציק מאָל אַזויפיל אַקעגן דעם חלב, דאַרף מען אויסשניידן און אויסקראַצן דאָס חלב, און דאָס פלייש איז מותר. אויב אָבער אין פלייש איז נישט דאָ קיין זעכציק מאָל אַקעגן חלב, איז דאָס גאַנצע שטיק פלייש אסור.

מען טאָר נישט האַלטן דאָס פלייש צו לאַנג אין זאַלץ, און אויב

מען האָט פאַרגעסן און געלאָזט דאָס פלייש מער ווי צוועלף שעה אין זאַלץ, דאַרף מען פרעגן דעם מורה־הוראה.

אויב מען זאַלצט דעם קאָפּ, דאַרף מען עס איבערשניידן אַמ־וויינינגסטן אין צווייען און פון די קלאָען, דאַרף מען אָפּשניידן די שפּיצן, דאָרט ווי זיי זענען געשפּאַלטן און דאַן זאַלצן.

מ׳פירט זיך נישט צו פאַרקויפן די אחוריים צו אַ אידן אין פלעצער, וואו עס זענען פאַראַנען נישט אידן, וועלכע קויפן עס.

דאָס טרייבערן פון די אחוריים, איז זעהר אַ שווערע, קאָמפּליצירטע עבודה. און נאָר גוטע מנקרים, מומחים, קענער דערפאַרענע, מעגן טאָן די אַרבעט.

דער סדר פון טרייבערן.

דאָס קאַפּיטל האָבן מיר געלאָזן אין העברעאישן אָריגינאַל, פאַר די מנקרים — ור״ש וועלכע זענען באַקאַנט מיט דער שפּראַך און מיט דעם אינהאַלט.

מליחה והדחה — זאַלצן און ווייקן.

פאַרן זאַלצן דאַרף מען גוט אָפּשווענקען דאָס פלייש פון בלוט. און מען דאַרף עס לאָזן ווייקן אין וואַסער אַ האַלבע שעה, און דאַן, דאַרף מען דאָס פלייש גוט אָפּשווענקען פון דעם ווייקונג־וואַסער, און דאַן נאָך צואוואַרטן אַביסל מיטן זאַלצן, ביז עס טריפט אַרונטער דאָס וואַסער פון דער (הדחה) — אָפּשווענקען.

אין פאַל, ווען מען האָט פאַרגעסן, און געלאָזט דאָס פלייש ווייקן אין וואַסער אַרום אַ מעת־לעת, דאָס הייסט פיר און צוואַנציק שטונדן. איז דאָס פלייש אסור און די כלי אין וועלכער דאָס פלייש האָט זיך געווייקט דעם מעת־לעת, איז אויך אסור.

אין פאַל, ווען מען האָט פאַרגעסן פריער צו לאָזן ווייקן דאָס פלייש און גלייך געזאַלצן, ווערט דאָס פלייש אסור. ווען עס האַנדלט זיך וועגן

א גרויסן פארלוסט (הפסד מרובה), דארף מען מאכן א שאלת חכם — ברענגען דאס צום רב, ער זאל פסק׳נען.

דאס הארץ דארף מען פארן זאלצן איבעררייסן. אויב מען האט פארגעסן, דארף מען עס אויפרייסן נאכן זאלצן און אפשווענקען.

לעבער, ווייל עס איז אדורך און אדורך אנגעזאפט און קאמפאקט מיט בלוט, טאר מען עס נישט זאלצן און קאכן. נאר מען מוז עס צום ערשטן דורכשניידן. אין דער לענג און אין דער ברייט און דאן אפבראטן. נאכן בראטן קען עס קאכן. מען טאר נישט בראטן קיין לעבער צוזאמען מיט פלייש.

די אייער, וועלכע מען געפינט אין עופות, אויב עס איז בלויז דא געלעכלעך, קען מען עס ווייקן און זאלצן צוזאמען מיט פלייש. אויב עס איז שוין מיט די ווייסלעך און שוין אויך באדעקט מיט שאל, דארף מען עס אויך זאלצן, אבער זיין געווארנט נישט צו זאלצן צוזאמען מיטן פלייש.

פלייש, וועלכעס מען נעמט צום בראטן, דארף מען נישט זאלצן, אבער אפשווענקען פריער, איז זעהר גלייך אזוי צו טאן. אבער מען איז זיך נוהג אויך צו זאלצן אביסעלע דאס פלייש, וועלכעס מען בראט. מען דארף אבער נישט לאזן דאס זאלץ אויפן פלייש און גלייך בראטן. בראטענס, וועלכעס מען האט פריער נישט געזאלצן, איז ריכטיק, אז מען זאל עס אפשווענקען גלייך נאכן בראטן.

די סימנים פון כשר׳ע בהמות און חיות, ווערן אויסגערעכנט אין דער תורה: די סימנים פון כשר׳ע עופות, זיינען נישט אנגעצייכנט אין דער תורה. די תורה רעכנט בלויז די עופות טמאים, וועלכע מען טאר נישט עסן. די חכמים האבן אונז געגעבן אנווייזונגען, ווי צו דערקענען אן עוף טמא: א פויגל וועלכער פארציקט, דערדריקט און עסט אנדערע באשעפענישן, — איז טמא. א פויגל איז נישט א רויבער, אויב ער האט: א) אן עקסטרא פינגער. אנטקעגן די דריי פאדערשטע. ב) א וואליע — א פאדערשט שפייז-זעקל. ג) א פופיק, ווענעמס אינערלעך הייטל לאזט זיך לייכט אפשיילן — איז אן עוף טהור. אבער אין אלגעמיין, דארף זיך קיינער נישט פארלאזן אויף זיין אייגענע מיינונג, נאר גוט אויספארשן ביי א תלמיד-חכם, וואס איז קלאר אין דינים.

די סימנים פון כשר׳ע פיש, זיינען אויסגערעכנט אין דער תורה: א פיש וואס האט שופין און פלוס-פעדערן, איז כשר.

אייער, פון נישט כשר'ע עופות, זיינען אסור. אייער פון עופות, וואס זיינען טרפה געווארן, איז אסור.

מען טאר נישט עסן רוי, אדער געקאכט, קיין שום ווערעמדיקע פרוכטן, אדער גרינצייג. פארן עסן, אדער קאכן, דארף מען אלץ גוט אונטערזוכן.

בשר בחלב (פליישיק און מילכיקס)

מילכיקס און פליישיקס צוזאמען טאר מען נישט: א) נישט עסן. ב) נישט קאכן. ג) און נישט האבן דערפון קיין שום הנאה, אדער געברויך.

מען טאר נישט מישן וואסער אין וועלכן מען האט אפגעשווענקט די פליישיקע כלים מיט וואסער מיט וועלכן מען שווענקט די מילכיקע כלים.

מען דארף נישט ארויפלייגן פליישיקע מאכלים אויפן זעלבן טיש און אין דער זעלבער צייט, ווען מען עסט אויפן טיש מילכיקס, נאר מען דארף מאכן א צייכן, אדער א סימן כדי מען זאל זיך נישט אויסמישן.

נאכן עסן פליישיקע שפייזן, דארף מעןווארטן זעקס שעה, בכדי מען זאל מעגן עסן מילכיקס, נאך מילכיקע שפייזן, איז גענוג צו ווארטן א האלבע שעה און מען קען עסן פליישיקס.

מען דארף זיין געווארנט, אז דאס ברויט זאל זיך נישט אנרירן אין פלייש, אדער אין פייכטע מילכיקע מאכלים יעדנפאלס, ווערט דאס ברויט מילכיק אדער פליישיק, און מען טאר עס נישט עסן מיט דעם געגנשפייז.

אין אלע פאלן, ווען מילכיקע שפייז פאלט אריין אין פליישיקע, אדער פליישיקע — אין מילכיקע, — קאלטע אין הייסע, דארף מען זיך ווענדן צו א מורה הוראה, ער זאל פסקנען.

ביי יעדן טעות, פון קאכן מילכיקס אין א פליישיקן טאפ, אדער פארקערט, אדער פארמישן פון געפעס, אדער ארייננשטעקן א פליישיקן לעפל אין מילכיק, אדער אין אלע ענלעכע פאלן, דארף מען זיך ווענדן צו א מורה הוראה.

שארפע גרינצייג, ווי רעטעך ציבעלע חריין א. ד. גל.: אויב מען שניידט עם מיט א פליישיק מעסער, דארף מען זיי נישט נוצן שפעטער פאר מילכיק, סיידן מען שניידט ארום אין דער דיק פון א פינגער.

פאלן פון תערובות, — אויסמישן זיך כשרע שפזן מיט פארבאטענע:

אויב עס איז אריינגעפאלן איין איסור — צום ביישפיל: א טאפ כשרע שפייז, ווען דער איסור איז פון זעלביקן סארט ווי די כשרע, אדער עס איז פון א גאנץ אנדערן מין, דארף מען אלעמאל האבן אין די כשרע שפייז, א מאס פון זעכציק מאל אזויפיל, ווי דער איסור. דאן ווערט דער איסור בטל, ווי פארשוואונדען.

אליין דארף מען זיך נישט פסק'נען. מען טאר נישט מבטל מאכן— פארשווינדן מאכן אן איסור אין א היתר ד. ה. באוואוסטזיניק מיט אפזיכט, אז דער איסור זאל פארשוואונדן, נאר ווען עס האט פאסירט א צופאל, דארף א רב פסק'נען.

טרפות

עס זענען פארהאן אכט הויפט-פאלן, ווען דאס באשעפעניש ווערט באטראכט פאר טרפה::

א) **דרוסה** — געטרעטן, אדער געשטאכן דורך אן אנדער חיה, וועלכע איז רויבעריש און פארצוקענדיק. צום ביישפיל: ווען א וואלף האט אנגעגריפן א שעפסל, אדער אפילו א קו, זאגן מיר, אז די בהמה האט דורכן קלאפ פון דער חיה באקומען א גיפט וועלכע מאכט זי טרפה, א שפארבער האט אנגעגריפן א ציג, א קאץ — א טשיקן א. ז. וו. אין געוויסע פאלן, ווען מיר האבן א פארדאכט, אז עס האט פאסירט א פאל פון דרוסה,ווארטן מיר 12 חדשים ביי א בהמה און 21 טעג ביי א טשיקן א. א. וו. אבער קיינער טאר נישט חלילה פאר זיך אליין פסק'נען. מען מוז פרעגן א רב!

ווען ס'איז געווים טריפה, אפילו עס לעבט אוים די אויבנ־דערמאנטע צייט — גייט עס נישט ארוים פון סטאטוס-טרפה. פאראן פיל פאלן, ווען אפילו אין ששים — אין זעכציק, ווערט דער איסור אויך נישט בטל... אפילו אין טויזנט, און נאר א מורה-הוראה, אן אטאריטעט קען זאגן, ווען עס איז מותר און ווען עס איז אסור.

מען דאַרף נישט עסן פיש מיט פלייש צוזאַמען. עס איז אַ סכנה פאַרן געזונט. עס איז גלייך, אַז מען זאָל צווישן פיש און פלייש, וואַשן דאָס מויל און די הענט.

עס איז בכלל אַ גוטע געוואוינטהייט, אַז יעדער ערלעכער איד זאָל זיך אָפט שואל עצה זיין מיט זיין רב וועגן ענינים פון כשר'ע שפייזן.

ב) **נקובה** — געלעכערט אין איינעם פון די וויכטיקסטע אָרגאַנען: אַ לעכל אין איינעם פון די מח־הייטלעך, אין שאַרבן, אין וושט, אין קנה, אין די לופט־רויערן, לונגען א. א. וו. אַ ספּעציעלע אונטער־זוכונג מוז דורכגעפירט ווערן ביי דער ריאה — לונגען, ווייל דאָ פּאַסירט דער פאַל נקובה; אַ נאָדל ווערט געפונען אין פּופּיק, אָדער אין די קישקעס, איז דאָרט וואַרשיינלעך עפּעס גלעכערט געוואָרן... יעדנפאַלס דאַרף מען פרעגן אַ שאלה.

ג) **חסרה** — עס פעלט אינגאַנצן אַ געוויסער אבר, אָדער איינע פון די לונגען־טיילן א. א. וו.

ד) **נטולה** — עס איז אָפּגענומען געוואָרן עטוואָס, צום ביישפּיל: אַ באַק פון דער בהמה, אָדער אַ טייל שנאָבל פון אַ טשיקן... עס איז אוועקגעקומען די לעבער א. ד. ג. פאַרהאַן פאַלן, וואו מען פסק'נט, אַז עס איז כשר...

ה) **קרועה** — ארונטערגעריסענע, עס פעלט למשל דער גאַנצער פלייש־צודעק אויפן בויך פון דער בהמה, אָדער עוף א. ד. ג.

ו) **נפולה** — ארונטערגעפאַלענע פון אַ הויכן פּלאַץ, אָדער האָט זיך אַראָפּגעקייקלט און אָנגעשטויסן אויף זעהר אַ שווערן, גרויסן שטיין, קען דאַך זיין, אַז אַלע אינערלעכע אברים זענען דערשיטערט און צוקאַליעטשעט געוואָרן...

ז) **פסוקה** — איבערגעהאַקטע, ווען דער חוט השדרה, דער מאַרך־שנור פון רוקנביין איז איבערגעהאַקט געוואָרן, אָדער למשל, דער גאָרגל איבערגעהאַקט א. א. וו...

ח) **שבורה** — אַ צעבראָכענע ביי די ריפּן, אָדער אין אַנדערע ביינער, א. ד. ג.

די אויבנדערמאָנטע זענען די אכט הויפט פרינציפן און עס פאַסירן טויזנטער, טויזנטער פאַלן, וועלכע קענען איינגעשלאָסן ווערן אין איינעם פון די פרינציפן, אין יעדן פאַל, מוז גוט באַהאַנדלט ווערן פון אַ רב אַן אויטאָריטעט, וואָס ווייס דעם דין פון אַלע זייטן.

אבר מן החי — אַן אבער פון אַ לעבעדיק באַשעפעניש איידער עס איז ענטגילטיק אַדורכגעפירט געוואָרן אַ כשר׳ע שחיטה, טאָר מען נישט עסן!

בלוט פון בהמות חיות און עופות, איז שטרענג אסור! בלוט פון פיש און הייגעריקען איז דערלויבט.

אויב מען געפינט אַ בלוטס-טראָפן אין אַן איי, סיי אויפן ווייסל, סיי אויפן געלכעל טאָר מען דאָס איי נישט עסן. און וויבאַלד עס איז ענטשטאַנען אַ שאלה וועגן אַן איי מיט אַ בלוטס-טראָפן, וואָס האָט זיך אויסגעמישט מיט אַנדערע שפּייזן, אָדער אַ שאלה וועגן די כלי וואו מען האָט געקאָכט דאָס איי, דאַרף מען פרעגן...

אָט האָב איך פאַר אייך חשובע לעזער פאָרגעשטעלט, אייניקע אָנווייזונגען אויפן געביט פון איסור והיתר, ווי אַזוי צוצוגרייטן פליש, צו מאַכן עס כשר א. א. וו. און זעלבסט פאַרשטענדלעך, אַז דאָס איז נאָר אַ קליין ווייניגקייט פון די אַן אַ שיעור פיל און טיילמאָל קאָמפּליצירטע, הלכות און דינים אויף דעם געביט. דער הויפט פרינציפּ איז, אַז יעדער איד זאָל פאַרשטיין, אַז מיטן פאַרנאַכלעסיקן, חלילה, די דינים פון כשר׳ע שפּייז, גרייפט ער אָן די ריינקייט פון זיין נשמה און פאַרדונקעלט די לויטערקייט פון זיין געדאַנק, דעם אידישן ריינעם געדאַנק, וועלכער פליסט און שטראָמט אין אונז פון דורי-דורות. מיר די אָפּשטאַמונגען פון אברהם יצחק ויעקב, דאַרפן זיך האַלטן הויך און נישט אָפּסאַרבירן אין אונזערע קערפּערס שפּייזן, וועלכע קענען פאַרשוועכן און דערנידריגן אונזער הויכן אינטעלעקטועלן און מאָ־ראַלישן סטאַנדאַרט. דאָס דאַרף יעדער איד געדענקען, אַז דאָס וואָס פּאַסט פאַרן המון, פּאַסט פאַר זיי נישט, פאַר אונז בני מלכים, די קינדער פון מלך העולם, וועלכע זענען אויסגעקליבן געוואָרן צו דינען פאַר אַן ערהאַבענעם מוסטער פאַר אייביק.

און צו אייך ברידער קצבים — בוטשערס און טרייבערערס — מנקרים, וועלכע שטיין אויף זייער הייליגן פּאָסטן צו באַזאָרגן כשר׳ע

פלייש אין אידישע הייזער, ווענד איך זיך מיט א הערצלעך, ברידערלעך ווארט: זייט ביטע געווארנט, נישט צו געשטרויכלן די בני־ישראל, די אידן!

באטראכט אייך גוט און טוט אייערע ארבעט פון טרייבערן מיט ערלעכקייט און יושר. לערנט און באטראכט גוט דאס פאך, אלס א הייליקע פארטרויאונגס־מיסיע. און בכדי אייך צו דערמעגלעכן און פארלייכטערן, איר זאלט נישט דארפן זוכן און שטודירן אין די ערנסטערע ספרים פון אונזערע גדולי ישראל... האב איך דא פאר אייך צוגעגרייט די אנווייזונגען, באגלייט מיט באלערנדע פיקטשורס, דורך וועלכע איר וועט קענען פיל לערנען ווי אזוי אדורכצופירן דאס טרייבערן כדת וכדין...

געווים איז עס איבריק דא צו דערמאנען די שרעקלעכע שטראפן חלילה, וועלכע קומען דעם נישט ערלעכן בוטשער אויף דער וועלט, און אויף יענער וועלט. דער תלמוד און מדרש האט פיל צו דערציילן וועגן שוידערליכע שטראפן, וועלכע זיינען געקומען אויף בוטשערס וועלכע האבן בייזוויליק פארראטן און געשטרויכלט אידישע הייזער מיט טרפות ונבלות... און דא אין אונזער ג־ט־געבענטשטן לאנד, זיינען אונזערע ברידער נישט חלילה פארדעכטיקט, אז זיי ווילן באוואוסט־זיניק געווארן און מכשיל זיין את הרבים. נאר וואס דען? עס פעלט אביסל ביים בוטשער די באוואוסטזיניגקייט וועגן זיין הייליקע און פאראנטווארטלעכע מיסיע...

בעט איך אייך טייערע ברידער... האלט דאס דאזיקע העפט... שטענדיק פאר אייערע אויגן, אין הויז, ווי אין אייער בוטשער שאפ... מאכט קלאר אייערע קאסטאמערס, וואס די תורה זאגט אן דעם אידישן פאלק!...

„ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו!"... הייליקע מענטשן, זאלט איר זיין צו מיר און קיין טרפות זאלט איר נישט עסן...

איך וואלט נאך פארגעלייגט, אז יעדער בוטשער זאל ביי זיך אין שאפ אויפהענגען א פלאקאט פון אויבנדערמאנטן פסוק אין דריי שפראכן...

און אַט אַזוי האָב איך טאַקע געטאָן מיט מיין העפט „תורת-חיים״, וועלכעס איך דערלאַנג אייך אין דריי שפּראַכן. גדענקט, אַז דינים פון כשרות מיינען אַ ריין, הויך גייסטיק מאָראַליש לעבן און דאָס איז די הויפּט תורה פון לעבן — תורת חיים״... איך האָב אויך ארייג־געפלאָכטן מיין נאָמען חיים אין נאָמען פון דעם העפט. און זאָל השי״ת אונז אַלעמען העלפן צו לעבן אַ ריין, הייליק אידיש לעבן.

דער מילטיץ פאר דעם טרייבערן.

דער מילטיץ נאך דעם טרייבערן, אפגעשיידט די הויט וואס איז אסור משום חלב און עס ווערט ארויסגענומען איין אדער וואס איז צוטיילט אויף דרייען.

די אדערען פון ברוסט וואס זיינען אסור צוליב בלוט און וואס האט די יניקה פון חלב.

ווי דער צונג ווערט געטרייבערט.

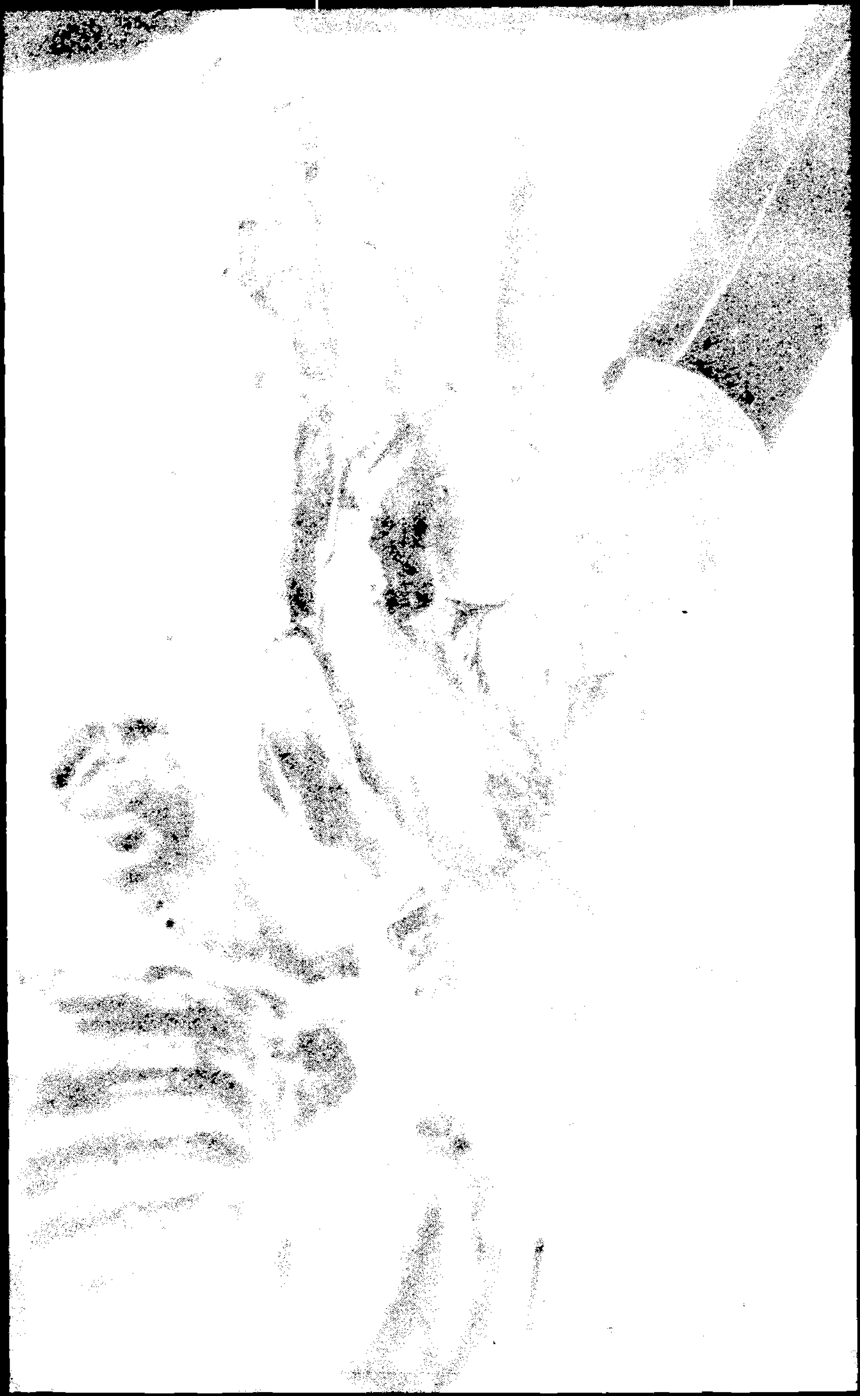

די אדערען פון אונטער דן לאפעטקע וואס זיינען אסור צוליב די בלוטען.

די אדערען פון האלז וואס איז אסור צוליב די בלוטען.

די אדערען פון די פאדערשטע פיס פון לאפעטקע וואס איז אסור צוליב די בלוטען.

די ערשטע דריי אדערעץ וואס זיינען אסור.

In addition to New York the following list of States are in accordance with Kosher Food Laws:

CALIFORNIA
CONNECTICUT
FLORIDA, MIAMI BEACH
FLORIDA, MIAMI CITY
ILLINOIS
MARYLAND
MASSACHUSETTES
MICHIGAN
MINNESOTA
MISSOURI
NEW JERSEY
OHIO
PENNSYLVANIA
RHODE ISLAND
WISCONSIN

NOTE· Copies of the specific Kosher Food Laws of the above mentioned States can be obtained by writing to the Secretary of State of each of these States

plumba and tag shall be attached to it, regardless of the size of the portion.

5. All meats except liver shall be washed within 72 hours after slaughter, and within each subsequent 72-hour period by the person in whose possession it is at that time. The date of each washing and the name of the person performing such duty shall be indicated on all tags attached to the said meat.

These rules and regulations shall take effect on the 8th day of November, 1945.

C. Chester Du Mond, *Commisioner of Agriculture and Markets of the State of New York*

Dated at Albany, N. Y.
September 24, 1945.
[Seal]

a. Breast—incision on each in the form of Hebrew characters, showing date of slaughter.

b. Rack—two incisions on the inside, one of them on each side of the spine, in the form of Hebrew characters, showing the date of slaughter. (*As amended June* 14, 1948.)

c. Shoulder—plumba and tag.

d. Liver—plumba affixed to center of liver at the vein, and a kosher brand on the upper surface of liver

e. Haslett—plumba and tag through the heart and milt.

f. Lung—plumba and tag.

g Feet—plumba and tag to each foot.

h. Breads—one tag, and one plumba drawn through three pairs.

i. Brains—plumba to each brain, when sold separately from the head

j. Tongue—plumba and tag at the tip, and a kosher brand at the tip on the smooth surface.

3. All foresaddles of lamb and mutton sold or offered for sale by or in the possession of a kosher food dealer shall have affixed the following kosher identifications to the following parts

a Breast—incision on each in the form of Hebrew characters, showing date of slaughter

b. Rack—two plumbas and two tags, one of each to either side of spine.

c. Shoulder—plumba and tag.

d. Haslett—plumba and tag through the liver and milt.

e. Tongue—one tag, and one plumba drawn through each group of six.

f. Brains—plumba to each brain, when sold separately from the head.

g. Liver—plumba and tag at center of liver, when sold separately from the haslett

4 Whenever anny portion of meat from the animals referred to in regulations 1, 2, and 3 is sold by a slaughterer as "kosher," a

a. Name and address of the slaughterhouse where the animal was slaughtered.

b. Name of rabbi who sanctioned the kosher slaughtering of meat at the slaughterhouse named

c. Date of slaughter.

3. "Kosher brand"—brand of a type approved by the United States Department of Agriculture

Article II—Identification on Kosher Meat and Meat Products

1. All forequarters of steers, cows, bulls, heifers, and yearling calves sold or offered for sale by or in the possession of a kosher food dealer shall have affixed the following kosher identifications to each of the following parts:

a. Breast, rib, plate (outside), plate pieces (inside), chuck, shoulder, heart, lung, oxtail, tripe, milt (spleen), tederloin (hanger)—plumba and tag

b. Liver—two kosher brands and two plumbas, one of each to opposite ends of liver, so that if liver is cut in half through the vein each half will bear one plumba and one kosher brand.

c. Feet—plumba and tag to each foot.

d. Breads—plumba and tag to each pair.

e. Brains—plumba to each brain, when sold separately from the head.

f. Tongue—plumba and tag at the tip, and a kosher brand at the tip on smooth surface.

g Breastbone—incision in form of Hebrew characters, showing date of slaughter.

h. Plate (inside)—two incisions in the form of Hebrew characters, showing date of slaughter.

2. All foresaddles of veal sold or offered for sale by or in the possession of a kosher food dealer shall have affixed the following kosher identifications to each of the following parts:

stamp, tag, brand, label or other means of identification has or have been fraudulently affixed, or

4. Does or causes to be done any of the acts mentioned in subdivisions one, two or three, for the purpose or with the intent of violating or causing to be violated the provisions of sections four hundred thirty-five, four hundred thirty-five-a or four hundred thirty-five-b of the penal law, is guilty of a misdemeanor. (*Subd. 4 added by Chap.* 626, *Laws of* 1938; *section amended by Chap.* 795,*Laws of* 1939.)

RULES AND REGULATIONS RELATIVE TO THE MARKING AND AFFIXATION OF KOSHER IDENTIFICATION ON MEAT PRODUCTS

I, C. Chester Du Mond, as Commissioned of Agriculture and Markets of the State of New York and by the authority vested in me by Section 16 of the Agriculture and Markets Law, after inquiry and public hearing, do hereby adopt and promulgate the following Rules and Regulations Relative to the Marking and affixation of Kosher Identifications on Meat and Meat Products.

Article I—Definitions

As used in these regulations, the following terms shall mean:

1. "Plumba"—the tin seal commonly used in the kosher industry, with the following indicia thereon:

   a. The word "kosher" either in English or in Hebraic characters.

   b. Certain letters, figures, or emblems which will positively identify such plumba with the particular slaughterhouse where the animal was slaughtered or processed

2. "Tag"—a tag, of whatever form, bearing the following information:

tion. (*As amended by Chap.* 626, *Laws of* 1938; *Chap.* 795, *Laws of* 1939, *Chap* 628, *Laws of* 1941; *Chap.* 844, *Laws of* 1945.)

§ 435-c. *Fraudulent identification of meats, meat preparations and food products.* A person who: 1 Wilfully marks, stamps, tags, brands, labels or in any other way or by any other means of identification, represents or who causes to be marked, stamped, tagged, branded, labeled or represented as kosher or as having been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements or as having been approved or sanctioned by or prepared under the direction or supervision of a rabbi or other person vested with or designated by rabbinical authority, any meats, meat preparations, articles of food or food products not kosher, not so prepared or not so approved, sanctioned or prepared, as the case may be, or

2. Wilfully removes, defaces, obliterates, covers, alters or destroys or causes to be removed, defaced, obliterated, covered, altered or destroyed the original slaughter-house plumba or any other mark, stamp, tag, brand, label or any other means of identification customarily affixed to meats, meat preparations, food or food products to indicate that such meats, meat preparations, food or food products are kosher or have been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements or have been approved or sanctioned by or prepared under the direction of a rabbi or other person vested with or designated by rabbinical authority, or

3. Knowingly sells, disposes of or has in his possession, for the purpose of resale to any person as kosher, any meats, meat preparations, food or food products not having affixed thereto the original slaughter-house plumba or any other mark, stamp, tag, brand, label or other means of identification customarily employed to indicate that such meats, meat preparations, food, or food products are kosher or have been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements or any meats, meat preparations, food, or food products to which such plumba, mark,

consumption, or as having been prepared under, and of a product or products sanctioned by, the orthodox Hebrew religious requirements, either by direct statement orally, or in writing, which might reasonably be calculated to deceive or lead a reasonable man to believe that a representation is being made that such food is kosher or prepared in accordance with the orthodox Hebrew religious requirements, or falsely represents any food product or the contents of any package or container to be so constituted and prepared, by having or permitting to be inscribed thereon the word "kosher" in any language; or sells or exposes for sale in the same place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to indicate on his window signs and all display advertising, in block letters at least four inches in height, "kosher and non-kosher food sold here", or who exposes for sale in any show window or place of business both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to display over each kind of food or food preparation so exposed a sign in block letters at least four inches in height reading "kosher food" or "non-kosher food", as the case may be, or who displays on his window, door, or in his place of business, or in handbills or other printed matter distributed in or outside of his place of business, words or letters in Hebraic characters other than the word "kosher", or any sign, emblem, insignia, six-pointed star, symbol, or mark in simulation of same, without displaying in conjunction therewith in English letters of at least the same size as such characters, signs, emblems, insignia, symbols, or marks the words "We sell kosher food only", or "We sell non-kosher food only", or "We sell both kosher and non-kosher food", as the case may be, is guilty of a misdemeanor. Possession of non-kosher food, in any place of business advertising the sale of kosher food onnly, is presumptive evidence that the person in possession exposes the same for sale with intent to defraud, in violation of the provisions of this sec-

four inches in height, "kosher and non-kosher meat sold here", or "kosher and non-kosher food sold here"; or who exposes for sale in any show window or place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to display over each kind of meat or meat preparation so exposed a sign in block letters at least four inches in height reading "kosher meat", or "non-kosher meat", as the case may be, or "kosher food" or "non-kosher food", as the case may be, or who displays on his window, door, or in his place of business, or in handbills or other printed matter distributed in or outside of his place of business, words or letters in Hebraic characters other than the word "kosher", or any sign, emblem, insignia, six-pointed star, symbol, or mark in simulation of same, without displaying in conjunction therewith, in English letters of at least the same size as such characters, signs, emblems, insignia, symbols, or marks, the words "we sell kosher meat and food only", or "we sell non-kosher meat and food only", or "we sell both kosher and non-kosher meat and food", as the case may be, is guilty of a misdemeanor Possession of non-kosher meat and food, in any place of business advertising the sale of kosher meat and food only, is presumptive evidence that the person in possession exposes the same for sale with intent to defraud, in violation of the provisions of this section. (*As amended by Chap* 619, *Laws of* 1936, *Chap.* 626, *Laws of* 1938; *Chap* 795, *Laws of* 1939; *Chap.* 628, *Laws of* 1941; *Chap* 844, *Laws of* 1945)

§ 435-b. *Sale of kosher meat and food in hotels and restaurants.* a person who, with intent to defraud, sells or exposes for sale in any hotel, restaurant, or other place where food products are sold for consumption on or o the premises, any meat or meat preparations, article of food or food products, and falsely represents the same to be kosher, whether such meat or meat preparations, article of food or food products be raw or prepared for human

of identification has or have been fraudulently affixed (*As added by Chap.* 203, *Laws of* 1942.)

§ 201-d. *Violations and penalties.* Any violation of any of the provisions of sections two hundred and one-a, two hundred and one-b, or two hundred and one-c shall be a misdemeanor punishable by imprisonment in a penitentiary, or county jail, for not more than one year, or by a fine of not more than five hundred dollars, or by both. (*As added by Chap.* 203, *Laws of* 1942.

PROVISIONS OF PENAL LAW IN RELATION TO KOSHER LAW ENFORCEMENT

§ 435-a. *Sale of kosher meat and meat preparations, kosher articles of food and food products* A person who, with intent to defraud, sells or exposes for sale any meat or meat preparations, article of food or food products, and falsely represents the same to be kosher, whether such meat or meat preparations, article of food or food products, be raw or prepared for human consumption, or as having been prepared under, and of a product or products sanctioned by, the orthdox Hebrew religious requirements, either by direct statement orally, or in writing, which might reasonably be calculated to deceive or lead a reasonable man to believe that a reprsentation is being made that such food is kosher or prepared in accordance with the orthodox Hebrew religious requirements, or falsely represents any food products or the contents of any package or container to be so constituted and prepared, by having or permitting to be inscribed thereon the word "kosher" in any language, or sells or exposes for sale in the same place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to indicate on his window signs and all display advertising, in block letters at least

symbol, or mark in simulation of same, without displaying in conjunction therewith in English letters of at least the same size as such characters, signs, emblems, insignia, symbols, or marks the words "We sell kosher food only", or "We sell non-kosher food only", or "We sell both kosher and non-kosher food", as the case may be, is guilty of a misdemeanor. Possession of non-kosher food, in any place of business advertising the sale of kosher food only, is presumptive evidence that the person in possession exposes the same for sale with intent to defraud, in violation of the provisions *of this section.* (*Added by Chap.* 797, *Laws of* 1939; amended by *Chap* 844 *Laws of* 1945.)

§ 201-c. *Fraudulent identiwcation of food and food products.* No. person shall: 1. Wilfully mark, stamp, tag, brand, label or in any other way or by any other means of identification, represent or cause to be marked, stamped, tagged, branded, labeled or represented as kosher or as having been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements food or food products not kosher or not so prepared, or

2. Wilfully remove, deface, obliterate, cover, alter, or destroy or cause to be removed, defaced, obliterated, covered, altered or destroyed the original slaughter-house plumba or any other mark, stamp, tag, brand, label or any other means of identification affixed to foods or food products to indicate that such foods or food products are kosher or have been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements, or

3. Knowingly sell, dispose of or have in his possession, for the purpose of resale to any person as kosher, any food or food products not having affixed thereto the original slaughter-house plumba or any other mark, stamp, tag, brand, label or other means of identification employed to indicate that such food or food products are kosher or have been prepared in accordance with the Hebrew orthodox religious requirements or any food or food products to which such plumba, mark, stamp, tag, brand, label or other means

tion. (*Added by Chap.* 797, *Laws of* 1939, *amended by Chap.* 844, *Laws of* 1945.)

§ 201-b. *Sale of kosher meat and food in hotels and restaurants.* A person who, with intent to defraud, sells or exposes for sale in any hotel, restaurant, or other place where food products are sold for consumption on or off the premises, any meat or meat preparations, article of food or food products, and falsely represents the same to be kosher, whether such meat or meat preparations, article of food or food products be raw or prepared for human consumption, as as having been prepared under, and of a product or products sanctioned by, the orthodox Hebrew religious requirements, either by direct statement orally, or in writing, which might reasonably be calculated to deceive or lead a reasonable man to believe that a representation is being made that such food is kosher or prepared in accordance with the orthodox Hebrew religious requirements, or falsely represents any food product or the contents of any package or container to be so constituted and prepared, by having or permitting to be inscribed thereon the word "kosher" in any language; or sells or exposes for sale in the same place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to indicate on his window signs and all display advertising, in block letters at least four inches in heght, "kosher and non-kosher food sold here", or who exposes for sale in any show window or place of business both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to display over each kind of food or food preparation so exposed a sign in block letters at least four inches in height reading "kosher food" or "non-kosher food", as the case may be, or who displays on his window, door, or in his place of business, or in handbills or other printed matter distributed in or outside of his place of business, words or letters in Hebraic characters other than the word "kosher", or any sign, emblem, insignia, six-pointed star,

be calculated to deceive or lead a reasonable man to believe that a representation is being made that such food is kosher or prepared in accordance with the orthodox Hebrew religious requirements, or falsely represents any food products or the contents of any package or container to be so constituted and prepared, by having or permitting to be inscribed thereon the word "kosher" in any language; or sells or exposes for sale in the same place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or both kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to indicate on his window signs and all display advertising, in block letters at least four inches in height, "kosher and non-kosher meat sold here", or "kosher and non-kosher food sold here", or who exposes for sale in any show window or place of business both kosher and non-kosher meat or meat preparations, or kosher and non-kosher food or food products, either raw or prepared for human consumption, and who fails to display over each kind of meat or meat preparation so exposed a sign in block letters at least four inches in height reading "kosher meat", or "non-kosher meat", as the case may be, or "kosher food" or "non-kosher food", as the case may be, or who displays on his window, door, or in his place of business, or in hand-bills or other printed matter distributed in or outside of his place of business, words or letters in Hebraic characters other than the word "kosher", or any sign, emblem, insignia, six-pointed star, symbol, or mark in simulation of same, without displaying in conjunction therewith in English letters of at least the same size as such characters, signs, emblems, insignia, symbols, or marks, the words "we sell kosher meat and food only", or "we sell non-kosher meat and food only", or "we sell both kosher and non-kosher meat and food", as the case may be, is guilty of a misdemeanor. Possession of non-kosher meat and food, in any place of business advertising the sale of kosher meat and food only, is presumptive evidence that the person in possession exposes the same for sale with intent to defraud, in violation of the provisions of this sec-

missioner, and on its own initiative to recommend to the commissioner such changes in the laws or rules relating to the possession, sale and exposure for sale of kosher meats, meat preparations, and food products, as may be deemed advisable to secure the effective administration and enforcement of such laws and rules and, with the consent of the commissioner, to submit for enactment by the legislature such draft or drafts of legislation imposing such further restrictions on the possession, sale and exposure for sale of kosher meats, meat preparations and food products, as may be deemed necessary.

5 The advisory board shall adopt rules and regulations to govern its own proceedings The secretary shall keep a complete record of all its proceedings which shall show the names of the members present at each meeting and any action taken by the advisory board. The record shall be filed in the office of the department. All records and other documents of the department relating to matters within the jurisdiction of the advisory board shall be subject to inspection by members of the advisory board.

6 The members of the advisory board shall receive no compensation for their services hereunder, but they shall be entitled to reimbursement for their actual and necessary traveling and other expenses heretofore or hereafter incurred by them in connection with the performance of their duties under this section. (*As added* by *Chap* 721, *Laws of* 1940, *Subd.* 6 *amended by Chap.* 837, *Laws of* 1941.)

§ 201-a. *Sale of kosher meat and meat preparations, kosher articles of food and food products.* A person who, with intent to defraud, sells or exposes for sale any meat or meat preparations, article of food or food products, and falsely represents the same to be kosher, whether such meat or meat preparations, article of food or food products, be raw or prepared for human consumption, or as having been prepared under, and of a product or products sanctioned by, the orthodox Hebrew religious requirements, either by direct statement orally, or in writing, which might reasonably

STATE LAWS

NEW YORK

PROVISIONS OF AGRICULTURE AND MARKETS LAW IN RELATION TO KOSHER LAW ENFORCEMENT

§ 26-a. *Advisory board on kosher law enforcement.* 1 There is hereby established in the department an advisory board on kosher law enforcement which shall consist of nine members, to be appointed by the commissioner of the department of agriculture and markets. of the members first appointed, three shall be appointed for terms of one year, three for terms of two years and three for terms of three years. Their successors shall be appointed for terms of three years. The commissioner shall designate one of such appointees to be chairman of the advisory board. The advisory board may elect from its membership, a vice-chairman and a secretary. Vacancies in the membership of the advisory board occurring from any cause, shall be fiilled by the commissioner for the unexpired term.

2. The commissioner may detail from time to time to the assistance of the advisory board such employees of the department as may be required, and shall provide suitable space in the office of the department for the meetings and records of the advisory board.

3 The advisory board shall meet at the call of the commissioner and at such other times as it may deem necessary and at such places as may be convenient.

4. It shall be the duty of the advisory board hereby established to advise, counsel and confer with the commissioner on matters of policy in connection with the administration and enforcement of laws and rules relating to kosher meats, meat preparations, and food products, to consider all matters submitted to it by the com-

voice to call to their mates with melodious chirpings and the latter reach their kind by the noises they can produce

Nature is a divinely guided chemist. "She" fills fruits with tasty juices. Through nitrification and the carbon-oxygen cycle the earth is nourished and the breath of life, the air in proper mixture, is provided for all creatures.

Insect species multiply rapidly. Why do they not cover the earth? It is because they are not provided with lungs; they breathe by air sacs. When an insect grows his air breathing capacity does not keep pace with his growth. That is why there are no huge insect forms. Imagine the plight of man if insects were to grow to the size of animals in the woods?

And last, but by no means least, man himself. There is instructive intelligence among animals but the human brain is the greatest marvel in the cosmic scheme. That is truly a wonder of wonders. We can not comprehend it and can only regard it as a manisfestation of universal intelligence. Many scientists echo the thought of Decartes: "Cogito ergo sum" — We think, therefore we are. Yes, our capacity to think proves we are part of a divine plan, that the human brain is a "fearful and wonderful" mechanism beyond human grasp.

The fact that the human mind can conceive of deity is in itself proof that G-d is within us and that we are conscious of his existence. The faculty of the imagination, the ability to think and speculate — functions not related to the physical life — are proof of a celestial power over us and of our divine origin.

Men of science who search and experiment come to a dead end in their gropings. Chemists and physicists break down matter to the atom, the proton, the electron. But they face a hopeless enigma when it comes to the question as to First Cause, the organizing intelligence, the Invisible Hand.

No, the "accident" hypothesis will not work. Science must discover G-d and it is in the right mood for the revelation.

most important items, accompanied by illustrations for your instruction and convenience.

I shall not cite at this point the horrible punishment from on high, to be meted out in this world and in the hereafter, to dishonest butchers. The Talmud and Midrash have much to relate of the dire visitations befalling dishonorable butchers who wilfully caused unclean meat to be used at Jewish tables. I would not say that Jewish butchers in this country are suspect of deliberately misleading their trusting customers. But some may err through ignorance of the exact laws and for lack of realization of the grave responsibility that is theirs.

Therefore, I appeal to you my dear brethren, to keep this text close to hand at all times. In your homes and butcher shops scan its pages in your leisure hour, absorb its message and educate your customers in the laws and commandments of our Torah relating to Kosher meat and Kosher eating. "And a holy folk shall ye be to me and unclean meats of the animals of the wild you shall not eat!" I would even propose that every butcher should display on the walls of his shop a placard in three languages, English, Hebrew and Yiddish, of the above quoted commandment of our Torah.

That plan of a three language message I have myself followed in the present volume — "The Way of Life". Remember, Kashruth implies a high moral standard of life and that is the true spirit and genius of our Torah — a pure and noble Way of Life.

My name, Chaim — life — is part of the book title. May G-d show us the way and help us to live a pure and noble Jewish life.

Comments In Conclusion

If our atmosphere were much thinner, then meteoric fragments, burned in the air, would fall upon all parts of the earth and cause fires constantly.

Contemplate the birds, the insects. The former were given

white part is not kosher as food. If such an egg has become mixed up with other foods, the question of the foods or the vessels, as to kosher or not, is to be settled by the rabbi who, in this as in all cases of doubt, must always be consulted.

Thus, dear readers, I have endeavored to sketch an outline of the rules and benefits of Kosher meat preparation. Obviously I did not state the entire case. The rabbinic laws in all their shadings and ramifications are too technical and specialized for popular exposition.

The main point I wished to stress is the importance of these rules for the good of the body and soul. To neglect Kosher observance is to compromise and debase the traditional purity and elevation of the Jewish spirit — that spirit akin to G-d — lines that distinguished us as a people throughout the long centuries of our history. We, as the descendants of the patriarchs Abraham, Isaac and Jacob, carry a great heritage and a great obligation. To eat of unclean, unkosher foods is to lose that heritage and to be faithless to those obligations.

Every Jew should be mindful always of the fact that what may be pardonable conduct for the rabble of humanity at large is unbecoming in a member of the House of Israel that was divinely chosen to be an everlasting example for all mankind.

To you, my brethren, butchers, vein and fat removers, etc., who serve daily on your posts to provide Kosher meat for our people — to you I have this message from the depths of my soul: Ponder well your moral responsibility and do not ever in the slightest betray the trust the Jewish community placed in you. Do your work with honest precision in the process of fat removal that you may not cause a moral injury to the people who depend upon you. Bear in mind your sacred duty and pious mission.

In order to facilitate your duties to save time and effort in looking up points of law in problem cases, I tried to cover the

b) *Puncture*:

When a puncture occurs in a vital organ, such as in one of the meninges (covering membrane) of the brain, in the trachea (wind-pipe) in the bronchae or lungs. Cases occur where a needle punctures intestinal parts. Careful examination is required in such cases and the rabbi is the final judge.

c) *Organ Minus*:

When the animal is lacking in one or more organs, through trauma, congenital deformity, arrested development.

d) *Partial loss of Organ*:

When portions of organ-tissues are missing, as for instance one cheek of an animal lost in combat, etc., or the bill of a chicken, broken off, destruction of a lobe of the liver. Such cases are at times declared by the rabbi as kosher.

e) *Torn Parts*:

When parts of the animal's body are ripped and missing as, when the muscular coat of the abdomen has been torn away, etc.

f) *Fallen*:

Cases where the animal or fowl fell from a height, thereby causing possible grave injury and mutilation of internal organs.

g) *Fracture*:

Cases of bone fractures as broken ribs, leg-bones, spinal column, etc.:

The above are the main sub-divisions of uncommon conditions that lead to problem cases and possible loss of the animal as kosher food. Many varieties and modifications may arise which fit into one or the other of the above categories. Careful study of every case is in order and a person of rabbinic authority renders a final decision.

Flesh of a living animal before proper slaughtering has taken place is forbidden.

Blood of animals or fowl is strictly forbidden. Blood of fish or locusts is permitted. A blood-spot in an egg yolk or

always applies. If the kosher stuff exceeds in volume the forbidden substance by 60 parts, the combination is kosher.

A layman is not permitted to judge in such matters. Nor is he justified in consciously creating a situation to nullify a forbidden contact. Only accidents are considered by the law and only the rabbi can determine.

There are cases where the forbidden item does not, in combination with kosher food, become acceptable in a 60:1 ratio, not even in a thousand to one. Only the rabbi, in his authority, is qualified to pass on a given problem.

It is advisable not to eat fish and meat dishes at one meal. It may endanger digestion. Between a fish course and one of meat it is to advantage to wash the mouth and hands.

It is generally good practice for a sincere Jew to frequently consult his rabbi about matters of diet and Kashruth.

The Forbidden!

There are eight specific conditions which cause the meat of otherwise kosher animal-life to be declared forbidden.

a) *Trauma*: (injury)

When an animal suffers some form of pressure-concussion caused by assault of another animal of predatory nature, for example, if a wolf attacked a sheep, or even a cow, and the latter develops a pathology which makes it unfit for kosher eating; a hawk swoops down and injures a lamb; a cat strikes a chicken. There are cases where trauma is suspected and a period of twelve months waiting is ordered — twenty-one days for a chicken, to let the animal recover or die. But under no circumstances must one be his own judge in these matters. The rabbi should be consulted in every such instance.

When there is reason to declare the animal forbidden, it retains that status even if it survives the prescribed period of grace. Even when there is a ratio of 1,000:1 it is still forbidden.

it, and it should be instantly broiled. Broilings which have not been salted at all should best be rinsed by water right after their removal from the fire.

Eggs from unclean fowl are forbidden. Eggs from fowl that were condemned are forbidden.

It is forbidden to eat in the raw or cooked state any fruit or vegetable matter that is wormy. Prior to eating or cooking all such items should be carefully examined.

Meat and Dairy Foods

Dietary Regulations

Dairy and meat foods must not be eaten at the same time, nor cooked together nor any use or profit be derived thereof.

Water in which meat utensils have been washed must not be mixed with water in which dairy food utensils have been washed.

Meat dishes must not be placed on the table where dairy dishes are served. Each must be marked to avoid mixing.

Bread should be kept from close contact with meats or moist dairy dishes. In either case such bread becomes marked by the one or the other and must not be eaten with its opposite.

At all times when dairy foods get mixed with meat foods or vice verse, cold or hot, or a spoon which is used for meat was used for dairy or vice verse, it should be reported to the rabbi to determine in a given case.

Pungent vegetables such as onions, horseradish or plain radish, if cut with a knife used for meat foods, are not to be mixed with dairy foods unless a section of the thickness of a finger has been cut away from them.

Forbidden Mixtures — of Kosher and Forbidden Foods

If part of a forbidden food item fell in amidst kosher food, whether the forbidden particle is of the same kind as the kosher food or of a different category the rule of the 60:1 ratio

holiday occasions and for the Sabbath the salting time may be slightly lessened.

Meat that was kept for three days without salting may no longer be salted. It can be used as meat for broiling but not for cooking.

A big slab of meat may be salted with smaller pieces one upon the other. Beef may be laid out for salting alongside of fowl meat.

If meat was salted together with a portion of forbidden fat the rule is as follows: if there are sixty parts of the meat by mass to one of the fat then the fat may be removed and the meat is kosher. If the proportions of the meat and the fat are not as sixty parts of the former to one part of the latter, then the entire quantity of meat becomes forbidden.

Meat must not be overexposed to the salting process. If perchance it was kept in salt for more than a twelve hour period, it becomes a matter for the rabbi to rule upon.

If the head is salted it must be split in twain before it is put to salt. From hoofs, where they are cloven the tips are cut off and then salted.

The heart must be ripped apart before salting. If that prior step was overlooked it should be opened up after salting and rinsed.

Liver, due to its heavy blood content must not be salted nor cooked. It should be cut lengthwise and across and then baked or broiled. After broiling it is permissable to cook it. Liver must not be broiled together with meat.

Eggs discovered in the interior of fowl, if only yolks, may be soaked and salted together in the other meats. If they are found with egg white and shells they must be salted but not with other meats.

Meat for broiling need not be salted but it is advisable to rinse it off with water. It is permissable to put some salt on meat to be broiled but salt should not be allowed to remain on

Flesh must be vein and fat processed as above within three days after slaughtering.

Meat should not be salted for koshering prior to the Nikur. If such has taken place the matter should be brought to the Rabbi for his ruling.

It is forbidden to sell meat not treated for fat and veins even if the purchaser has been informed that such is the case.

It is customary not to sell to Jews the hind quarters in habitations where there are non-Jews to sell them to. The proper process of Nikur of the hind quarters is a delicate and complicated task. Only seasoned and veteran specialists in the work may attempt it.

Order and Technique of Nikur

This chapter was left in the hebraic original for the workers in Nikur whose professional learning qualifies them to follow the rabbinic text.

Salting and Soaking

Before salting, meat should be thoroughly rinsed of all traces of blood. The procedure is as follows: Meat soaks for one half hour in water; it is then rinsed of the blood-soaked water. After a pause to permit the last of the water to drip off, the meat is then salted.

If meat soaking in water has been forgotten and it soaked for twenty-four hours, the meat is no longer kosher nor can the vessel in which it soaked be used as a kosher vessel.

In the event meat was not soaked as required but salted without soaking it becomes forbidden. If a big monetary loss is involved because of the above, the case is brought to the Rabbi to rule in the matter.

Salt used for salting must be of a consistency, not too thick nor too thin. The salt should cover every part of the meat. No portion to be free from salt. Fowl must be salted also from within the time limit for the salting period is a full hour. On

Fat, Blood and Sciatic Nerve — items of great importance in the rendering of meat as Kosher.

Which variety of fat is forbidden us by the Torah to eat? That kind which appears as an external investment, is encysted, is easily peeled and is not covered by muscular tissue.

Following are some of the differential signs whereby non-kosher fat may be distinguished from kosher fat: Fat which is soft, apart from the flesh and may be handled separately is improper, non-kosher fat which interwoven with the flesh is firm and solid, may be regarded as kosher. Unkosher fat is easily disected and does not resist the knife. Kosher fat clings to the flesh and has to be forcefully ripped away.

The duty of Rabbis, supervisors and Nikur men is to keep a strict surveilance on the work of fat and vein removal. That function of kosher meat preparation is of the utmost importance and responsibility rests upon all concerned to prevent any laxity in its performance.

The veins that are to be removed are in themselves a prohibition and also form a part of the law against improper fat. Of special importance is the removal of the Sciatic Nerve which our Torah ordered in commemoration of the struggle our father Jacob had with tht Angel in the guise of man. (Genesis).

The veins — which are forbidden us in connection with the prohibition of blood — are to be extracted in the greatest possible extent. Those veins which relate to the principle of improper fat, especially the Sciatic structure, must be removed by the very root.

The sum total of veins to be extracted from the hind portion amounts to one hundred and eleven. The veins that are to be drawn out by the roots are fifty-one in number. The figures are arrived at by the numerical value of certain words in the texts of the laws forbidding us the eating of these parts. When we carefully and correctly observe these laws then the table at which we dine becomes truly an Altar before G-d.

When an animal is declared as not kosher, no part of it is exempt. Its milk or eggs are also banned.

After-slaughter inspection should be a fixed routine. The slaughterer should insert his hand into the incised area. In the case of fowl he should press down on the spot near the upper neck near the head which has the appearance of a hood. By that move the severed tubes are laid bare and he can make a proper inspection if the structures in question were cut as required or possibly torn or otherwise mutilated.

Upon covering the blood, earth should be laid on the bottom, and a covering of same on top, after which the blessing of blood-covering is intoned.

When an animal or fowl has been slaughtered and the blood has not been covered through oversight the slaughtering is kosher If someone observes the error it is his duty to cover.

For the ritual of the blood covering one may appoint an aid or bestow the privilege of same on some deserving person.

The covering material must be an earthly substance which if seeds were planted therein they would germinate. Ashes may also be used.

If upon slaughtering there was an early realization that the process is for some reason nonkosher, the ritual of the blood-covering need not be carried out.

NIKUR — Fat and Vein Removal

Since the laws and the technique of Nikur can not be learned abstractly from books but only from practical experience, (studies of Rama, Yoreh Dea, 65) and as recent texts appear with photo-engraving to aid the novice, I have here added a few further illustrations by which one may check if his work has been adequately executed.

The chief process of Nikur is divided into three parts: 1) The forward portion of the animal; 2) the hind quarters; 3) the visceral or internal organs. The process of Nikur makes certain that we may not transgress against the prohibition of

When an animal is slaughtered the blood should be covered with earth while the blessing of blood-covering is pronounced.

The proper site for slaughter is in the center of the neck and across the trachea — the windpipe — and the esophagus — the gullet. In the case of fowl both tubes are to be set in place that they may not move apart. The greater part of both tubes must be cut through. On fowl, a slitting of the greater part of one tube is sufficient.

Points of departure from rabbinical law that can result in condemning of the meat as non-kosher:

1) *Tardiness*: The movement of the knife across the tubes of the neck must take place as a rapid uninterrupted act. Any hesitation or pause forward or backward is cause for disqualifying the meat of this animal or fowl as not kosher.
2) *Pressure*: If the slaughterer has not made a light, speedy movement of the knife across the tubes of the neck forward and back toward him but caused a pressure upon his knife which chopped through — that animal is not kosher.
3) *Sticking*: If the knife has been stuck in beneath the hide between the windpipe and gullet in order to sever them a violation has been committed and the result is not kosher. Therefore it is customary, in the case of fowl, to pluck out the feathers over the site of slaughter, and with sheep because of the wool covering the neck.
4) *Departure*: If the slaughterer directed his knife at an angle, away from the middle line towards the head or belly — even if he began in the center and veered off — it is declared unkosher.
5) *Tearing*: When, due to uneven edge of the knife or when the creature resists desperately, turning its head, the tubes to be cut may be torn from their anatomic attachments instead of being severed through — that complication is cause for non-approval of the meat and is unkosher.

to voice it by word of mouth that the animal or bird is being slaughtered as an offering or sacrifice to G-d. The slaughterer must be ever watchful that the slaughtering knife be always fit according to law. It requires great experience, training and study to fix the knife and ready it for duty. Not the slightest flaw must be detected in its superfine edge and performing keenness. The slaughterer must be prepared to present his knife for inspection to the Rabbi upon demand at any time.

The slaughterer must operate in an environment of strict cleanliness. The floor of the abattoir must be washed down. The neck of the animal where the knife is to be laid must be washed. Slaughtering is permitted in the light of the day only. Night slaughtering is not forbidden providing there is sufficient artificial light to illuminate the entire process.

Baby chicks may be slaughtered only if their bodies are already covered with feathers. When they are still nude and featherless they are not approved. It is forbidden to slaughter a cow or other animal simultaneously or in the same day with her calf.

Immediately after slaughtering notice should be taken if the animal or bird twitched convulsively flexing and extending its legs.

If a sick animal has been slaughtered and instantly thereafter the twitching sign is not evident that animal is condemned and must not be accepted as kosher meat.

Inspection of the knife must be made by lightly gliding the finger nail along its cutting edge. This requires a sensitive touch and a fine feeling for the absolute smoothness of the knife-edge. Inspection in this manner is required both before and after slaughtering.

After uttering the blessing appropriate to the act of slaughtering many animals and birds may be slaughtered without repetition of blessings. Care should be taken to concentrate and not interrupt by irrelevant speech or acts.

Slaughtering

I beg to state at the outset, that the following popular and short form excerpts from authoritative sources are not addressed to professional slaughterers whose qualifications and training in the rabbinical laws of their work I do not question. Rather, I seek to reach those Shochtim of small, outlying communities who did not benefit by the thorough initiation usually given in Europe for this sacred work. My remarks may serve as a reminder and to encourage independent search into the proper texts for instruction and guidance in problems of doubt. The lay readers, too, who have but a superficial knowledge of what is right and wrong in these matters, may be enlightened and informed by my comments to follow.

In preparing the animal for slaughter, as in tying the legs or fixing the head, or by compression of internal organs, great care must be taken to cause no unnecessary pain. The animal, in its last moments, is regarded as a living entity and our Torah emphatically warns against torture of any living being.

The ordained slaughterer should hearten himself for his trying but sacred task. He should find strength and moral courage in the realization that he is a servant of G-d and of the Jewish community; that he is engaged in the execution of a public duty and that the religious dietary interests of many people center upon him. He is to be pure of heart and devout in the fulfillment of his duty for, in the language of our sacred writings. "There are no mysteries before G-d — He searcheth the hearts of men".

All laws and regulations bearing on slaughtering were handed down to us by Moses from Mount Sinai.

Great care should be taken that no slaughtering should be attempted in any area where there are idolatrous images and objects of heathen symbolism.

It is not permitted to carry the thought in the mind or

a circulation of millions, in the July, 1940 issue appeared a review of a book by Myrtle Hooker. The critic, in obvious sympathy with the author's views, cited the latter's figures and statistics to the effect that religious Jews who observe the orthodox dietary regulations enjoy a 20% longer life-span as compared to other American citizens. No comment necessary.

N.Y. Times review (1932) of Dr. Louis Berman's book "Food and Character" quotes the views of the author that the facts of proper and unfit foods should be taught to the public by the clergymen af all faiths since they command the confidence and respect of their followers. The upshot of the author's thesis is the conclusion that without a doubt foods condition the character and moral level of every person.

The late Dr. Royal S. Copeland, medical writer and former Commissioner of Health of the City of New York, is definitely of the opinion that the personality, the physical and moral character of an individual is largely influenced by the nutritionals upon which he subsists. Dr. Copeland sums up his opinion on food and mind by an epigram:

Tell me what you eat and drink
And I will tell you what you think.

Chapter Three

State Enactments on Kashruth

Also a popularized summary of rabbinic laws relating to slaughtering; separation of fat and veins; meat condemning as unkosher, salting and soaking of meat; on contact of kosher with nonkosher foods; etc.; my purpose is to aid in the prevention of violations of the sacred laws of Israel relating to proper choice and preparation of animal foods.

prevents a number of infected carcasses from gaining access to the butcher shop. The "shochet" scrupulously examines the interior of every animal and rejects anything bearing the stamp of suspicion. He scrutinizes the lungs of every slaughtered animal for traces of consumption, he inspects the heart and digestive organs for signs of vestiges of disease and foreign bodies respectively, and declares all diseased carcasses unsuitable for the dietary prohibited — trife.

How much prevention is exercised by means of this ritual inspection or "bedicah"! We need to be thankful for these sanitary ordinances. How much disease, misery, and suffering is thus spared to one adhering to these wise and beneficial regulations! The longevity of the Jew may partly be explained by his faithful compliance with the doctrines of hygiene and the sanitary rules promulgated by the bible. Our moral, mental, domestic and social purity are but the reflections of the purity of our bodies. "Clean you shall be unto me" is the command of the Bible and "Clean you shall be unto yourself" is the dictum of science.

The Bible also interdicts the use of cattle which have perished from disease. As soon as the animal succumbs to whatsoever kind of disease, it becomes the harboring place of numberless and nameless low forms of animal life . . . to wit microbes. But very few affections are engendered without the aid of the latter. An animal, the victim of disease, is an unfit article for the stomach.

The profound wisdom of the Bible becomes again apparent from the foregoing. Its ordinances aim at prevention, and an ounce of prevention is better than a pound of cure. Its precepts are in accordance with the doctrines of modern sanitation and its regulations compatible with the dictates of hygiene. The Bible is the pioneer of the sanitary sciences of today."

— *Journal Am. Med. Ass'n*

In the popular illustrated periodical Colliers Magazine, with

blessed us with freedom and plenty? It is yet time to return to the ways of our fathers, to rule out in our homes, banquet halls and mansions, all unclean foods and become once again a model people, the envy of the nations.

Chapter Two

Scientific and Medical opinions endorsing Kosher foods for health. N.Y. State Legislation on Kashruth.

One of the subjects taken up for discussion at the 34th annual convention of physicians in Atlantic City, N.J. with the participation of 3,000 medicos from the U.S. was the familiar sickness known as the Flu.

Most of us still remember the epidemic scourge of Flu that decimated our population in 1918. Many thousands lost their lives, in that outbreak of Flu, on a mass scale. Since then the medical world is hard at work to isolate the virus supposedly causing the disease. In the symposium on the Flu at the convention, Dr. Thomas Francis, in his paper on the subject of Flu, declared that whereas, there is no certainty about the root causes of this disease, there is no doubt that the organism responsible for the spreading of it is found chiefly in hog meat.

Here is a "discovery" which will surprise no true Jew. For, our Torah, thousands of years earlier, warned us to beware of the pig as a food source. We all know the deep revulsion a Jew feels toward the porker. That national revulsion transmitted through the ages was a protective mechanism and a means of prevention of dread diseases associated with the eating of swine-meat.

By N. E. Aronstam, M.D. — Detroit, Mich. 1904

"The ritual inspection of meat as exercised by the Jews

then known world. They were to bring their infants and our mother Sarah nursed them from her breast. When those infants having nursed at Sarah's breast, grew up, became good and wise — a true nobility of mankind. The descendants of those princelings possess a hereditary vestige of that nobility. The lofty spirits of gentile stock belong in that exceptional category and they too shall inherit a portion in the hereafter.

On the biblical injunction "Ye shall not contaminate yourselves" (Leviticus XIII), a Talmudic comment has this to say: G-d said "As I am holy, ye are holy; as I am removed, so are ye removed." By that is meant: As a person normally recoils from many malodrous decayed matter, in like manner a Jew is to cultivate a feeling of revulsion from all things declared by the law to be abominable and forbidden. For, such foods if partaken of will defile the spirit and debase one's faculties.

Our luminous mystic teachers, the illustrious Kabalists, repeatedly condemned all those whose souls become corrupted by their violation of the laws governing forbidden foods. The sacred book of the Zohar says as follows: "He who eats the foods that are tabu, not Kosher, is susceptible to evil influences. Woe unto their souls — for by so doing they become unclean in their hearts as well and they may never get purified again."

This view of the vital importance of the dietary laws was upheld by all our great leaders in rabbinic law, religious thinkers and moral philosophers. It is the secret of Jewish strength, spiritual fortitude and elevated life by which they were meant to be an example to all the world.

I can not contain myself and must repeat my cry to American Jews — what came over us in this blessed country that we sever the mystic bonds that tie us to our glorious past? Why do we no longer care for bodily welfare and the good of our souls by ignoring the way of clean and superior living and eating?

My brethren! Why invoke the wrath of G-d who has

struggling for existence among the nations of earth, prepared for us a code of conduct, a mode of nutrition and sanitation to strengthen and protect us throughout the stormy periods of our history. They were firmly of the belief that promiscuity in eating will lower the moral tone, reduce the spiritual staturt of the Jewish people.

The reader at this point may well ask: How is it that non-Jews who eat what they please are nontheless strong in body and show no ill effects therefrom? My answer is: Observe the non-Jewish classes; those who really are not selective in their eating may grow sturdy bodies in some corners of the earth. But their mental level will not match their physical vigor. They will lower the moral tone, reduce the spiritual stature of the carcasses in any stage of decomposition, they do not hesitate to eat. However, their higher born descendants, who are "choosy" and discriminating in their diets, may appear by comparison as delicate and frail but it is from their number that the poets, thinkers and dreamers are recruited. A higher moral standard begins with a refined dietary and hygienic principle in the selection and preparation of food.

It is a historic fact that throughout the various exiles of the Jews they appeared by contrast to their non-Jewish peasant neighbors as physically frail and delicate of body. Yet, they were outstanding in their spiritual lives and cultural achievements — which fact is a known cause for the jealousies and hatreds they called forth.

The reader may again ask: How come then that gentile people have also produced humanitarians, spiritual leaders, visionaries and thinkers? The answer to the above is somewhat mystical and symbolic: The gentile great have the Jewish spirit within them Symbolically this thought is brought out in an ancient Jewish legend about Abraham. The patriarch, on the occasion of the weaning of Isaac his son, prepared a great feast to which he invited all the rulers, princes and nobility of the

crossed the boundary line of the strictly ethical norms in their dealings with their non-Jewish neighbors. As our sages said: "For a piece of bread a man sinneth." Our people may have been guilty, under stress of economic pressure, may have at times erred in their transactions. But we have not given out from among us any gangsters, murderers or criminals. "Thou shalt not kill" was a commandment that restrained even the lowest social strata of our Jewish communities.

But now, in the land of freedom and opportunity, what do we see? Our people have become greedy for pleasures and lured by indulgence. Even at our religious ceremonial functions and banquets, at Bar-Mitzvah and wedding parties, unclean, non-kosher foods are flagrantly served. Jewish names appear now in the news of the underworld. Criminals of all categories are of Jewish origin as well. I submit that moral laxity, indulgence in foul, non-kosher foods, alienation from our religious traditions, has brought about this deplorable drop from former standards that were our proud distinction in other ages and climes. Observing Jews may sin by slander, fraternal feuding, lust for power in organizations. But only those who have cut with their ancestral traditions, who will eat the flesh of unclean animals and live licentiously, will stoop to crime and sometimes even bloodshed!

This thought of keeping impure foods from the body that it may be fit to be spiritually receptive we note in the account of the childhood of Moses. When the Egyptian princess discovered him floating in a little box on the Nile she sent for wet-nurses to suckle the child. But the infant Moses refused the breast-feeding of the nurses. Talmudic comment tells us that Moses was destined to face and converse with deity; hence he would not admit into his body any food substance engendered within that adulterous and wicked people — the Egyptians of biblical record.

Our sages, who foresaw the destiny of the Jews as a people,

hygienic and health giving laws is sure to thrive physically and to abide in spiritual contentment all the days of his existence.

Our enemies and detractors, those who in all ages sought to exterminate us, would by official law and decree compel Jews to eat abominating foods. They instinctively knew that by breaking down these barriers that have upheld our people they will strike at the heart of our being as a people and bring about our national dissolution. For our unique laws, our protective controls in the ingestion of vile food elements kept us a people apart among the nations, a people who were fortified against the corrosions of life by our G-d given Law. Now, that we live in a democratic civilization and free to live our superior and clean life — is it not a wickedness and a shame to voluntarily throw our great heritage overboard and abandon the Way of G-d, the Way of Life, the way of cleanliness and purity?

Let us contemplate the words of the Torah: "For I am G-d, thy Almighty G-d who has distinguished you from the other nations — therefore should you choose between the animal that is clean and the animal that is unclean — and ye shall be a holy people unto me for I am holy and I have chosen you from among the nations to be my people".

Dear Reader! Let us ponder deeply the significance of the above quoted words. Let us strive to revive the sanctity that once pervaded our communal and individual lives in former periods. We were admired and respected as a people — even if we were not always loved. Our most relentless foes had to admit that we were the custodians of an ancient and noble heritage. What has happened to us in this blessed and bountiful land of America that we are permitting our former glory to pass from our midst?

In Russia, the land of my birth, seven million Jews at the time lived under the rule of the Tzars. Under conditions of severe restrictions economically and politically some of our people in the struggle for survival, may have here and there

ing will naturally be cautious in their selection of Kosher products while the indifferent ones have no need of rabbinical inspection — why employ professional inspectors?

This question recalls to my mind the practice in the towns and villages of Europe, in years gone by, of night watchmen patroling the streets and every hour their bells and voices would announce the time of night — "One o'clock," — "Two o'clock", — "Three o'clock", etc. A visitor from the city, spending a night in the village, asked the question: "Why disturb the peace of the night by these noisy proclamations of the time of night? The wakeful ones can see for themselves what time it is and to those who are asleep the calling of the hours means nothing." The curious one from the city was enlightened by the village elders as follows: "Yes, dear friend, the calls are essential, for by them the wakeful are reassured that the watchmen are on duty to guard against raids on the village; and those locked in slumber are wakened and warned to do their duty, to overlook nothing that might imperil their own safety and that of their townsmen."

Thus it is with the function of inspection, the Hashgacha. The guardians of Kashruth are a comfort to the faithful ones who feel secure in the thought that loyal watchmen are on the alert against any violations of the sacred traditions.

On the other hand, those caught up by the stream of assimilation and modern indifference to matters of religion — to them the Hashgacha is a call to penitence and a warning to halt before it is too late. A Jew must be ever mindful of his Jewishness, for the survival of the former depends upon the continuation of the latter.

Yes, let us remember, "the light of G-d is the spirit of man" — and it is of vital importance for every Jew to keep the sustenance of the sacred flame pure and undefiled. In the short span of life he has no greater duty and no more worthwhile cause to live for. He who lives by the Torah and observes its

results in impure thinking, in emotions of hate and intolerance in our relations with our fellow man. The flame of the soul becomes smokey and opaque to the light of heaven.

In this regard we may draw for inspiration from the examples set for us by our great ones. Moses, who even as a child refused to contaminate his lips with improper heathen food; Daniel and his friends who were content with a few grains to avoid tasting the abominable alien dishes in the court of Nebuchadnezar; Eliezer, in the days of Antiochus, and many others, in all periods, who preferred death to defiling themselves by eating carcass flesh of unclean animals.

Our hygienic laws given us at the birth of our nation immunized us against plagues and diseases that harrassed other nations and peoples. These laws, this Way of Life — which to a "modern" Jew appear as archaic and outmoded — have served our people well by preserving them through all hardships and persecutions until this day when we lived to share in the joy of the restoration of the Land of Israel.

G-d's word is transmitted to us by the Holy Bible: "Ye are children of the Almighty G-d" . . . A sacred people are ye to your G-d, and you alone He chose as a favorite people above all peoples on the face of the earth . . . Thou shalt not partake of any abominations!"

The body of a Jew should be regarded as the temple of the Holy One and it is a degrading sin to profane the earthly dwelling of the Spirit of G-d.

Other people of alien creeds may indulge themselves in dietary promiscuities. We, the children of Abraham, Isaac and Jacob are bound by a sacred obligation. We should not defile our blood and seed with forbidden, unclean foods as set forth in the Book of Life, our Torah.

I've often been asked for the reason of the Hashgacha — the watchful control of Kashruth by an overseer of meats and foods to be dispensed to the public. Since the pious and observ-

Our Torah is of heavenly origin, and its teachings are irrefutable and eternal, and blessed is he who follows those laws and those teachings. The dietary laws of the Torah are part of a divine plan and a divine wisdom.

It is a familiar fact that modern scientists indicate a religious trend. Science gradually begins to recognize that there is a plan and a purpose, a will and intelligence in all nature's processes that is in keeping with an expression of our sages: "G-d's will underlies all".

We, Jews of the faith, who believe in the Godliness of Nature and life and that G-d's will and wisdom is incorporated in His commandments, have always encouraged study and research, into Nature's ways and secrets. We believe that increased experiments and study of the mysteries of natural phenomena can only lead to enhanced faith and recognition of G-d. In the language of Isaiah "Lift your eyes to the spheres and see. Who created all this?" All scientific delvers, philosophers, physicists, chemists, et al, must reach a decision that G-d is behind all this. Especially in our era of fearful atomic power all sincere probers into Nature's secrets must echo the inspired words: "How bountiful are thy works, O G-d! Thou hast created it all with wisdom and wondrous design".

Therefore, we Jews, people of G-d and the Bible, believe that G-d's wisdom is reflected in the Law of Moses. All rules for our conduct, the restrictions on foods, etc., are part of that divine plan. As we live the life of the Torah, in the spirit of its Providential guidance we become refined and spiritually elevated to glimpse the godly design and purpose in all of creation.

It is written in Proverbs (20:23): "The light of G-d is the Soul of Man". The soul is part of the body as the flame is an expression of the lighted wick of a candle. For the candle must be pure and refined. Thus, if we neglect the rules of eating, dross and impurities infiltrate into the house of the soul. That

of clean and unclean foods is sufficient for them, for the Torah knows best and its divine wisdom is to be relied upon.

Even those of weak faith, if they will but adhere to Kashruth and all its saving laws, they too shall be benefited and redeemed by the revelations of Sinai.

We may find support for the latter in the Midrashic saying: "Would that they abandon Me but obey My teachings". Understanding of the Ineffable One calls for an evolved spirit. The average person may fall short of that higher understanding. But G-d will overlook his limited vision if he will live by the Torah. To heed the laws of dietary control, for example, even without specialized knowledge and understanding, will suffice to keep a Jew within the fold, and will vouchsafe to him the blessings of G-d and returns in good health and moral distinction.

To modern skeptics who question the divine wisdom of the Bible and who seek "scientific" proof before accepting any idea stemming from scriptural origin, I would like to point out a striking detail. We know, according to sacred law, an animal is required to possess two prime requisites to be declared Kosher and fit to eat. It must possess cloven hoofs and be able to chew the cud. Mosaic teaching cites four animals who possess only one of the aforementioned traits and are therefore declared unclean: The hog and the hare whose hoofs are cloven but cannot bring up the chyme for rechewing, and the camel and the rabbit, who can perform the latter but have no cloven hoofs. The scientists have since biblical times failed to discover a single creature possessing a partial requirement other than the four animals mentioned by Moses. How did Moses in those far off times know the traits and nature of animals?

Is not, then, the Bible "Scientific", exact and precise? Is it not remarkable that with the extension of knowledge and nature-study, not another animal species should be found to possess either cloven hoofs or cud-chewing propensities other than those listed and called by name in Holy Writ?

distant future universal science may formally sanction and approve the Kashruth laws as unquestionably important for the hygiene and health of mankind. These laws have served the Jews as an armor against physical and moral deterioration and aided in their survival through the long dark night of persecution and discrimination.

Many of our people in modern times are inclined to look upon the "dietary laws" as a mere ancient custom that the orthodox element adheres to. That their observance is a matter of tradition and antiquated usage unrelated to science, health or hygiene.

They fail to understand that the laws of Kosher eating are laws of health! Jews obey these laws as an invalid obeys the instructions of his physician as to what he may and what he may not eat for the good of his health. The afflicted one does not understand the why and the wherefore of these orders. But his faith and good sense direct his behavior in line with the doctor's guidance.

Similarly a pious Jew trusts in the Lord's declaration "I am thy physician and I shall heal thee". I know whereof thou hast need and I shall minister to thy body and soul. I have prescribed for you a course of health — giving practices and have listed what you shall avoid. The foods that are clean and proper and the foods that are forbidden and unclean. A faithful Jew believes that G-d has outlined for his benefit the Way of Life and has given him a free will to judge between good and evil and to choose accordingly.

Naturally, the greater the faith of the patient in his doctor, the more rapid and thorough his recovery. Even with scant faith, if the patient will but abide by the instructions given him, he too may expect satisfactory results. Thus, our faithful ones, trusting in G-d and confident of his omniscience, they follow his ordnances and laws and live and survive by virtue of that faith and that observance. The guidance of the Torah in matters

The Book of Life

Chapter One

General Reflections and Comments

Traditional Judaism — unlike other theological systems — is and always has been, based on the sublime concept of raising the level of human dignity for the mass as well as for the individual.

The thundering commandment of Sinai "Thou shallt not kill" and the later vision of Isaiah: "And a people shall not lift a sword against another people", emphasize the Judaic principle of the sacredness and dignity of human life individually and collectively.

It is consistent with the above that our sages have preoccupied themselves extensively with the problem of health, with the physical and spiritual welfare of the people. They stressed the regulation of food in its selection and preparation as basic conditions for physical and spiritual harmony. That harmony was essential for the reception of the moral import of Judaism.

It is more than a coincidence that Jewish physicians in ancient, medieval and modern times have been so outstanding in their contributions and discoveries in the art of healing and preventing of disease. There is a historic and mystic significance in that fact.

In the sphere of medicine new evidence frequently crops up in support of the idea that Jewish dietary laws are a potent factor in health promotion. Impartial and objective scientific opinion has so often admitted the life and health sustaining virtues of the Mosaic laws. I may fairly predict that in the not

people the blessings of these laws which have through the centuries distinguished the existence of Jews the world over I shall feel amply rewarded I pray that my humble striving may contribute towards an adoption of tht laws of Kashruth by all American Jews that they may live by the light of the Torah and its sacred humane teachings of the Way of Life.

For the benefit of my fellow Shochtim and Menakrim, I shall review the entire process of the slaughtering and other technical steps required for the proper preparation of Kosher meat. Thus the professional Shochet may have a ready reference in this brief, illustrated condensation.

For the general reader I have collected from many sources, ancient and modern, sacred and secular, comments and thoughts, facts and authoritative opinions on the lofty significance of Shechite, its moral superiority and rewarding benefits.

My fervent wish is to see a return of American Jews to the ways of their ancestors, the divine precepts of the law of which the rules of Kashruth are a primary essential.

— THE AUTHOR

But gradually they sobered up from the intoxication of their conceit and had to admit that when the calculations are completed, the experiments checked and the conclusions set down, they were still very much in the dark. They still were lacking an adequate explanation of the nameless intelligence that carries on and regulates the orderly processes of cosmic phenomena: who set the universe in motion and who set the spheres in their orbits? Our scientists feel no longer entrenched behind their mechanistic bastions and they begin to glimpse deity behind and within nature's workings. They know full well that the world is no accident; that fixed laws operate at all times, hence the harmony and rhythm of the cycles in nature. The earth revolves a thousand miles an hour around its axis — if it were to revolve only a hundred miles an hour our days would be ten times as long; the sun would scorch all plant life during that long day and during the long nights all vegetation would freeze.

The sun, source of life on this planet emits just enough heat and the earth is far enough away from the source of solar radiation for us to receive the heat and light we need to maintain life. No more and no less. If the sun's heat was reduced by one half we would freeze to death and if it were increased by one half its output of heat we would be burned to death.

If the moon were even as relatively close to our planet as fifty thousand miles instead of its present distance the tidal waves of the seas would be so immense that twice a day all continents would be flooded. Even our tallest mountains would be carried away by the flood tides.

If the crust of our earth were only ten feet thicker than what it is, there would be no oxygen and all life would be extinct.

If my modest effort in these pages may bring home to our

PREFACE

My object in bringing this work to my brethren and co-religionists is not that of a discoverer of new horizons or reinterpreter of the traditional canons of Judaism. Rather do I wish to share with my readers a feeling of thanksgiving to the Almighty for bestowing on the house of Israel a body of laws which tend to elevate, humanize and promote the physical and moral welfare of all those who will abide by them.

These feelings of gratitude and realization which grew within my own soul through the years of my service as Shochet (slaughterer) and Menaker (remover of fat and veins from Kosher meat) and the entire process of Kosher meat preparation, I would now share with my readers. I desire to bring to the attention of my fellow Jews the nobility and sanctity and goodness of these laws so that their own lives may be redeemed and edified

Increasingly the popular prints publish reports of a latter day return to religion. That applies not only to the public at large but is true as well of the scientists. This phenomenon, this change of attitude towards the spiritual and mystic life of the soul is truly remarkable in our Atomic Age of scientific and technological advancement.

The great thinker, Francis Bacon, has truly said that a little philosophy takes man away from religion but much philosophy brings him back to it. It was only in the very recent past that the material scientists of chemistry, physics and mathematics arrogantly declared that they are in possession of all the keys to the mysteries of the universe; that they know much already and will eventually have all the answers.

forbidden foods all these forbidden foods possess your nourishment and are harmful to the body. (Guide to the Perplexed — section 3 chapter 48.)

All forbidden foods are injurious to the body. (Ibn Ezra, Leviticus 11: 43) For it is known that the consumed body becomes the body of the consumer.

According to the Talmud Tract (Tract Avodo Zoro 266, 316) (Tract Makos 26) All living things have an intake of venom.

In the Book Treasury of Laws and Customs (p. 199) The prohibitions are because of disgust and abomination and because of preservation of health.

On December 2nd, 1955, Dr Paul Dudley White, Boston heart specialist and consultant to President Eisenhower, told the American Medical Association.

> "It is conceivable that a few years from now we, medical men may repeat to the citizens of the U. S. A. the advice that Moses was asked by G-d to present to the children of Israel 3,000 years ago, namely, that you must eat no fat of the ox or the sheep or the goat, you may use it in any other way but by no means eat it."

witnessed the act is well aware, the animal lie. absolutely still the moment the vessels are severed, and it is only a minute or so later that asphyxial convulsions set in. Consciousness, we know, is lost long before this.

On physiological principles, again, it is clear that when such large vessels are severed the arterial blood pressure falls at once to a very low level, and, moreover, the carotid arteries being severed, much of the blood supply to the brain is immediately lost. The remaining vessels to the brain in any case, even at the normal arterial pressure, only supply a fraction of the blood, and with the immediate fall of blood pressure this fraction is still further reduced; the result is, I think, almost immediate loss of consciousness. The fact that the conjunctival reflex persists is, as everyone knows, absolutely no criterion of the existence of consciousness. To consider that the animal suffers appreciable pain is, in my opinion, quite absurd. I consider the method to be equal to any."

The most prominent and outstanding among these books is the book of "Aristios" (Mazusa by S. L. Horowitz) in which it says that the G-d of the Jews wanted to privilege his people with a pure and holy Torah, and He therefore commanded them, that they should not be torn asunder by the other nations, not to learn their debased ways and deeds, the permissable (kosher) birds that the Jews should eat are the ones that feed from the produce of the earth and the vegetations of the land, and the unclean (non-kosher) birds are those that are birds of prey who strive for blood and are carniverous, and this waning served to extinguish in their midst the lust for bodily pleasures, and restrained the aspirations for blood, and ambitions for revenge from taking roots in the heart and nature of man.

All prohibitions that the Torah placed upon us concerning

"The interpretation of these facts is clear. The cut is made by a knife so sharp and so skilfully handled that a state of syncope, with its associated unconsciousness, follows instantaneously upon the severing of the blood vessels, the rapid loss of blood and the consequent great fall in blood pressure. The movements of the animal, which begin about 90 seconds after the cut and continue for about 90 seconds, are epileptiform in nature and are due to the bloodless state of the brain (cerebral ischaemia with complete anoxaemia). Sensation has been abolished at the moment of the initial syncope.

"Careful and critical scrutinising of this method of slaughtering leaves me in no doubt whatever that it is fraught with less risk of pain to the animal than any other method at present practised."

I was asked to repeat my observations with a view to a new statement which should be identical with this opinion or modify it if necessary. I made these new observations on January 27th last and I have no modification to make in my original statement.

February 3rd, 1955.

SIR C. A. LOVATT EVANS,
D.SC., F.R.S.,
Emeritus Professor of Physiology (London University):—

"My opinion as a physiologist is that I should think this method is as humane as any other method in use or likely to be brought into use for the purpose.

My reasons for regarding the method as practically painless are based on two things:

1, common sense and 2, a knowledge of physiology.

Common sense tells me that if the animal suffered he would kick immediately the cut was made. As everyone who has ever

that great figure, Lord Lister, who declared the Jewish method to be absolutely humane. (In reference with the Board of Deputies of British Jews).

Dr. Lord Horder, G.C.V.O., M.D., F.R.C.P. — Physician of the Royal Family of England and Sir C. A. Lovatt Evans, D.Sc., F.R.S., Emeritus Professor of Physiology (London University) endorse the above statement.

The following is the original statement of Dr. Horder and Sir C. A. Lovatt Evans —

LORD HORDER,
G.C.V.O., M.D.,F.R.C.P.:—

In January, 1940, I was asked by the Board of Deputies of British Jews to give my opinion on the character of the slaughtering of cattle for food after the Jewish fashion.

I made careful observations of the process called *Shechita.* I reported as follows:—

"The animal to be killed is isolated from the rest, placed in a padded pen which is rotated so as to bring the neck of the beast into position for the *Shochet's* operation. This consists in a clean and instantaneous cutting of all the blood vessels of the neck together with the wind-pipe and gullet — in fact all the soft structures up to the spine.

"The animal loses consciousness immediately. It is difficult to conceive a more painless and a more rapid mode of death For a few seconds after the cut is made the animal makes no movement. Its body is then convulsed; the convulsive moments continue for about a minute and then cease

house, upon whose shoulders rests the responsibility of implanting these kashruth laws in her home, even though the man may be negligent in this respect. In the same manner that we were redeemed from Egypt because of pious women so shall our Final Redemption be for the sake of such pious women that will see fit to observe our kashruth laws.

It has been demonstrated that the specific Jewish method of slaughter is more humane than any method known, because it prevents cruelty to animals. The Jewish law not only forbids cruelty, but also enjoins kindness to animals. (Exod. X 111.5).

From the standpoint of veterinary medicine, on the one hand, and hygiene on the other, the Jewish method of slaughter has received the attentions of a vast array of scientists, particularly physiologists, surgeons, veterinarians, and general biologists. From a purely disinterested, scientific point of view, it has been conceded by practically all biologists and other experts (that the Jewish method of slaughter is not only the most painless and humane one, but also that most conducive to wholesome meat for human consumption.) The above statement has been endorsed by: Dr. J. A. Dembo, M.D., physician to the Alexander Hospital, St. Petersburg, now Stalingrad (Russia), member of the St Petersburg Medical Society, member of the Society for the Preservation of Public Health, etc.; Dr. Rudolph Virchow, Director of the Royal Pathological Institute; Professor Dr. W. Preyer, University of Berlin; Pofessor David Macht of Johns Hopkins University in Baltimore, Md.; Professor Pasteur of the Pasteur Institute in Paris, France, and others. (18th century).

This was also the opinion of more than 400 of the eminent Physiologists and Veterinarians of world-wide fame, including

INTRODUCTION

"For the sake of pious women the Jews were redeemed from Egypt."

In the portion of the Bible called Pinchas, it is written "The daughters of Zelophehad approached Moses." Their purpose was to claim inheritance of their father's land who had died without leaving any sons to inherit the land. The Midrash Tanchuma comments upon this that the women of that generation protected, what they believed to be their rights, which the men wanted to do away with. Such an instance may be found in the story of the golden calf.

Aaron told the women, "take off the golden earrings," but they refused to participate in the construction of a golden calf as an idol to be worshipped; by contributing their golden earrings. The men, however, did build and worship the golden calf. The same is true in the story of the spies which Moses sent to the land of Canaan (Israel) to find out what type of land it was. When the spies returned they spoke in a very bad manner about Israel and began to complain why Moses had taken the Jews out of Egypt to die in the desert. Due to the fact that they persuaded the Jews that "We are not able to go up against the people, for they are stronger than we," they were destined to be punished and die in the desert. But the women refused to listen to the advice of the spies who had the support of the men. For it is written, "The Lord said to them . . . they shall die in the desert and not one man shall remain." A man but not a woman . . . because the men did not want to enter Israel. The women, on the contrary, wanted of their own accord, a part of the land . . . as we mentioned above in relation to the daughters of Zelophehad. The same is true in our times of the observance of our kashruth and dietary laws. It is the woman, the caretaker and mistress of the

In Memoriam

I consider it my duty to pay tribute to a dear and pure soul, the mother of my children, SHIFRA . . . the daughter of SHEMUEL
May her memory be a Blessing. She was deservant and dutiful in observing the Commandments of G-d. She was good toward the Almighty and toward mankind. She loved the Torah and upheld those who kept it dear, and respected the scholars of the Torah. As for myself, only with kindness did she pay me all the days of my life. May her memory be blessed and her soul be bound in the bond of eternal life.

I hereby pay tribute to the souls of my dear parents. My father who was so learned and versed in the Torah and a G-d fearing man . . . SHIMON ZALMAN, the son of YEHUDO . . . may his memory be blessed. My dear and modest Mother FRUMO BELE . . . the daughter of NACHUM. Also, a tribute to my brothers, scholars and wisemen . . . SHRAGA MAIER, MORDECAI YAAKOV, NOCHUM, AVROHOM. And my sisters RIVKA, LEBE, NEHOMO, MIRIAM. They were killed by the bestial hordes of Hitler. Let this tribute be in place of a monument upon their graves. Even to this day, they have not had any burial whatsoever.

Dedication

In Loving Tribute to

My Devoted Wife and Dear Children

ANNA, LOUIS AND FAMILY

DR. SAMUEL ELI, ANNA AND FAMILY

FLORA B , PAUL AND FAMILY

BROTHER: MR. & MRS. LOUIS MOLOD & FAMILY

who gave me the courage and inspiration

to carry on with my work

My wife, PAULINE, the daughter of Mordecai Yochanan (may his soul rest in peace) I wish that G-d should give her health and a long life. We have been married five years and during this time she has been devoted to me in every possible way

Scoffed at saints who God's law keep,
Ancient glories you reduced to dust
Yet you weep at the harvest you reap.
Whence your tears, Oh, Victorious One?
Is your song of triumph a Jeremiad?
Your "new age," your "new world" are here
Why so sad, so dismally tired?
You have lost — tho your battle is won!
"Alas; alack" — you cry out in woe;
Disenchanted, crestfallen with doleful mien
You stand, your head bowed low.
Then, weep Oh, Man! and contemplate
The ruins of your world in gloom,
Mayhap the Lord above your cry may hear
And mercifully lift your doom.
Ponder well the words of our sages:
— The gates of mercy are open for the sinner, too,
Take heart and repent in your soul —
That is all He wants of you.

MY PENITENT BROTHER

(Dedicated to a "modern" disillusioned Jew)

You grieve and you jammer, Oh, Man!
For your world of illusion you've cherished;
In vain do you seek your former ideals
The dreams and hopes that have perished.
Your soul in turmoil darkly wonders:
How did this thing happen to me?
Like Adam whom wily Serpent beguiled
Yourself in true colors you see.
Your world is ruled by vice and greed —
'Tis all they regard as real
Justice betrayed, falsehood enthroned
Wealth and power their sole ideal.
Truth have they shamed, forsaken,
All traces from their lives have vanished;
The spirit of Jewish lore and ethics
From their homes they have banished.
Why dost Thou weep, Oh, Brother!
Were not for these your toil and strife?
"Down with tradition!" "Hail Progress!"
Was the keynote and call of your life.
You've demolished walls of guardong treasures,

CONTENTS

a) General reflections and comments on the subject of Kosher foods.

b) Opinions of scientists and thinkers on the benefits of Kosher Eating; the moral virtue of rabbinic rules governing the preparation of food.

c) Excerpts of rules and regulations from the sacred books of Israel pertaining to slaughtering, koshering, salting and soaking of meats and the laws applying to the violation of said regulations.

d) A call to Jewish communities in America to aim for the sanctification and the higher living by observing the ethics of Kashruth.

Copyright 1956, by:
RABBI HYMAN L. MOLOD
2081 Wallace Avenue
New York 62, N. Y.

THE BOOK OF LIFE

A treatise on the Way of Life as taught by the Torah; the physical and spiritual regeneration every Jew may achieve by heeding the laws of the Torah relating to the Kashruth and the principles of Clean Eating.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשע"ב

by

RABBI HYMAN L. MOLOD

Rabbi of the Association for the Observance of Hebrew Laws, Inc.
President of Rabbinical Supervisors
Union Local 464 U P W A — A F L — C I. O.

1956